OLYMPIALAISNUMERO

URHEILIJA

N:o 8–10
1 9 3 2

Hinta
10:—

Akseli-Gallen-Kallelan

Kalevala-tauluja

suurina monivärijäljennöksinä

on nyt kaiken kansan saatavissa jo kolme kappaletta. Äskettäin on näet tullut kirjakauppoihin »V ä i n ä m ö i s e n v e n e m a t k a» komeana viisivärisenä laakapainojäljennöksenä, jossa alkuperäisen taideteoksen hienoimmatkin värivivahdukset on ihmeen herkästi saatu esiin.

Viime jouluksi ilmestyivät samanlaisina jäljennöksinä mestarin Kalevala-taulut »A i n o» ja »S a m m o n p u o l u s t u s», jotka saivat hyvin ihastuneen vastaanoton.

Kilpailujen järjestäjät ovat niistä saaneet erinomaisen sopivia palkinto-esineitä.

Parhaillaan on työn alaisena neljäs Gallen-Kallelan Kalevala-taulu, »L e m m i n k ä i s e n ä i t i», joka valmistuu syksyllä. Jäljennökset ovat suurikokoisia (60 × 60 cm), valmiiksi kehystettyjä ja lasitettuja seinätauluja. »Aino»-taulu, »Sammon puolustus» ja »Lemminkäisen äiti» maksavat 275 mk, »Väinämöisen venematka» 250 mk.

Urheilijat

suuresta Paavostamme alkaen ylistävät Kirvua mainiona kuntoutumis- ja harjoittelupaikkana. Ihanteellisin kesänviettopaikka heille on

KIRVUN LUONNONPARANTOLA.

Henkisen työn tekijät

joita talven kestänyt kuluttava hermotyö raskaana painaa, ovat todenneet vaihtelevan ja maukkaan kasvisravinnon, virkistävien kylpyjen, oivallisen ilmaston ja ihanan luonnon nopeasti palauttavan rasittuneen elimistön ja sielunkykyjen joustavuuden entiselleen

KIRVUN LUONNONPARANTOLASSA

Liikemiehet,

talouselämämme tukipylväät, jotka maailmanpulan kanssa kamppaillessaan ovat vuodesta vuoteen joutuneet jännittämään tarmonsa äärimmilleen, todistavat yksimielisesti löytäneensä parhaan levon ja virkistyksen

KIRVUN LUONNONPARANTOLASSA

Kaikki

niin terveet kuin sairaatkin kiittävät poikkeuksetta Kirvun Luonnonparantolaa vertojaan hakevana toipumis-, lepo- ja parannuspaikkana. Avoinna koko vuoden.

Os. KIRVU. PARANTOLA.

Kotona

ja ulkona on syksyiseen aikaan käytettävä nopeita filmejä ja levyjä.

Varastossamme on herkimpiä laatu-filmejä kaikkia kokoja »tuoreena». Sisällä ja erik. sähkövalossa on »Superpan» filmi voittamaton. Sen nopeus sähkövalossa on 4 kertainen tavalliseen filmiin verrattuna.

Kamerakuvakirjoja ja kuvakiinnikkeitä, savuamatonta salamanvalo-jauhetta

ostatte edullisesti meiltä. Kopioidaan, hehitetään ja suurennetaan nopeasti ja hyvin.

O.Y. FOTO

TURKU. TAMPERE. PORI.

O.Y. AMATÖR, HELSINKI, Mikonkatu 13.

Maamme

olympialaissaavutus,

toinen sija kisojen pääkilpailussa, rata- ja kenttäurheilussa,

---

velvoittaa!

Muistakaa aina vaatia tarvikkeiksenne Stadion-tuotteita — siten rakennatte maallemme STADIONIN.

HUGO LAHTINEN sanoo:

Tulemme Los Angelesissakin käyttämään OVOMALTINEA

sillä Kalifornian kuumassa ilmastossa se miellyttävän makunsa ja suuren ravintoarvonsa johdosta varmaankin on korvaamaton ravintoaine.

Hän, urheilijamme kaikkitietävä valmentaja, tuntee ravinnon minkä hän on nähnyt jokaiselle urheilijalle sopivaksi olosuhteista riippumatta!

OVOMALTINE — maltaista, täysimaidosta, tuoreista munista ja kaakaosta tiivistetty ravintokokoomus — on hänen mielestään juuri se joka antaa urheilijalle kireässä kilpailussa oikean taisteluhalun ja kestävyyden. Sana sanalta Lahtinen varmistaa kokemuksesta tämän tuotteen monet edut ja jatkaa näin:

»Tutustuttuani myymäänne Ovomaltine-valmisteeseen olen kokeillut m.m. olympialaisurheilijain valmennusleirillä Orivedellä sen sopivaisuutta urheilijain lisäravintona. Pitempiaikaisen kokeilun tuloksena oli, että kyseessä oleva aine sulaa nopeasti, poistaa nälän tunteen ja vaikuttaa virkistävästi raskaissa kestävyysharjoituksissa. Näiden ominaisuuksiensa johdosta Ovomaltine saavutti yleistä suosiota kyseessä olevalla leirillä ***ja käyttää sitä nykyään etevimmät urheilijamme m.m. tänä vuonna maailmanennätyksiä saavuttanut Lauri Lehtinen.»***

OSTAKAA kokeeksi **OVOMALTINE**

TÖLKKI JO TÄNÄÄN

Saatavana kaikista apteekeista, rohdosliikkeistä, kahvi- ja sekatavarakaupoista.

1 tölkki à 500 gr. Smk. 48: —
1 tölkki à 250 gr. Smk. 26: —

— Hei, hei! Nyt mennään potkimaan tätä Hannekselta juuri ostamaani potkupalloa. Sain isältä lantteja ja jäikin vielä joku markka kun Hannes myi halvalla. Eri kiva äijä...

Jolleivat kaikki Suomen pojat sattuisi vielä tietämään missä se Hannes niitä potkupalloja myy, niin me sen tässä teille ilmoitamme: Hanneksella on oikein **täydellinen urheiluliike Helsingissä.** Liikkeen nimi on **Hannes Kolehmainen,** osoite **Kaisaniemenkatu 4** ja puhelimen numero on **36014.** Sieltä saa huokealla kaikkia urheiluvälineitä ja -varusteita. Maaseudulle lähetetään tilaukset postijunan vauhdilla. Jollette ole tilaisuudessa käymään liikkeessä, niin soittakaa tai kirjoittakaa Hannekselle!

Ajateltavaa tupakkamiehille.

Voitte säästää 20 % tupakkarahoistanne.

Säästäminen on tätänykyä monelle välttämätöntä, kun palkat alenevat ja hinnat kohoavat.

Siksi ansaitsee erikoisen huomion Viipurin Tupakka OY:n tarjoama tilaisuus säästämiseen: se alensi viime keväänä Kerho-savukkeittensa hintoja 20 %, niin että Pikku-Kerho, joka ennen maksoi 3:75, nyt maksaa vain 3 mk. Samoin Sini-Kerho huojentui 2:50:stä 2 markkaan.

Yhtä edullisia ovat myöskin muut Kerholaadut: puuimukkeineen **Kerho 12**, jota hyvin voi polttaa imukkeettakin ja joka on eräs kaikkein suosituimpia savukeuutuuksia. Tai Kerho 6 korkki-imukkeineen tai Kulta-Kerho, kerrassaan hieno savuke.

Kullekin mieleisensä Kerho
— nyt »hyvän ajan» hintaan!

Tilaushinnat: 1/1 v. 40: —
1/2 v. 24: —
Ulkomailla: 1/1 v. 50: —

URHEILIJA

SUOMALAISTEN LOISTOJULKAISU
TOIMITTAVAT: ARVO VARTIA, LAURI PIHKALA ja T. I. SORJONEN *5. vuosikerta*

Suuri Paavomme, olympialaisten kisojen kuuluisin urheilija, vaikka ei kaikille tuttujen seikkojen vuoksi saanutkaan kruunata olympialaisvoittojaan maratoonin laakeriseppeleellä, harjoituksissa Tukholman stadionilla menomatkallaan.

Lippumme korkeimmassa kunniassaan keihäänheiton jälkeen.

OLYMPIALAISTEN MENTYÄ.

Suomen urheilijat ovat jälleen — kaikista vastoinkäymisistä ja pikkuharmeista huolimatta — kunnostautuneet. He ovat pistäytyneet maapallomme toiselle puolelle ja pystyttäneet sinne, Ison-Valtameren rannalle lipputangon, jossa Suomen siniristilippu hulmuaa niin korkealla, että se näkyy yli koko Amerikan mantereen. Osoittamassa suomalaisten urheilijoiden kuntoa. Ja osoittamassa Suomen kansan elämänhalua ja tahtoa pitää paikkansa ja asemansa maailman kansojen joukossa.

Mikä sykähdyttävä ja nostattava vaikutus tällaisella urheilullisella voimannäytteellä oli Amerikan suomalaisiin, kaikkiin hajalla asuviin ulkosuomalaisiin ja Suomen suomalaisiin!

Tällaisia korkeita siniristilipun salkoja ovat urheilijamme jo aikaisemminkin pystyttäneet: Ateenaan, Tukholmaan, Antverpeniin, Pariisiin ja Amsterdamiin. Ja jokaisen lipunnoston jälkeen ovat suomalaiset sydämet meillä ja muualla sykkineet tavallista voimakkaammin ja lämpimämmin.

Eivät ole tällaiseen maamme mainostamiseen kyenneet muut kuin urheilijamme. Tämän mainostuksen arvoa ei voida rahassa laskea. Eikä voida rahassa laskea sitäkään arvoa, mikä näillä olympialaisilla maineteoillamme on ollut Suomen kansan sisäiseen elämään, sen kansallistuntoon, eheyttämiseen ja lujittamiseen.

Tunnustus ja kiitos Teille, kelpo olympialaiset urheilijamme!

* * *

Onpa hyvä, ettei olympialaisia kilpailuja toimeenpanna, ennenkuin neljän vuoden perästä. Ehdimme vähän hengähtää ja järjestellä kotoisiakin asioitamme.

Olemme aivan liian paljon keskittäneet voimiamme ulospäin. Omat kotoiset tehtävät, urheilun ydintehtävät, ovat siitä kärsineet. Emme ole tarpeeksi tehokkaasti käyttäneet hyväksemme urheilun suuria kasvatuksellisia arvoja. Urheilutilaisuuksien, urheilu- ja leikkikenttien, urheilun- ja leikinjohtajien puutteessa on jäänyt ja jää yhä edelleenkin suuret joukot kansamme parasta, kasvavaa nuorisoa vaille urheilun ja leikin suojelevaa ja karkaisevaa kasvatusta. Urheilu, leikki ja voimistelu eivät ole meille suomalaisille vielä tulleet jokapäiväiseksi leiväksi, joka estäisi meitä ennenaikaisesta vanhentumisesta, antaisi meille uusia voimia, uutta virkistystä ja uutta työkykyä ja työtarmoa.

Korkein voittosalko on vielä pystyttämättä. Parhain »olympialainen» ennätys saavuttamatta ja mahtavin Suomen siniristilippu kohottamatta. — Koko kansamme on saatava olympialaiseen kuntoon: terveeksi, voimakkaaksi ja tarmokkaaksi.

Tältä pohjalta kehittyvät itsestään huippukyvyt ja tältä pohjalta on helppo pitää yllä entistä olympialaista urheilumainetta.

Arvo Vartia.

Kansojen paraadi stadionilla täyden katsomon edessä yläilmoista katsottuna. Oikeassa reunassa uimastadion.

Suomen pääjoukkue Oihonnan sivulla valmiina noudattamaa olympialaisten kaukaista ja velvoittavaa kutsua.

LOS ANGELES — sinne, siellä ja sen tuloksia.

URHEILIJALLE kirj. maisteri *LAURI PIHKALA.*

Matka Los Angelesiin ei ollut niin vaivalloinen kuin edeltäpäin oli odotettu. Merellä keikutti suhteellisen vähän eikä maamatkalle sattunut varsinaisia lämpöaaltoja. Joukkueen pääryhmällä oli matkan kuumimman osan, Chicagosta perille saakka, käytettävänään erikoinen oleskeluvaunu, jonka varustuksiin kuului mm. suihkulaitos. Kun pojat saivat vaunussa siis oleskella vapaasti urheilupukimissaan ja käydä suihkussa milloin halusivat, ei kuumuus päässyt heitä pahastikaan ahdistelemaan. Kärkiryhmä, jolle sen pienuuden vuoksi ei suotu näitä etuja, lienee kärsinyt enemmän matkasta mantereen poikki. Osoittautuikin, että sitä oli muutenkin suotta kiirehditty sinne muita aikaisemmin.

Perilläolo nimittäin muodostui rasittavammaksi kuin oli osattu arvata, huolimatta siitä, että kesä sattui siellä viileämpi kuin oli ollut miesmuistiin. Lämpömittari pyrki olympialaiskylässä öisin painumaan 12—13 Celsiuksen maille, niin että viluisimpia miehiä oli pyrkinyt hiukan hytistelemään huopiensakin alla keveissä insuliittikopeissaan, joissa yleensä oli kylläkin hyvä asua. Päivisin ei stadionillakaan ollut varjossa 30 astetta enempää ja iltapäivän kilpailujen aikana ilma jäähtyi nopeasti, niin että klo 5 maissa saattoi olla jo vallan viileätä. Sitäpaitsi kävi Stadionin pohjalla aina hiljainen, mutta raitis viima. Vain puolen päivän aikaan saattoi helle kentällä olla rasittava. Ainoastaan Aki ja Kalle Järvinen näyttivät siitä kärsineen samoinkuin voimistelijat, jotka saivat olla tulessa kaiken päivää.

Olympialaiskylässä oli pojilla hyvä asua — niinkuin oli syytä uskoa jo ennakolta, sillä Amerikassa asutaan ja syödään niin hyvin, että se, mikä jenkeille kelpaa, on useimmissa tapauksissa ylellisyyttä muille. Niinpä olivat vuoteet Olympialaiskylässä noin sanomalehtimiehenkin koettamalta mukavat nukkua, pesulaitteet ja kylpyvehkeet moitteettomat ja ruoka liiankin hyvää; esim. jäätelöä oli kahdesti päivässä ja hedelmiä sai syödä sen minkä ilkesi. Jälkiviisauden mukaan olisi ollutkin parempi esim. poistaa molemmat viimeksimainitut herkut varsinaisesta ruokalistasta, lisätä hiukan päivärahaa sekä varata tilaisuus niiden saantiin hillitsevää maksua vastaan. Ei ole mitään hyvänmakuista ravintoainetta eikä ruokaa, jota sopisi siihen ennakolta tottumatta syödä mielin määrin, jos mieli kuntonsa säilyttää. — Vastakerralla on myöskin suhde tupakan käyttöön olympialaismatkoilla tehtävä ennakolta ja ajoissa selväksi. On mahdollista, ettei haikuuttaminen haittaa jokaista urheilijaa ainakaan ratkaisevassa määrässä, mutta missään tapauksessa ei sen hillitön käyttö todista hyvää varsinkaan nuorien urheilijoitten voittamistahdosta ja uhrimielestä.

Mutta miten laatuisa olikin ilmasto, miten hyvä olla ja asua ja miten huolellisesti useimmat itseään hoitivatkin — muuten kenenkään varsinaisesti tekemättä itseään syypääksi laiminlyönteihin tai rikkomuksiin tässä suhteessa, niin ei kaikkien kunto ottanut säilyäkseen. Tähän vaikutti kai ensi sijassa kaksi osittain vastakkaista tekijää: toisaalta toimettomuus eli varsinkin henkisesti koossapitävän työn puute, toisaalta

Olympialaiskylän retkeilymajoja, joissa pojat hyvässä hoidossa viihtyivät kuin kotonaan.

taas vieraissa oloissa liian paljon ja varsinkin erikoistehtäviin kohdistuva harjoitus. Kunnossapysyminen, joka on ensi sijassa hermoja koskeva asia, riippuu sen vuoksi mitä suurimmassa määrässä työn ja urheiluharjoituksen keskinäisestä suhteesta; niinkuin urheilu on työmiehelle virkistystä työn vastakohtana, samoin on oikea työ ehkä kylläkin vastenmielistä, mutta sitä tehokkaampaa virkistystä »urheilijalle» työksi käyneen urheilun vastakohtana. Työtähän urheilu kerrakseen onkin olympialaismatkalle olevalle joukkueelle, siitä ei päästä yli eikä ympäri.

Mutta eihän heillä siellä ollut työtä! Jälkiviisaus sanoo, että sitä olisi pitänyt keksiä. Taisipa joku edeltäpäin ehdottaa, että jo laivalla olisi pitänyt panna toimeen pakolliset kielikurssit läksyineen ja tunteineen, joilta poisjäänti olisi merkinnyt lovea päivärahoihin. Toisaalta olisi kuntoutumisharjoituksiin pitänyt voida sovittaa enemmän työnluontoista, aikaa vievää, kohtalaisen hien antavaa ja kunkin erikoistehtävistä kyllin etäällä olevaa yleisharjoitusta. Sitä varten olikin matkalla mukana muutamia ns. »medisiini»- eli terveyspalloja, mutta kun ei poikia oltu valmistettu ja opetettu ennakolta niiden käyttämiseen puhumattakaan siitä, että tämä olisi kuulunut harjoitusvelvollisuuksiin, jäi niiden tuottama hyöty verraten vähiin. Jotkut harvat, esim. Pörhölä, sitä kyllä ahkerasti viljelivät, mutta useimmat eivät tietäneet tai uskaltaneet siihen koskeakaan, esim. juoksijat, joille sen käsittely olisi ollut tärkeintä antamaan sen tunnon, että on tässä harjoiteltu, ja siten säästämään heitä sekä liialliselta erikoisharjoitukselta että huonolta omaltatunnolta muka harjoitusten laiminlyömisen takia.

Mutta ei tämäkään riitä. Lisäksi on meillä päästävä, kuten muuallakin, *reiluun* ja *tinkimättömään valmentajakomentoon*, »suuretkin» urheilijat on saatava tajuamaan, että erikoisharjoitusta on aina kilpailupäivän lähetessä vähennettävä, ja vähennettävä sitä enemmän, kuta vieraammissa olosuhteissa eletään. Samoin on opittava käsittämään, ettei ole mitään alentavaa ja mahdollista kunniaa vähentävää suostua valmentajan paimennettavaksi ja liepeistä pidettäväksi; että tämä on yksinkertaisesti vain *työnjakoa;* ettei valmentajan välttämättä tarvitse olla jokaisessa yksityiskohdassa valmenettavaansa viisaampi taikka omata kokemuksia nimenomaan jonkin määrätyn urheilun alalta, vaan että pääasiaan, *huolien* säästämiseen valmennettavalta, riittää ylipäänsä jonkun toisen apu valmentajana ja että arvosteleva mielikuvitus voi valmentajassa yllinkyllin korvata omakohtaisen urheilukokemuksen puutteen joillakin aloilla. Toisaalta kuuluu tietysti asiaan, että valmentajalla on mielikuvitusta ja että hän on tietoinen paitsi pätevyydestään ja vastuustaan, myöskin rajoituksistaan, ja että hän osaa käsitellä erilaisia luonteita.

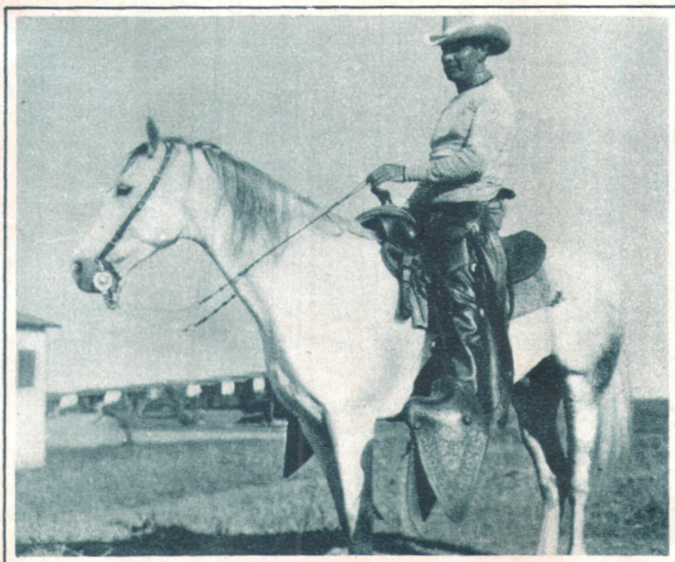
Olympialaiskylän edustalla vallitsi vilkas hyörinä, sillä uteliaista vieraista ei ollut puutetta.

O i k.: Etelä-afrikkalaiset 400 m juoksija Walters ja kuulantyöntäjä Hart huolehtivat joukkueensa huvittamisesta laulaen ja banjoa soittaen.

Miten suoriutui sitten Suomi siellä?

Suurin piirtein odotusten mukaisesti. Meille säilyi vanha, kunniakas toinen sijamme yleisurheilussa samalla kuin painissa saavutettiin »osittaista menestystä» (vanha ryssäläinen kaunisteleva nimitys tappiosta), voimistelussa meni siltä väliltä ja uinnista ei kannata puhua. Joukkueen pistesato sen mieslukuun nähden oli kai runsaampi kuin minkään muun varsinaisen, s.o. sanokaamme vähintäin 15 jäsentä käsittävän joukkueen siellä kisoissa. Onko tällaisissa saavutuksissa siis mitään suremista?

Tässä näette Villin Lännen Cowboy'n ilmielävänä. Heidän huolekseen oli annettu leirin vartioiminen ja hyvin nämä upeapukuiset ratsastajat tehtävänsä suorittivatkin. He antoivat myös näytöksen cowboyn jaloissa taidoissa.

Varapresidentti Charles Curtis julistaa X:t olympialaiset kisat avatuiksi 100,000 katsojan täyttäessä stadionin penkkirivit

On ja ei ole!

On turha näin meidän kesken kieltää, että tulokseen sisältyy pettymyksiä ja että siihen liittyy katkeraa sivumakua.

Saavutuksissamme ei nyt ollut vähääkään sitä *loistoa*, joka oli niiden leimana Pariisissa, tai edes sitä varmuutta, joka oli niille tunnusmerkillistä sekä Antwerpenissä että Amsterdamissa, jos kohta ei myöskään sitä onnea, joka meitä oli suosinut varsinkin Antwerpenissä. Nythän kaikki kävi melko lailla vastenkarvaisesti Nurmen juttua, Akin anginaa ja Callaghanin loppuvetoa myöten; tämä huomioonotettuna oli kokonaissaavutus kylläkin kaunis. Mutta 1 500 m, joka oli ollut ohjelman klassillisia lajeja ja kahdesti voitettu, hävittiin nyt perin pohjin. 10 000 m hävittiin ensi kerran siitä lähtien kuin kilpailu on ollut ohjelmassa. Estejuoksu ja keihäänheittokin taas ovat ohjelman sivunumeroita. Mitä tulee 5 000 m:n jonkin verran riidanalaiseen voittoon, muodostui se kilpailun vaiheitten takia maamme urheilumaineelle epäedullisemmaksi kuin olisi käynyt siinä tapauksessa, että sisukas, mutta kohtalon vainoama edustajamme olisi siinä kärsinyt riitelemättömän tappion. Nurmen jutussa meille tuli tappio, joskin todennäköisesti eteenpäin kaatumiseen verrattava, alku poispääsyyn siitä mielivallan, tekopyhyyden ja salakähmäisyyden järjestelmästä, joka vallitsee kansainvälisessä yleisurheiluliitossa. Mutta ilmeisesti on siihen poispääsyyn vielä pitkä matka.

Ei ole silti syytä surrakaan saavutustemme johdosta. Niissä voidaan aivan etsimättä löytää hyviäkin puolia.

Yksi parhaita puolia on se, että samalla kuin me voimme sivullisille pätevin tilastoin osoittaa pärjänneemme sentään aika hyvin, minkä tahansa muun kansan kadehdittavaksi asti, meitä itseämme tulos kuitenkin sisäisesti kaivelee. Ei mikään sisällä parempaa lupausta nousustamme kuin tämä tyytymättömyys ja sen herättämä itsekritiikki.

Toinen epäilemättä onnellinen tulos varsinkin Nurmen jutusta on se seikka, että Suomen kansan olympialaisinnostus nyt vihdoinkin jäähtynee *kohtuulliseen* 37 asteen lämpömäärään siitä arvostelukykyä samentavasta 42 asteen kuumeesta, joka on kiertänyt sen suonia Antwerpenin ajoista saakka, ja että Suomi siis pääsee siitä urheiluelämällemme taakaksi käyneestä riippuvaisuussuhteestaan olympialaisiin, jota se on tunnustanut vuosikymmenen ja josta Amsterdamin aattovuoden kielteisen olympialaispäätöksen sabotaashi ja arvosteleminen antoi niin kuvaavan todistuksen. Suomen ei kannata istua sokeasti *missään* kansainvälisessä kelkassa!

Tuntuu myöskin mahdolliselta, että erikoisesti yleisurheilun rintamalla kärsimämme tappio voisi tulla vaikuttamaan terveellisesti sekä urheiluelämäämme yleensä että sen yleisurheiluun erikoisesti. Käynee tuskin kieltäminen, että yleisurheilu on olympialaisvoittojen ansiosta meillä päässyt niin kohtuuttomasti etuoikeutettuun asemaan yleisön ja poikain huomion ja suosion esineenä, että siitä kärsii sekä se itse että muut urheilut. Se kärsii itse liiallisen huomion ja siitä seuraavien tulosvaatimusten päivänpaisteesta, joka on osaltaan edesvastuuntunnon painamien yleisurheilijoittemme liikarasituksen syynä. Toisaalta se riistää monilta muilta urheiluilta sen kohtuullisen määrän päivänpaistetta, mitä niiden kehitys vaatii. Ja kuitenkin niitä muitakin urheiluja tarvitaan kipeästi. Mitä ansioita yleisurheilulla onkin yleensä miehisen liikkumakunnon mittaamisalana sekä erityisesti meidän harvaanasutussa maassamme kotipihan ja metsäpolun urheiluna, on se kuitenkin ruumiillisesti liian kovaa ja henkisesti liian köyhää tyydyttämään laajempia urheiluelämälle asetettavia vaatimuksia. Jos nyt, kuten mahdolliselta näyttää, Los Angelesissa kärsityn yleisurheilutappion tuloksena on oleva, että esim. hiihtäjiemme saavutuksia viime talvi-olympialaisissa opitaan paremmin arvostamaan, ja hiihto sen johdosta saa

taaskin sysäyksen eteenpäin, että jotkut muutkin urheilut saavat paremman paikan auringon alla ja että yleisurheilu pääsee vilvoittavaan varjoon liikahuomion päiväpaisteesta, ei siitä kukaan kärsi vahinkoa, vaan kaikki hyötyvät, eikä vähimmin yleisurheilu itse. Vasta sitten on meillä edellytykset sellaiseen »muina miehinä» huolettoman sisukkaaseen ja innoittuvaan kilpailemiseen, jota me englantilaisissa niin suuresti olemme kerta kerralta ihailleet.

Entäpä Los Angelesin kisat muuten, niiden tausta, järjestely ja muut sellaiset seikat?

Tärkein syy, jonka takia tämän kirjoittaja hankkiutui ja tuppautui sinne matkaan, oli, paitsi säästyminen poisjäämisestä aiheutuvalta katumiselta, saada tilaisuus havaintojen nojalla vertailla näitä olympialaisia aikaisempiin, joita kaikkia tämän kirjoittaja on ollut näkemässä alkaen vuodesta 1908.

Ainoittenkaan olympialaisten isäntäkaupunki siitä pitäen ei ole omistautunut tehtävään suuremmalla asukkaittensa sydämen lämmöllä kuin Los Angeles — ei edes Tukholma, joka tässä suhteessa kuitenkin on päätään yläpuolella muita jäljelläolevia olympialaiskaupunkeja. Los Angelesille olivat kisat vuoden päätapaus aivan niinkuin Tukholmalle 20 vuotta aikaisemmin.

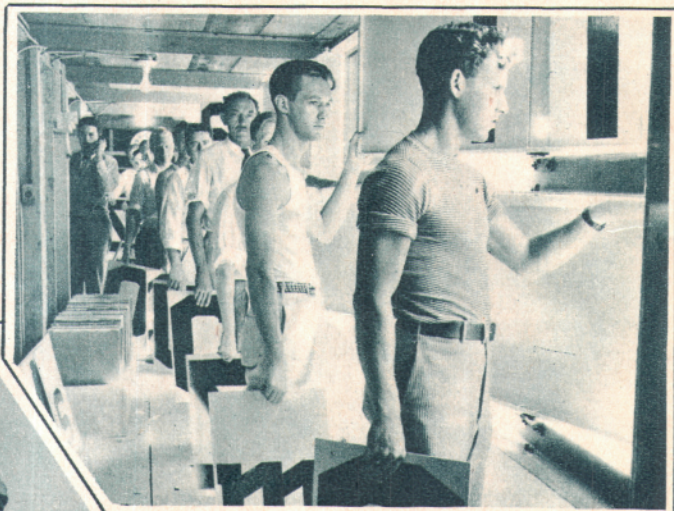
Los Angeles on *ystävällisten ihmisten kaupunki* vielä suuremmassa määrässä kuin Tukholma kohteliaitten Pohjolan ranskalaisten kaupunki — ja ystävyyshän lämmittää aina paremmin kuin kohteliaisuus.

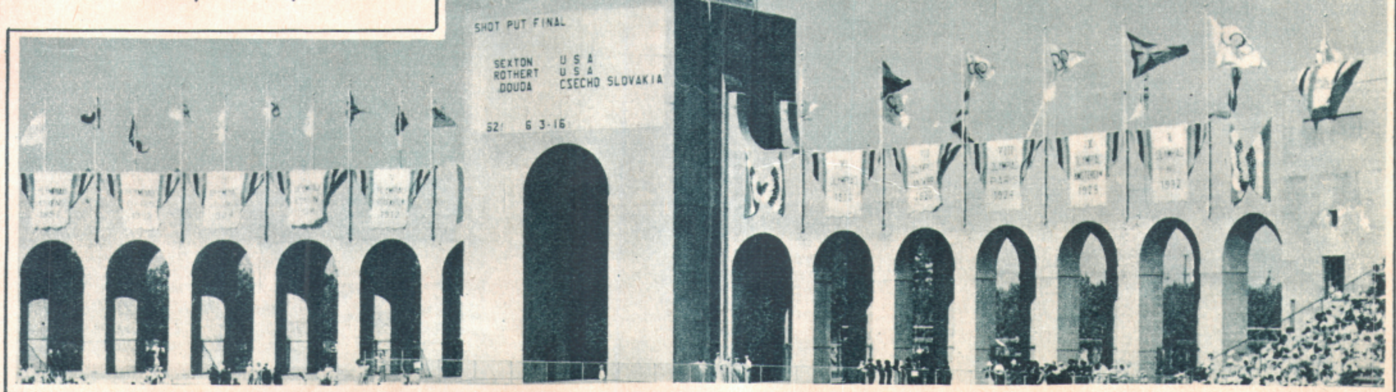
Tukholman kisojen kehykseen kuului — hyvällä onnella kylläkin! — Pohjolan poutasää tavallista valoisampine kesäöineen, jotka tuntuvat muun maailman asukkaista sadulta. Paljoakaan ei siitä hävinnyt Etelä-Californian sananparreksi tehty ja varmaksi tunnettu »our wonderful climate», meidän ihmeellinen ilmastomme, vaikkapa siihen ei kuulukaan valoisien öitten lumousta.

Tukholman stadion on ja oli kodikkaan käytännöllinen, mutta Los Angelesin stadion vastaavasti valtava ja laatuaankin mallilaitos ratoineen, joiden vertaisia ei toistaiseksi ole missään muualla, eikä ole varsinkaan ollut aikaisemmissa olympialaisissa.

Teknilliseltä järjestelyltään ja valmistelutöiltään nämä kisat olivat yliveto kaikista aikaisemmista olympialaisista niinkuin luonnollista olikin, ottaen huomioon olympialaiset ja amerikkalaiset kokemukset. Sen sijaan ei palkintotuomarien toiminta kentällä kilpailujen aikana ole osoittanut erikoisempaa edistystä Tukholman päivistä ainakaan yleisurheilun alalla. Tukholman yleisurheilukilpailuissa ei sattunut kuin kaksi mainittavan arvoista kompastusta. Toinen oli se, että 10 000 m alkuerissä eräs sai juosta kierroksen liikaa, toinen taas 800 m lähtö, jossa II palkinnon voittaja sai runsaan puolen askelen etumatkan, millä oli ratkaiseva merkitys hänen sijoittumiselleen. Los Angelesissa estejuoksijat saivat loppuerässä rehkiä liikakierroksen, Metcalfe juosta 200 m loppukilpailussa 1.20 m liikaa, kiekonheitossa ranskalaisen Winterin eräs heitto, jonka hän tosin sai uusia, jäi tuomareilta kokonaan huomaamatta, ja lieneeköhän vielä sattunut joitakin muitakin munauksia. Voimistelukilpailujen järjestely oli monessa suhteessa ala-arvoista ja sekä nyrkkeily- että painituomioissa kummallisuuksia. Mutta näistä ei sovi syyttää Los Angelesin järjestäjiä, vaan ovat niistä vastuussa asianomaiset kansainväliset järjestöt. Niiden asettamien palkintolautakuntien jäsenet ovat useissakin tapauksissa päässeet tehtäväänsä paremminkin vanhetuneitten kotimaisten ansioittensa tai yksinkertaisesti kotimaassaan vakiintuneen asemansa kuin nykyisen pätevyytensä ja kuntonsa nojalla.

Yleisurheilussa kisojen tulostaso oli yhtä häikäisevä kuin pettävä. Useissa tapauksissa ennätykset lyötiin yhtä paljon tai enemmänkin edullisten olosuhteitten, ensi sijassa ratojen, kuin miesten ansiosta. Kaikista yleisurheilun tuloksista loistavin on mielestäni Carrin 400 m. Vaikkapa radan tilille pantaisiinkin normaalirataan, esim. Helsingin rataan verrattuna 0.6—0.8 sek., jää brutoksi sittenkin 46.8—47 sek., ja se on jo hirmutulos. Tuntuu vaikealta uskoa, että itse aikaa sinänsä lyötäisiin muualla kuin samalla radalla. Sen sijaan eivät esim. Hampsonin ja Beccalin tulokset matkoillaan ole todellisuudessa sen parempia kuin Lowen ja Larvan tulokset Amsterdamissa, missä sekä rata että ilma olivat tavattoman paljon epäedullisemmat. Tai ainakaan ei Hampson ollut Lowea parempi *mies* lajissaan, jota vastoin Beccali nyt voitti varmemmalla työllä kuin Larva silloin päästessään Purjeen avulla ja melko hyvällä onnella maalinauhan katkaisijaksi.

Stadionin muuri monine lippuineen. Kilpailujen päätyttyä ilmestyivät tulokset aina tornin seinälle.

Oik.: Tulostaulujen hoitajat tornissa.

Varmin voittaja oli nyt kuitenkin Matti Järvinen. Mutta varmaa työtä tekivät myös esim. kiekonheiton voittaja Anderson, kuulantyöntäjä Sexton ja maratonvoittaja Juan Zabala. Loistavimpia tuloksia oli Bauschin kymmenottelusaavutus. Hänen yksityistuloksensa olisivat riittäneet Tukholman jo korkeatasoisissa kisoissa ensi palkintoihin kuulantyönnössä, keihäänheitossa ja seiväshypyssä sekä toiseen palkintoon kiekonheitossa. Tämä on kuitenkin näennäistä, edullisista olosuhteista johtuvaa. Tukholmassa heitettiin sen ajan keihästä heittopaikalta, jonka tapaisellakaan ei siihen aikaan ollut tilaisuutta harjoitella, ja survaistiin sen ajan seiväs laatikottomaan maakuoppaan. Normaaliradoilla olisi Bauschin tulos kai jäänyt muutenkin parisensataa pistettä huonommaksi. Tahtomatta hituistakaan kiistää hänen voittoaan näissä olosuhteissa ja tässä kunnossaan olleista kilpailijoista olisin taipuvainen uskomaan, että Aki Järvinen toissakesäisessä kunnossaan olisi pitänyt häntä melko kireällä. Nyt anginansa jälkiseurauksista vielä heikko Aki juoksi 400 50.6, silloin 50 tasan, mikä tällä radalla olisi merkinnyt noin 49.3.

Los Angelesin yleisurheilukilpailut antoivat aavistaa, että urheilun tekniikka tulee hidastuskameran avulla piankin kehittymään sellaiseen täydellisyyteen, josta ei ole parantamisen varaa. Päänvaivaa tulee tuottamaan vain erilaisille yksilöille sopivien tyylivivahdusten ymmärtäminen. Sitä ratkaisevammaksi on silloin käyvä *kunnon* merkitys. Amerikkalaiset sanoivatkin nyt jo sprinttereistään, että oikeastaan nämä olivat tasaväkisiä. Minkä heissä eroa oli, oli vain siinä, että yhdet olivat parempia yhdellä viikolla, toiset toisella.

Varmastikin paljon todellisempaa kuin yleisurheilussa on tulos*tason* nousu ollut uinnissa siitä huolimatta, että kaksi »kaikkien aikojen uimaria», Weissmueller ja Borg toistaiseksi säilyttivätkin asemansa, Borg muodollisestikin mainion maailmanennätyksensä omistajana 1 500 metrillä. Los Angelesin uimastadionin allas kuului olleen raskas uida, ja silti olivat tulokset aivan pitkin linjaa parempia kuin aikaisemmissa olympialaisissa.

Japanin ja osaksi Filippinienkin menestyksen johdosta ovat useimmat asiantuntijat taipuvaisia uskomaan, että uinnin hegemonia on siirtyvä tropiikin maihin, joiden lapsilla on tilaisuus lämpösuhteitten puolesta uida ympäri vuoden vaikka yötä päivää. Minä en jaksa aivan täydellisesti uskoa tätä. Kyllä minun mielestäni japanilaisen menestyksessä on ollut suurempana tekijänä heidän urheilijoittensa tarmo kuin ympäröivä luonto. Toisaalta on halliuimarien maissa vielä kokeilematta, miten nuoresta alkaen pojat kestävät uimatyylin treenausta hitaasti uiden ja varsinkin, millaisia karkaisukeinoja on käytettävä vilustumisen välttämiseksi hallista ulkoilmaan siirryttäessä. Suomalaisen saunan mahdollisuudet halliuimarien lämpötalouden ratkaisijana?

Painista kisoissa riittäköön tässä todeta vanha juttu: voiton saavuttamiseksi välttämätön taktiikka tappaa kaiken tekniikan eli painitaidon. Jos ei löydetä uusia — tai vanhojako? — menettelytapoja yritteliäisyyden ja painitaidon palkitsemiseksi, on painin kuolema uhkaamassa.

Millaiseksi on muodostuva olympialaisten tulevaisuus yleensä näiden kisojen jälkeen ja tavallaan — johdosta?

Ensi ajatuksella näyttää tämä tulevaisuus melko synkältä, aivan niinkuin hyvän sään säilymisen mahdollisuus kauniin päivän painuttua iltaansa. Missä on ilmastoa ja muita edellytyksiä lähimainkaan tällaisten kisojen järjestämiseen? Ja taaksepäin ei kehitys kuitenkaan saisi mennä, jos mieli sen menon joltain maistua. Mainitakseni vain yhden esimerkin, on selvää, että ainakin ensi olympialaisten järjestäjät tulevat tietenkin yrittämään kaikkensa saadakseen pystyyn vielä tätäkin ehomman olympialaiskylän — kenties ajattelematta, miten ratkaisevana Los Angelesin olympialaiskylän menestyksen tekijänä oli Etelä-Californian ilmasto sekä kylän asema Baldwin Hillin laella, Tyyneltä Valtamereltä tulevien raittiiden tuulien pyyhittävänä. Jonnekin vain Grundwaldin metsään rakennettu olympialaiskylä voi hyvin kasteltuine nurmikkoineenkin käydä Keski-Euroopan tyynillä ja kuumilla säillä vallan sietämättömän helteen pesäksi, puhumattakaan sen tavoista kylmillä ja sateisilla säillä.

Mitenkähän lienee muutenkin? Los Angelesin olympialaisilla oli niin paljon yhtäläisyyksiä Tukholman kisojen kanssa sekä tulostason kohottajana että ympäristöltään ja taustaltaan, että tunkee väkisinkin mieleen taikauskoisia näkemyksiä: silloinkin piti seuraavien kisojen tapahtua Berliinissä, silloinkin oli valtiollisella taivaalla uhkaavia pilviä ja silloinkin — no, niin, se nauratta kuten taikausko ainakin — alettiin Suomea sortaa kansainvälisissä urheilusuhteissa. Saapa siis nähdä, tuleeko nytkään mitään Berliinin olympialaisista.

Historialliset onnenpotkut ovat totuttaneet meitä katselemaan maailman menoa niin inhoittavan itsekeskeisesti.

Kokonaan eri kirjoituksensa ansaitsisi oikeastaan Amerikan suomalaisten suhde näihin *heidän* kisoihinsa.

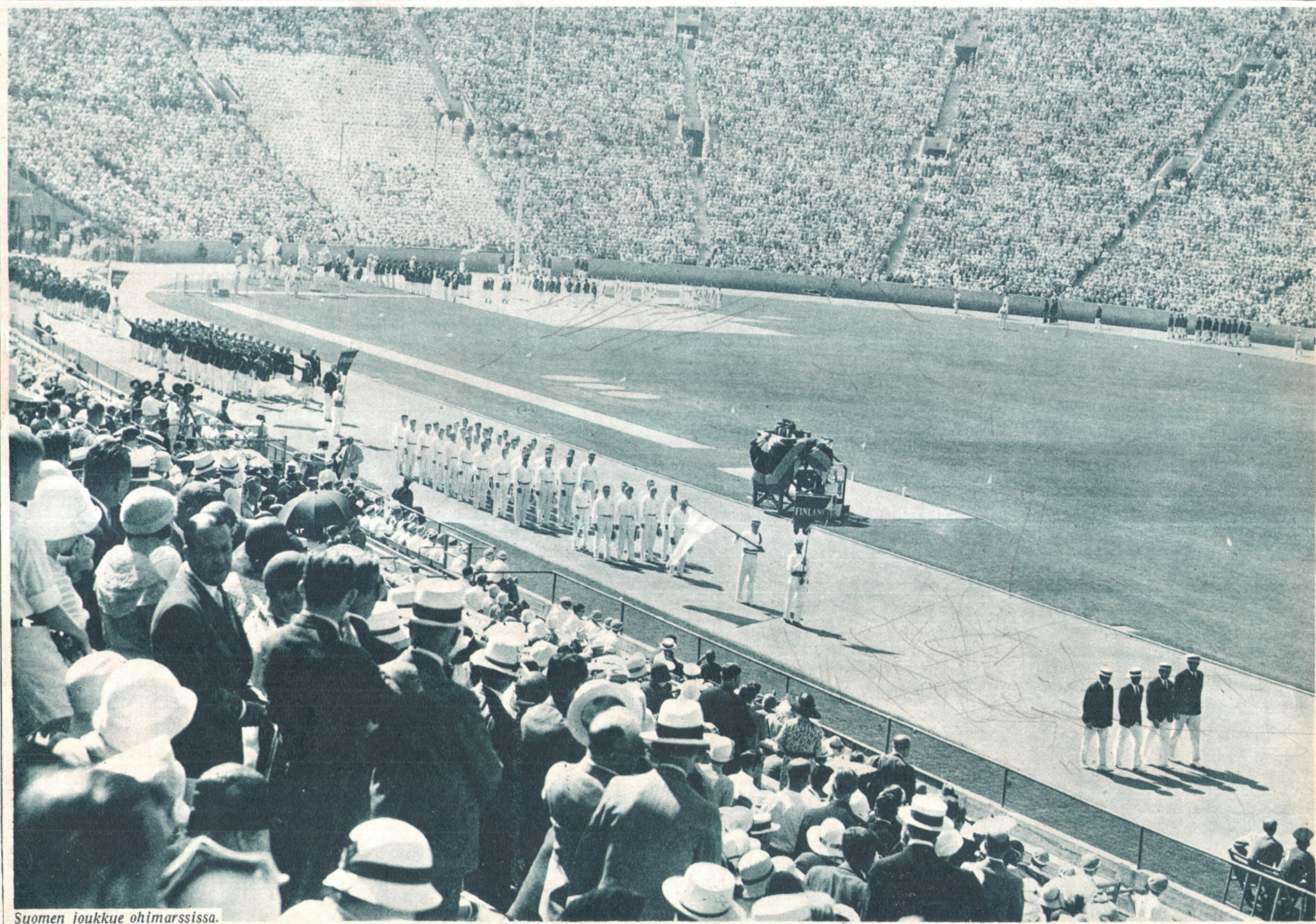
Voitaisiin keskustella siitä, maksoiko Suomelle vaivan ja rahan muuten lähettää joukkuetta sinne maailman toiselle laidalle tai olisiko sitä *lähetetty Suomesta*, jos meillä olisi ennakolta ollut varmuus siitä ratkaisusta, jonka Nurmen juttu sitten lopulta sai tai edes Amerikan urheiluliiton puheenjohtajan mieskohtaisista ominaisuuksista; *kantaa* asiassa ei Mr. Brundagella koskaan nähtävästi ollut. Tuntuu joltisenkin selvältä, että Suomesta ei olisi silloin hellinnyt rahoja siihen juttuun.

Mutta vielä varmempaa on, että Ameriikan suomalainen heimokansamme olisi silloin vaikka kiven alta kaivanut, saati meren takaa tilannut sinne Suomen olympialaisjoukkueen. Sille, joka vähänkin oli selvillä siitä, mitä Suomen esiintyminen eri olympialaisissa oli orvolle heimokansallemme merkinnyt, ei siinä lämmössä, jota joukkue siellä kaiken aikaa sai osakseen heidän puoleltaan, ollut mitään yllättävää. Senpä takia ei nyt kukaan voinut tosissaan ajatella Suomen poisjääntiä kisoista — eikähän *siitä* kukaan puhunutkaan; huomautettiin vain parissa sanomalehtihaastattelussa siitä laittamattomasta tosiasiasta, että ilman Nurmea menestykselläkin kilpaillut joukkue saisi kotona huonomman vastaanoton kuin Nurmen kanssa kilpailematta palaava. Kuka sille mitään taisi, jos sanomalehtimiehet tästä omin päinsä tekivät johtopäätöksen, että Suomi aikoo lyödä kintaat pöytään. Todentotta ei kansainvälinen urheiluliitto ja sille kuuliainen tämänpäiväinen Amerikan urheiluliitto olisi parempaa ansainnut. Mutta saihan se jäädä tekemättä jo Los Angelesin yleisön ja vanhojen hyvien suhteitten vuoksi Amerikan urheiluliittoon. Ja sen täytyi jäädä tekemättä heimokansan vuoksi. Sen jälkeen kuin osanotto oli vuosikaudet ollut selviönä, olisi poisjäänti ollut heimokansaa kohtaa yhtä julmaa kuin kaataa viime tingassa maahan vesimalja janoisen erämaan vaeltajan nenän edestä. — Tarvinneeko mainita, ettei kotisuomalainen kansa ole sellainen erämaan vaeltaja.

Suomalaisten katseet ne ensimmäisinä tervehtivät joukkuetta sen Uuteen maailmaan saapuessa ja viimeisinä sen sieltä lähtiessä. »'Nähdä Napoli ja kuolla', nähdä silmästä silmään *oma* olympialaisjoukkue ja kuolla» — siinä Amerikan suomalaisten olympialaistunnelma toimittaja Yrjö Sjöblomin tulkitsemana viimeisessä jäähyväisjuhlassa joukkueelle.

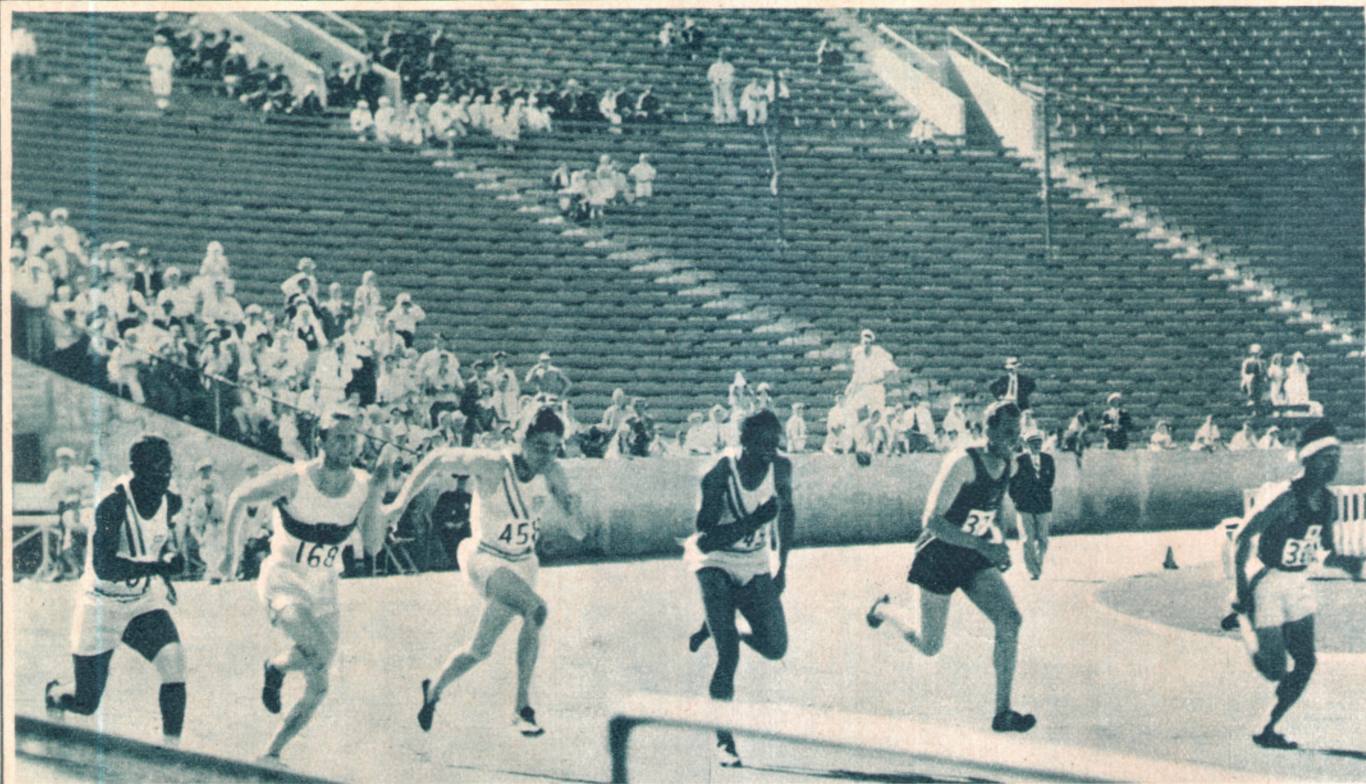
Koko matka Amerikan suomalaisten joukossa oli meille yhtä ainoata melkeinpä sydäntä särkevää luentoa siitä, mitä Suomen *pitäisi* merkitä meille itsellemme. Ja kyllähän se oikeastaan alkoikin merkitä joukkueen jäsenille. Heillä alkoi olla kiire kotiin. Silmä kovana tutkittiin laivan päiväennätyksiä ja jokainen luonnonesteittenkin aiheuttama viivytys, »keinotekoisista» toimenpiteistä puhumattakaan, oli omansa nostamaan vallan kapinamieltä.

Oli kuoleman tärkeää päästä matkaan, vielä tärkeämpää päästä kotiin. Sehän se on kaikkien matkojen henkinen lopputili.

Suomen joukkue ohimarssissa.

Kuvia ja numeroita yleisurheilukilpailuista.

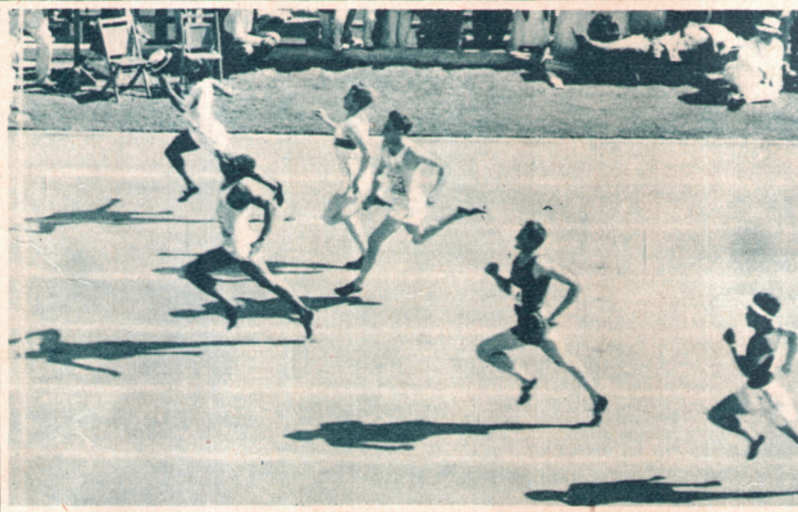

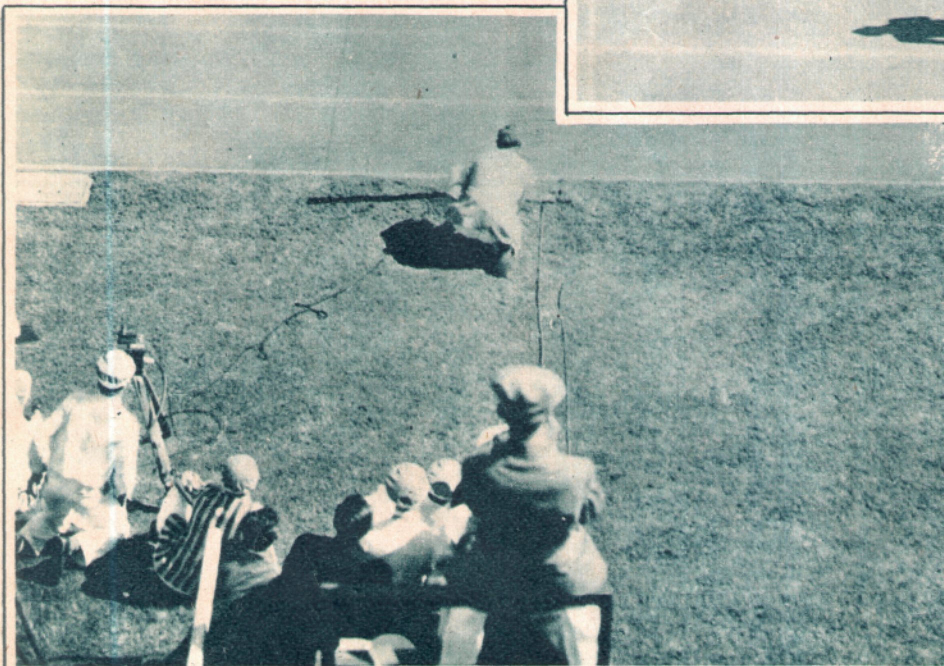
100 m lähtö onnistui parhaiten japanilaiselle Yoshiokalle, joka juoksi sisäradalla. Hänestä vas. Joubert, Metcalfe, Simpson, Jonat ja Tolan.

Oik.: Mutta maalissa olivat Amerikan mustat pikapinkojat jo selvästi omaa luokkaansa voittaen helposti tämän kaikkien aikojen komeimman 100 m juoksun.

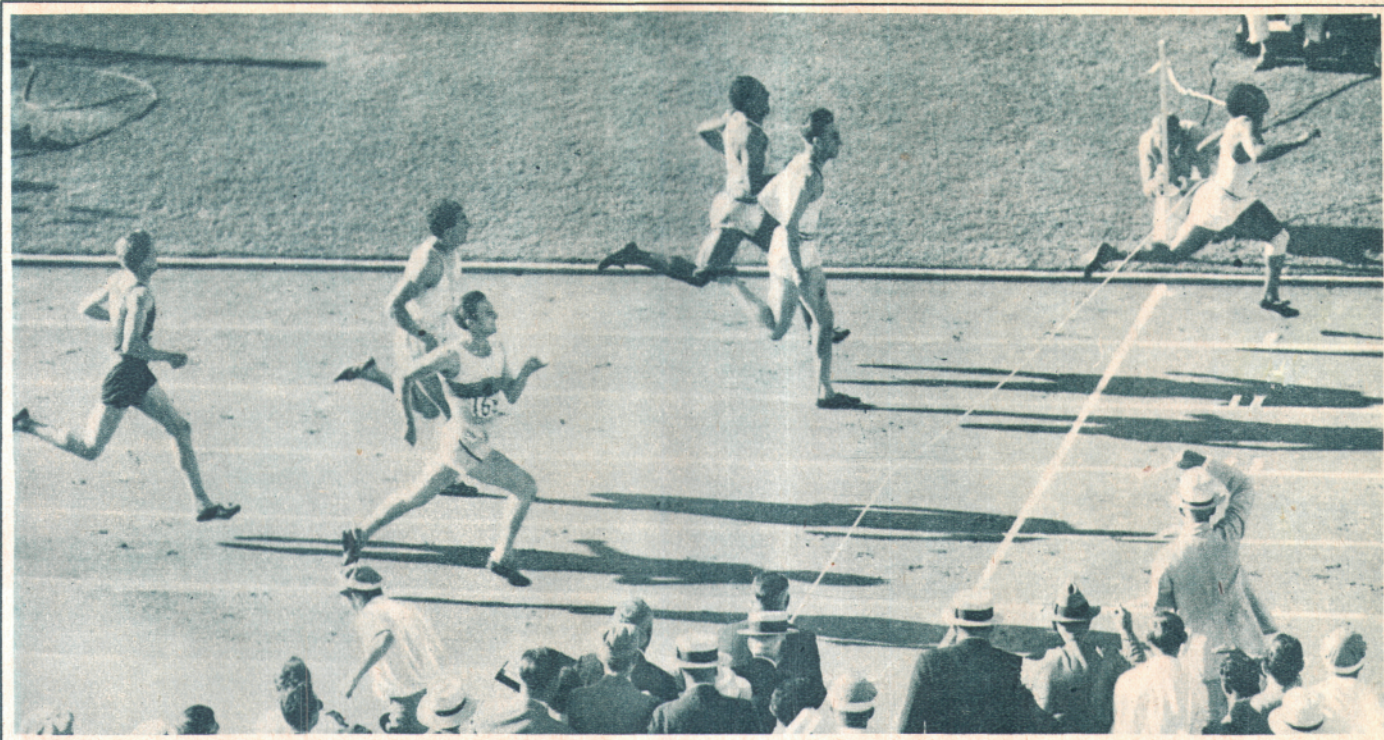
Alla: Maalituomarit ja sähkölaitteet.

Alh. oik.: 100 m mitalimiehet, Metcalfe, hopeaa, Tolan, kultaa ja Jonath, Euroopan ja koko valkoisen rodun nopein mies kisoissa, pronssia.

200 m:llä oli Tolan aivan ylivoimainen, saavuttaen tälläkin matkalla uuden kisojen ennätyksen — kiitos nopean ja muutenkin erinomaisen radan. Metcalf on kuvassa vielä jälessä Simpsonista, juostuaan toista metriä liian pitkän matkan virheellisen radanmittauksen takia, mutta heittäytyi lopussa edelle. Seuraavina Jonath, Lutti ja Walters.

100 m tulokset.

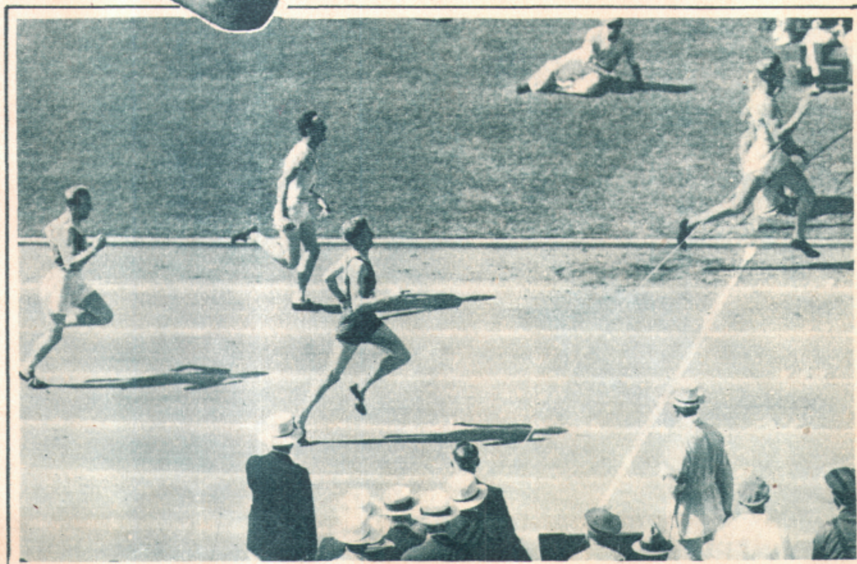
1) *Tolan, Amerikka, 10,3 sek. — uusi olympialainen ennätys, ent. 10.6*
2) *Metcalf, Amerikka.*
3) *Jonath, Saksa.*
4) *Simpson, Amerikka.*
5) *Joubert, Et.-Afr.*
6) *Yoshioka, Japani.*

Tolan, kisojen ainoa kaksoisvoittaja ja tällä kertaa maailman varmin ja nopein pikajuoksija.

200 m tulokset.

1) *Tolan, Amerikka, 21,2 sek. — uusi olympialainen ennätys.*
2) *Metcalf, Amerikka.*
3) *Simpson, Amerikka.*
4) *Jonath, Saksa.*
5) *Lutti, Argentina.*
6) *Walters, Et.-Afr.*

400 m välierä, jossa Strandvallin »tie nousi pystyyn.» Voittaja Eastman, 47,6, seuraavina Walters, Gordon ja Stranvall. Näkymättömissä englantil. Stoneley ja kanadal. Ball. Maalissa oli Strandvall vain $1/_2$ m jälessä Gordonista.

Taistelu 800 m:n kultamitalista Englannin ja Kanadan välillä ratkesi nytkin traditioiden mukaisesti edellisen voittoon M. E. ajassa. Hampson, Englanti ja Wilson, Kanada, maaliviivalla. Takana Kanadan musta Edwards.

400 m tulokset:

1) *Carr, USA 46,2,. uusi maailman- ja olympialainen ennätys.*
2) *Eastman, USA 46.4.*
3) *Wilson, Kanada 47,4.*
4) *Walters, Et. Afr. 48,2.*
5) *Gordon, USA 48,2.*
6) *Goulding, Australia 48,8.*

800 m tulokset:

1) *Hampson, Englanti 1.49,8, uusi maailman- ja olympialainen ennätys.*
2) *Wilson, Kanada.*
3) *Edwards, Kanada.*
4) *Genung, USA.*
6) *Hornbostel, USA.*

Carr, 400 m voittaja ja uusi ennätysmies, heti juoksunsa jälkeen. Carr saavutti kisojen parhaana saavutuksena pidetyn voittonsa keveästi ja melkeinpä nuoren hirven vallattomuudella juosten.

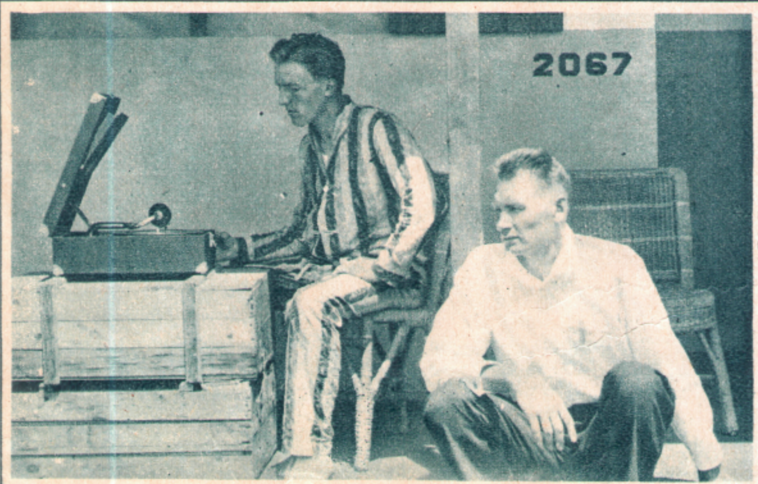
1500 m tulokset:

1) *Beccali, Italia 3.51,2.*
2) *Cornes, Englanti 3.52,5.*
3) *Edwards, Kanada 3.52,7.*
4) *Cunningham, USA 3.54.6.*
5) *Ny, Ruotsi 3.54,8.*
6) *Hallowell, USA 3.55,1.*
10) *Luomanen 3.57,1.*
11) *Larva 3.58,4. Purje keskeytti.*

Loppukilpailussa johti Larva 600 m kohdalla pääryhmää. Beccali 2., Cornes 4., Purje 5., Ny 7. ja Luomanen viimeinen.

Ceccali taittaa maalinauhan voittajana. Cornes ja Edwards kilstelevät juuri hopeasta.

Joukkueemme »yksityiselämästä.»

Yllä: *Lehtinen, Kalle Järvinen, Larva, Nurmi ja Isohollo odottelevat harjoitusmatkallaan bussia.*

Vas.: *Isohollo lyhentää »tuskantuntejaan» ennen ottelua Kuson kanssa gramofonia soittelemalla.*

500 m ankara juoksu.

Tulokset:

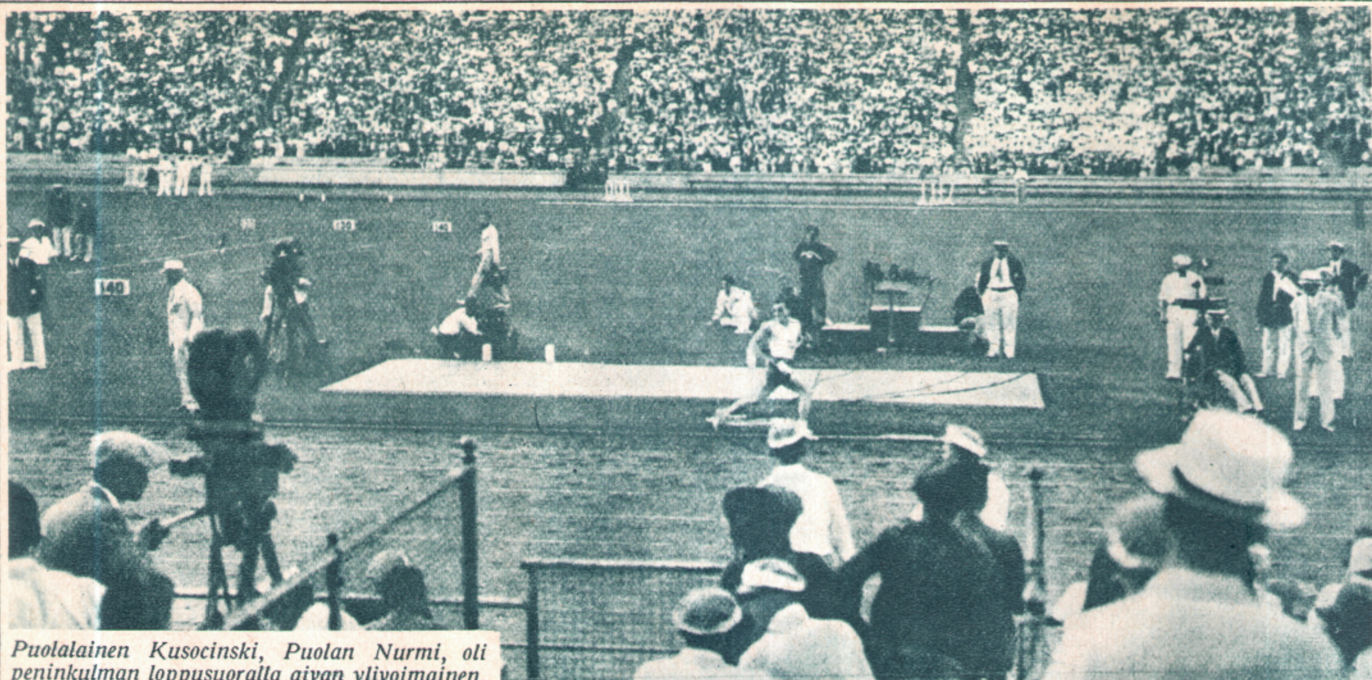
1) *Lauri Lehtinen, Suomi 14.30,*
2) *Hill, USA 14.30.*
3) *Lauri Virtanen, Suomi 14.38,8.*
4) *Savidan, Uusi-Seelanti 14,45.*
5) *Lindgren, Ruotsi 14.50,5.*
6) *Syring, Saksa 14.53,5*

Oik.: Kaikkensa yrittänyt ja uhrautuvasti värejämme puolustanut Lehtinen juoksun jälkeen.

Kesk.: 3. kierros menossa. Virtanen johtaa, seuraavina Lehtinen, Pettersson, Lindgren, Savidan, Hillhouse, Dean, Rochard, Syring, Raukine, Burns, Rekers, Hill ja Takenaka.

Alh.: Maalissa oli viimeisen suoran horjuen juossut Lehtisemme vain rinnanmitan edellä Hilliä.

Puolalainen Kusocinski, Puolan Nurmi, oli peninkulman loppusuoralla aivan ylivoimainen.

Estejuoksijain loppupää vesihaudalla. Lippi, Italia, johtaa, seuraavina Bailly, Engl., Matilainen, Psitchart, USA, Bortollin ja Toivonen.

Volmari Isohollo, estejuoksun voittaja ja ennätysmies (alkuerässä), joka pitkänmatkan juoksijoistamme vähimmän kärsi matkan vaivoista, kuvattuna estejuoksun päätyttyä.

Kusocinski taittaa maalinauhan, Isohollo näkyy takana.

10.000 mn tulokset:

1) J. Kusocinski, Puola, 30.11,4.
2) V. Isohollo, Suomi, 30.12,8.
3) L. Virtanen, Suomi, 30.24,0.
4) J. Savidan, Uusi-Seelanti, 31.09,0.
5) M. Syring, Saksa, 31.14,0.
6) J. Lindgren, Ruotsi, 31.18,4.

Estejuoksun tulokset:

1) V. Isohollo, Suomi, 10.33,4.
2) Evenson, Englanti.
3) McCluskey, USA.
4) Martti Matilainen, Suomi.
5) Bailey, Englanti.
6) Dawson, Kanada.
9) Toivonen, Suomi.

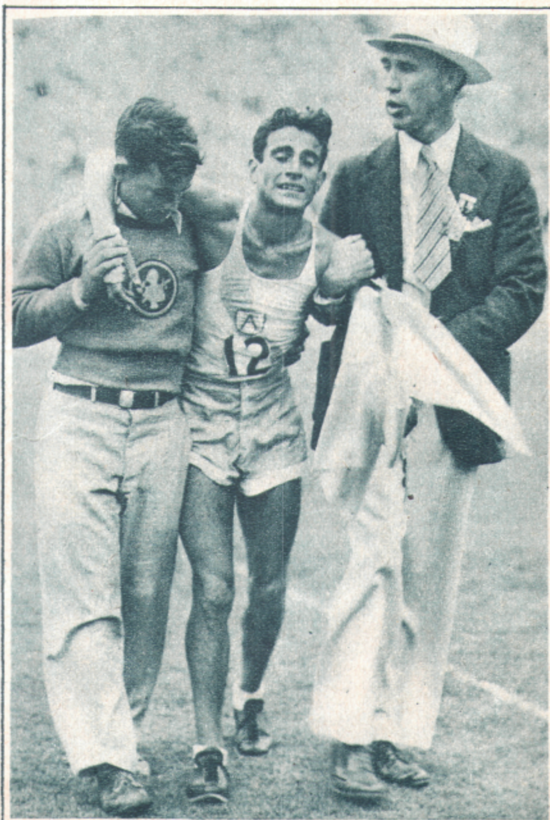

Suomalaiset johtavat Zabalan jälkeistä ryhmää 25 km:n kohdalla. Virtasen ja Toivosen takana engl. Wright sekä japanilaiset Kin ja Tsuda.

Maraton juoksu:

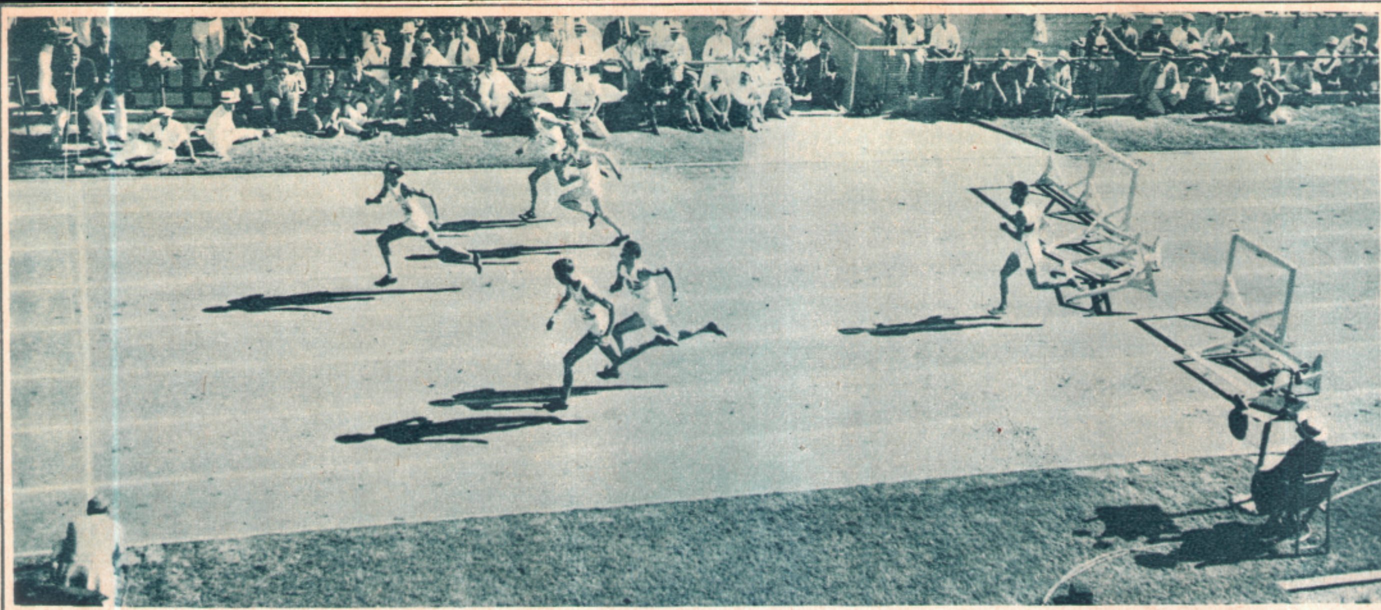
1) Zabala, Argentiina, 2.31.36.
2) Ferris, Englanti, 2.31.55.
3) Armas Toivonen, Suomi, 2.32.12.
4) Wright, Englanti, 2.32.42.
5) Tsuda, Japani, 2.35.42.
6) Kin, Japani, 2.37.28.

Alla: Viimeisillä voimillaan maalinauhan katkaissut Zabala autetaan pukuhuoneeseen. Argentiinan kansa aikoo pystyttää Zabalalle muistopatsaan tämän kunniakkaan kultamitalin voittamisen palkinnoksi.

Alla: Toivonen nauttii virvokkeita klo 17,20.

110 m:n aitajuoksun loppukilpailu: sisäradalta lukien Beard, Finlay, Welscher, Saling, Burghley ja Keller.

110 m aitajuoksu:

1) Saling, USA, 14.6.
2) Beard, USA.
3) Finlay, Englanti.
4) Keller, USA.
5) Burghley, Englanti.
(Welscher, Saksa, kaatoi 3 aitaa.)

400 m aitajuoksu:

1) Tisdall, Irlanti, 51,8.
2) Hardin, USA, 52,0, uusi olympialainen ennätys.
3) Taylor, USA.
4) Burghley, Englanti.
5) Facelli, Italia.
6) Areskoug, Ruotsi.

4 × 100 m viesti:

1) USA 40,0, uusi maailmanennätys.
2) Saksa.
3) Italia.
4) Kanada.
5) Japani.
6) Englanti.

4 × 400 m viesti:

1) USA 3.08,2, uusi maailman ja olympialainen ennätys.
2) Englanti.
3) Kanada.
4) Saksa.
5) Japani.
6) Italia.

Pituushyppy:

1) Gordon, USA, 764.
2) Redd, USA, 759.
3) Nambu, Japani, 744.
4) Svensson, Ruotsi, 741.
5) Barber, USA, 739.
6) Tajima, Japani, 717.

Edward Gordon, USA, voittaa pituushypyn.

Korkeushyppy voitettiin jälleen sisäjalan tyylillä. McNaughton, kilpailun voittaja, eräässä epäonnistuneessa yrityksessään. Kuvasta päätellen eivät hänen kaikki hyppynsä olleet sääntöjenmukaisia.

Y l h. v a s.: Japanilainen pituushyppääjä Nambu voitti 3-loikan maailmanennätystuloksella.

V a s.: Seiväshypyn mitalimiehet Nishida, Miller ja Jefferson.

Korkeushyppy.

1) D. McNaughton, Kanada, 197.
2) R. Van Osdel, USA, 197.
3) S. Toribio, Filippiinit, 197.
4) C. Johnson, USA, 197.
5) I. Reinikka, Suomi, 194.
6) Spitz, USA, Plawszyk, Puola, Ono, Japani ja Tommasi, Italia, 190.

3-loikka.

1) Nambu, Japani, 15,70, uusi maailman ja olympialainen ennätys.
2) Svensson, Ruotsi, 15,32.
3) Oshima, Japani, 15,12.
4) Fitzgerald, Irlanti, 15,01.
5) Peeters, Hollanti, 14,93.
6) Furth, USA, 14,88.

Seiväshyppy.

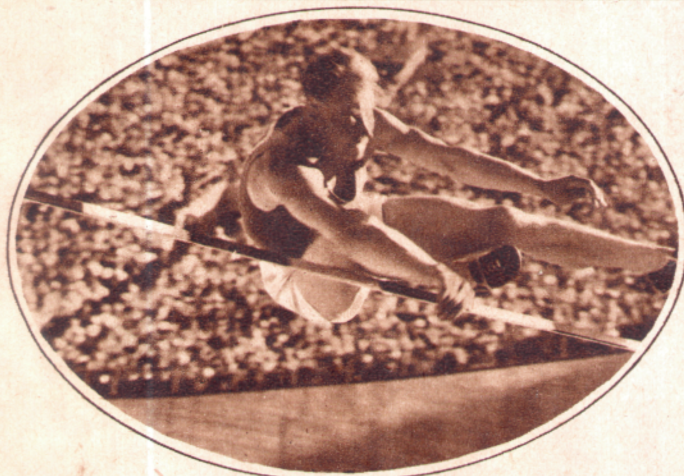
1) Miller, USA, 431, uusi olympialainen ennätys.
2) Nishida, Japani, 426.
3) Jefferson, USA, 419.
4) Graber, USA, 414.
5) Moshizuki, Japani, 400.
6) de Castro, Brasilia, 390.

Anderson, kiekonheiton voittaja ja tasaisin mies kilpailussa.

Bausch, ilmiömäinen 10-ottelija, hyppäsi seipään varassa 4 m.

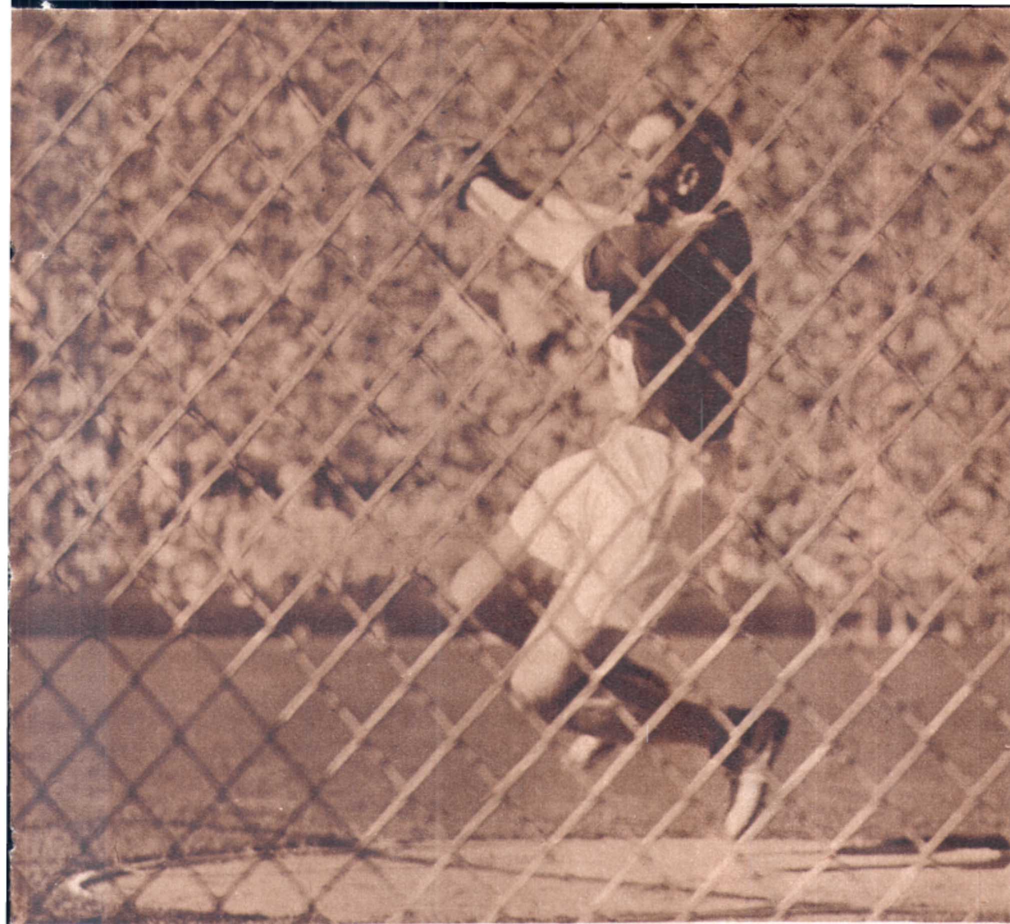
Yrjölä hyppää korkeutta 10-ottelussa.

10-ottelun parhaat.

	100 m	Pituus	Kuula	Korkeus	400 m	110 m	Kiekko	Seiväs	Keihäs	1 500 m	Yht. pist.
1) Bausch	11,7	695	15,32	170	54,2	16,2	44,58	400	61,91	5.15,7	8 462,23
2) Järvinen	11,1	700	13,11	175	50,6	15,7	36,80	360	61,00	4.47,0	8 292,48
3) Eberle	11,4	677	13,22	165	50,8	16,7	41,34	350	57,49	4.34,4	8 030,80
4) Charles	11,2	724	12,56	185	51,2	16,2	38,71	340	47,72	4.40,3	7 985,00
5) Siewert	11,4	697	14,50	178	53,6	16,1	44,54	320	53,91	5.16,5	7 941,07
6) Yrjölä	11,8	659	13.68	175	52,6	17,0	40,77	310	56,12	4.37,7	7 658,09

Sitkeästi kullasta taistellut Akimme voittaa 100 m:n eränsä.

Pörhölä heittää hopeaa johdettuaan kilpailua aina O'Callaghanin viimeiseen heittoon saakka.

Keihäänheitto.

1) Matti Järvinen, Suomi, 72,72, uusi olympialainen ennätys.
2) Matti Sippala, Suomi, 69,80.
3) Eino Penttilä, Suomi, 68,70.
4) Weimann, Saksa, 68,18.
5) Bartlett, USA, 64,48.
6) Churchill, USA, 63,29.

Kuulantyöntö.

1) Leo Sexton, USA, 15,96 m, uusi olympialainen ennätys.
2) Rothert, USA, 15,67.
3) Douda, Tšekkoslovakia, 15,60.
4) Hirschfeld, Saksa, 15,56.
5) Gray, USA, 15,46.
6) Siewert, Saksa, 15,06.

Kiekonheitto.

1) Anderson, USA, 49,48, uusi olympialainen ennätys.
2) Laborde, USA, 48,45.
3) Winter, Ranska, 47,85.
4) Noel, Ranska, 47,84.
5) Donogan, Unkari, 47,05.
6) Madaracz, Unkari, 46,51.
7) Kotkas, Suomi, 45,87.

Moukarinheitto.

1) O'Callaghgn, Irlanti, 53,92
2) Pörhölä, Suomi, 52,27.
3) Zaremba, USA, 50,33.
4) Sköld, Ruotsi, 49,24.
5) McDougall, USA, 48,49.
6) Kleger, Argentiina, 48,33.

Sexton voitti varmoilla ja tasaisilla työnnöillään kuulantyönnön.

Matti Järvinen piti talviset sanansa ja voitti ylivoimaisesti keihäänheiton, josta Sippala ja Penttilä tekivät hänen kanssaan ainoan suomalaisten »leipälajin» kisoissa.

KANSAINVÄLISEN URHEILULIITON KONGRESSI JA NURMIJUTUN KÄSITTELY LOS ANGELESISSA.

URHEILIJALLE selostanut maisteri *LAURI MIETTINEN.*

»Olympic Auditorium», halli, jossa kisojen nyrkkeily-, paini- ja painonnostokilpailut pidettiin.

Sellainen tapaus kuin Kansainvälisen Urheiluliiton (IAAF) kongressi on aiemmin sivuutettu Suomessa yhtä kevyesti kuin kymmenet muut kongressit, joiden tulokseksi useinkin jää vain mukanaolleen edustajan kotimaan lehdille antama haastattelulausunto niissä tehdyistä »tärkeistä ja suurimerkityksellisistä päätöksistä». Tänä vuonna Los Angelesissa pidetty IAAF:n kongressi on sen sijaan herättänyt meillä poikkeuksellisen suurta huomiota, sillä ratkaistiinhan siellä — tai oikeammin sanoen pitihän siellä ratkaistaman — Paavo Nurmen kilpailukelpoisuus olympialaisissa kisoissa. Kaikkien hyvin tuntema päätös on saattanut meikäläiset urheilukirjoittajat ja muutkin kynäniekat viettämään todellisia arvostelutaitavuuden orgioita ja kaikenlaatuiset »miten olisi käynyt jos . . .» tai »miten olisi ollut meneteltävä, jotta . . .» ajatelmat ovat nähneet päivänvalon. Kaiken tämän kohun jälkeen allekirjoittaneesta tuntuu äitelältä tarttua kynään, sillä se mahdollisuus, että kirjoitteluni selitetään yksinkertaisesti »sairaan äidin puolesta puhumiseksi» on peloittavan lähellä, mutta »ettei totuus unhottuisi», niin tulkoon allaoleva julkisuuteen.

Urheiluliiton taholla oltiin ennen Olympialaisiin lähtöä riittävän selvillä siitä, ettei Nurmen osanotto kisoihin ollut mitenkään varmana pidettävä tosiasia. Tästä oli hyvänä takeena mm. IAAF:n kaikkivaltiaan puheenjohtajan, ruotsalaisen Edströmin Urheiluliittomme puheenjohtajalle tuomari Kekkoselle lausumat uhkaukset hänen käydessään Edströmin pyynnöstä viime kesäkuussa Tukholmassa. Näitä epäilyksiään Urheiluliitto ei myöskään tahtonut salata Nurmelta, vaan antaessaan suostumuksensa matkalle lähtöön — ja tämä tapahtui varmasti vasta kypsän harkinnan jälkeen, sillä Paavon tuntiessaan tietää, miten yksityiskohtaisesti hän asiansa punnitsee — Nurmi tiesi mitä hän teki. Mutta Urheiluliitolla oli painavat ja perustellut syyt ottaa Paavo matkaan. Se Nurmea koskeva syytösaineisto, jonka nojalla IAAF:n neuvosto oli viime huhtikuun 3 p:nä tehnyt tunnetun päätöksensä, oli havaittu riittämättömäksi kaatamaan Nurmea. Lisäksi neuvoston päätös oli eittämättömästi IAAF:n sääntöjen vastainen ja jos asia otettaisiin julkisesti kongressin käsiteltäväksi, täytyisi sen tämä laittomana kumota. Mahdollinen Nurmea vastaan kerätty lisäsyytösaineisto ei sekään asiallisesti riittäisi sulkemaan Nurmea pois kisoista, sillä nykyisten IAAF:n sääntöjen mukaan täytyisi Suomen Urheiluliiton lähimpänä instanssina ensiksi käsitellä nämä syytökset ja antaa niistä lausuntonsa. Lisäksi oli olemassa monta tuntematonta tekijää, joiden vaikutusta asian kulkuun oli edeltäkäsin vaikea arvostella. — Se seikka, olisiko meidän jo ennen kisoihin lähtöä ollut asetettava osanottomme ehdoksi se, että Nurmen sallitaan kilpailla on asia erikseen, joka käsittääkseni likvidoitiin jo tällöin.

Nurmi seurasi rauhallisena ja säännöllisesti harjoitellen asian kehittymistä.

Los Angelesissa Suomen delegatio, jonka muodostivat tuom. U. Kekkonen puheenjohtajana, maist. L. Pihkala, ins. U. Peltonen ja allekirjoittanut, ryhtyi heti tutkimaan maaperää Nurmijutun hoitamiselle. Tässä mielessä neuvoteltiin ahkeraan ennenkaikkea amerikkalaisten urheilujohtomiesten kanssa ja sovittiin yksimielisesti siitä, että meidän oli hyödyllistä julkaista Edströmin Nurmea vastaan hankkima ja meille lähettämä syytösaineisto sekä asiasta käyty kirjeenvaihto Urheiluliittomme ja IAAF:n neuvoston välillä. Tämä englanninkielinen julkaisu jaettiin valmistuttuaan kaikille kisoihin osallistuvien maiden virallisille edustajille ja sanomalehdistölle. Sen ansiota oli, että lehtiin pian ilmaantui asiallisesti päteviä ja meille hyvin myötämielisiä kirjoituksia Nurmijutusta. Yksityisluontoisessa neuvottelussa muutama päivä ennen kisojen alkua Amerikan Urheiluliiton presidentti ilmoitti meille, että hänen mielestään neuvosto oli menetellyt laittomasti julistaessaan Nurmen kilpailukelvottomaksi ja ikäänkuin varmentaakseen tämän *hän ilmoitti käsityksensä asiasta selvässä muodossa myös Los Angelesin lehdille antamissaan haastatteluissa.* Kun meillä lisäksi oli selviä lupauksia useiden muiden maiden taholta myötämielisestä suhtautumisesta asiaamme, kun se tulisi kongressissa esille, odotimme jo melko toivehikkainkin mielin tilanteen kehittymistä.

Heinäkuun 30 päivän illalla — siis vajaa kaksi päivää ennen kisojen alkua — *saimme kutsun saapua IAAF:n neuvoston kokoukseen.* Tultuamme sinne herra Edström ilmoitti juhlallisesti, että täällä on koolla komitea, jolla on olympialaisten kisojen sääntöjen suoma oikeus tarkastaa kilpailuihin ilmoitetut osanottoluettelot sekä hyväksyä tai hylätä tehdyt ilmoittautumiset. Katselimme ympärillemme ja totesimme, että *kokouspöydän ympärillä istuivat juuri ne samat miehet* — 6 luvultaan — *jotka huhtikuun alussa Berlinissä olivat julistaneet, tällöin IAAF:n neuvoston ominaisuudessa, Nurmen toistaiseksi kilpailukelvottomaksi.* Lisäksi oli kokouksessa läsnä Amerikan urheiluliiton presidentti, joka ei ollut Berlinissä. Olimme epäilleet tämänkaltaisen keikauksen mahdollisuutta, mutta emme olleet *vielä* osanneet uskoa Edströmin häikäilemättömyyden riittävän tähän, sillä aavistimme heti, että

IAAF:n mahtava presidentti aikoi nyt järjestää Nurmi-jutun päästämättä asiaa avoimesti kongressiin.

Aluksi Edström, paljastamatta suoraan aikeitaan, teki meille erinäisiä kysymyksiä, jotka koskivat suomalaisten urheilijoiden ulkomaisia kilpailumatkoja yleensä, mutta kun hän tällä manööverillään ei onnistunut vähimmässäkään määrin hämäännyttämään meitä, hän vihdoin kuivaan ja töykeään tapaansa ilmoitti komitean päättäneen kieltää Nurmen osanoton Los Angelesin Olympialaisiin kisoihin, koska heillä oli »hyviä ja riittäviä syitä» sen tekemiseen. Vastasimme tähän, että Olympialaiset ovat avoinna kaikille amatööriurheilijoille. Paavo Nurmi on meidän käsityksemme mukaan yhtä hyvä amatööriurheilija kuin kuka tahansa, ellei liitollemme esitetä »hyviä ja riittäviä syitä» tämän mielipiteemme kumoamiseksi. Tällöin Edström kehoitti Saksan urheiluliiton puheenjohtajaa ja neuvoston jäsentä herra Haltia esittämään »syytöksensä». Herra Halt mainitsi saaneensa kahdelta »arvossapidetyltä ja suurta luottamusta nauttivalta kansalaiselta» kirjeitä, joissa nämä ilmoittavat maksaneensa määrättyjä korvaussummia Nurmelle kilpailuistaan Saksassa. Ruotsin urheiluliiton puheenjohtaja Ekelund puolestaan vilahdutti edessämme n. 20 sekunnin ajan muuatta paperia, joka oli luonteeltaan edellisten kaltainen, erään entisen ruotsalaisen aktiiviurheilijan antama todistus. Ilmoitimme, ettemme kahdestakaan syystä voi hyväksyä tehtyä päätöstä. Ensinnäkään emme anna mitään arvoa *salaisille papereille*, joiden olemassaolosta meille tehdään vain selkoa, ja toiseksi ei asiassa voida mitään päätöstä tehdä, ennenkuin nämä todisteet asianmukaisessa järjestyksessä on lähetetty Urheiluliitollemme ja kunnes se on tehnyt niiden suhteen päätöksensä, koska liitollamme ja vain sillä on IAAF:n sääntöjen ilmaisema ensiasteinen ratkaisuvalta tässä kysymyksessä. Jos Nurmelta kielletään oikeus kilpailla niin kauan kuin Suomen liitto ei ole julistanut häntä ammattilaiseksi, on komitean menettely törkeä oikeudenloukkaus ja täysin mielivaltaan ja väkevämmän oikeuden käyttöön perustuva teko.

Tähän Edström vastasi, ettei komitealla ole mitään syytä muuttaa päätöstään, koska heidän käsityksensä Nurmen amatöriydestä on horjumaton, mutta *komitea tarjoaa meille tilaisuuden peruuttaa Nurmen ilmoittamisen*. Tämä »tarjous» uusittiin vielä kokouksen kestäessä kahdesti — syistä, joita ei tarvinne lähemmin selitellä. Luonnollisesti kieltäydyimme jyrkästi tätä tekemästä sanomalla, ettei meillä ole mitään syytä auttaa komiteaa salaamaan menettelynsä oikeudettomuutta julkisuudelta.

Kysymykseen »Onko neuvosto peruuttanut laittoman päätöksensä Nurmen julistamisesta toistaiseksi kilpailukelvottomaksi» Edström vastasi, »ettei neuvosto vielä ollut käsitellyt kysymystä», (sic!) ja seuraavaan »Tuleeko neuvosto ottamaan Nurmen asian esille huomisessa kongressin istunnossa» kuului vastaus »Ei ole enää olemassa mitään Nurmi-kysymystä». Kun ilmoitimme esittävämme Suomen puolesta kysymyksen kongressin käsiteltäväksi, Edström virkkoi kyynillisesti: »Herrathan voivat aina yrittää.»

Olen tarkoituksellisesti selostanut tämän Nurmi-jutun ensimmäisen ja ratkaisevimman vaiheen yksityiskohtaisesti korostaakseni sitä kieroa tilannetta, johon Edström asian vei. Oli aivan luonnollista, että ne neuvoston jäsenet, s. o. Ranskan, Saksan, Englannin ja Unkarin edustajat, jotka yhdessä Edströmin kanssa olivat tehneet Berlinin päätöksen, pysyivät presidenttinsä rinnalla loppuun saakka. Mutta se, että Amerikan Urheiluliiton puheenjohtaja vastoin pari päivää aiemmin sanomalehdistölle ja meille ilmoittamaansa kantaa yhtyi komitean päätökseen, tuntui oudolta. Kun sanomalehdet, jotka Nurmi-asiassa miltei poikkeuksetta olivat Suomen puolella tiedustelivat häneltä tämän odottamattoman muutoksen aiheuttajaa, herra Brundage mainitsi muodostaneensa mielipiteensä niiden uusien asiapaperien nojalla, joita kokoukselle oli esitetty.

On erinomaisen kuvaavaa, miten Edström, joka jo yli kahdenkymmenen vuoden ajan on hoidellut Kansainvälistä Urheiluliittoa ilman, että hänen milloinkaan olisi tarvinnut minkään vakavan opposition edessä taipua, tässäkin ylläkuvatussa kokouksessa piti

J. Sigfrid Edström
Kansainvälisen Urheiluliiton presidentti.

Bo Ekelund
Kansainvälisen Urheiluliiton sihteeri.

»Suomen sortajat» Nurmijutussa.

neuvostotovereitaan »kurissa». Ei yksikään heistä halunnut kokouksen kestäessä lausua selvästi julki henkilökohtaista käsitystään Nurmen asiasta, mutta kukaan ei myöskään rohjennut vähimmässäkään määrin olla eri mieltä puheenjohtajansa kanssa. On selvää, ettei tällaisten edellytysten vallitessa — jolloin Suomella tosiasiallisesti oli vastassaan vain yksi, kaikkia hallitseva mies, jonka sympatioiden laadusta Suomea kohtaan ei voine olla eri käsityksiä — ollut mitään mahdollisuuksia voittoon. Mutta puhua tässä yhteydessä Suomen kärsineen kysymyksessä »diplomaattisen suurhäviön», kuten muuan päivälehtemme urheilupakinoitsija on tehnyt tiettäväksi, on lievästi sanoen outoa johtopäätösten tekoa. Kärsikö esim. Puola aikanaan »diplomaattisen suurhäviön», kun sen maat jaettiin veljellisesti eräiden suurvaltojen kesken? Sellaista häviötä, joka johtuu vastapuolueen täysin oikeudellisuudesta ja asiallisuudesta piittaamattomasta mielivallasta ei voi tunnustaa häviöksi — sen kaltaista tapausta on suomenkielessä totuttu kutsumaan koiranvoitoksi.

Nurmi-jutun myöhempien vaiheiden yksityiskohtainen tarkastelu — niin paljon mielenkiintoista ainesta kuin se tarjoisikin — ei ole tämän kirjoituksen puitteissa mahdollista. Riittänee, kun mainitsen, että Edström kongressin kokouksessa, joka pidettiin selostamani komitean istunnon jälkeisenä päivänä, kieltäytyi — Suomen tehtyä ehdotuksen — ottamasta Nurmi-asiaa esille, sillä perusteella, että neuvostolla oli oikeus määrätä asioiden käsittelyjärjestys. Tämän johdosta Suomen taholta laadittiin kirjelmä, jossa pyydettiin puheenjohtajaa kutsumaan samana päivänä — aikaa oli runsaasti — koolle ylimääräinen kongressin kokous käsittelemään Nurmi-asiaa, ja johon kirjelmään saimme kaikessa kiireessä vielä kolmen muun maan virallisten edustajien allekirjoitukset. Tähän pyyntöömme saimme sähkösanomavastauksen seuraavana aamuna (sic!). Sähkösanoma oli lähetetty edellisenä iltana klo 10.40!!! Seuraavana päivänä olivat kisojen avajaiset . . .

Kisojen jälkeen pidetyssä kongressin istunnossa, jolloin oli esillä kysymys neuvoston pyytämistä valtuuksista saada diskvalifioida kansallisia liittoja tai yksityisiä urheilijoita, joiden oli todettu rikkoneen amatöörisääntöjä, saimme tilaisuuden lausua käsityksemme Edströmin ja neuvoston menettelystä Nurmi-asiassa. Kuvaavaa muuten, että neuvosto kongressin virallisessa esityslistassa pyysi — ja vielä olympialaisten jälkeen — valtuuksia, joita se jo oli käyttänyt Nurmea vastaan. Tämä jos mikä paljastaa Edström & Kumppanin menettelyn räikeän ja kaikkea korrektisuutta halveksuvan toimintatavan.

Tahko piti muuten tässä kokouksessa »elämänsä puheen», jota varmasti kuunneltiin tarkkaavaisemmin kuin mitään muuta kongressin esitystä. Neuvosto ei saanut pyytämiään valtuuksia, koska Edström ei uskaltanut — ihmeellistä sanoa — yhden äänen enemmistön turvin (tämä yksi ääni oli mm. Ruotsin) tehdä päätöstä. Ja lopuksi tulkoon vielä aikakirjoihin merkityksi, että sanomalehtimiehiltä oli kielletty pääsy tähän kongressin kokoukseen, ensimmäisessä he kyllä saivat olla läsnä. Mistähän syystä?

MISSÄ PIILEVÄT SUOMEN TYTTÄRET?

Tässä on kuvattu Los Angelesin parhaat naisurheilijat. Ylh. oikealla uimastadionin vieressä USA:n ilmiömäinen ennätysuimari Helen Madison. Alh. vas. itävaltalainen miekkailijatar Ellen Preiss, keskellä nopea puolatar Stella Walasiewicz ja oikealla kaksoisvoittajatar Mildred Didricksson, USA (aidat ja keihäs) sekä korkeushyppääjätär Shiley, USA (167,5 cm). Oik. alanurkassa »Babe» Didrickson heittää.

UUSILLE URILLE.

Tuli synkkiä viestejä Los'ista:
— Jo on murrettu juoksumme valta!
Joka kolkasta, maan eri osista
sikis' sieniä kaikkialta:
Kusot, Luigit ja Zabalat, Hillit! — Se
toki mieltä ei riemulla villitse.

Ihan pelkäksi elegiiaksi
meni oodimme duurista molliin,
ne kun ryppyili Paavolle liiaksi,
pani mestarin katsojan rolliin
ja ne Lehtisen voitonkin kiistivät,
hyvän miehemme kunnian riistivät.

Tosin Matti pääs' maineemme pelastaan,
veti Sippalan voittoonsa myötä,
samoin selvis' myös luutnantti velastaan,
teki Porhölä tarmolla työtä,
mutta saatu ei kuulaa ja diskusta
kuten ennen kuin vieterin iskusta.

Akin kunnossa mont' oli estettä,
tuli toiseks' vain hammasta purren,
oli Onnilla polvessa nestettä,
piti luopua leikistä surren,
mutta estänyt pronssista varmasta
mikään ei toki Virtasta, Armasta.

Iso-Hollo ei perillä-olosta
pahoin kärsinyt »nurjalla puolen».
Ulos kulta ja vaikk' kivenkolosta, —
piti siitä hän reilusti huolen.
Mutta se mikä kuultihin Larvasta
sekä Purjeesta — se oli karvasta.

Tuli painissa tällä nyt kerralla
perin piskuinen mitallimäärä.
Nyt on kulta vain kahdella herralla,
moni tuomio kun oli väärä.
Teki tuomarit tuntoonsa läiskiä,
mutta tuuraspas Hemppaa ja Väiskiä.

Samoin voimistelussa ne fuskasi
ja jäi kullatta kuuluisa Heikki.
Ulos Gee-Been ne kylmästi kuskasi,
meni mutinaks' muutenkin leikki.
Toki Brynkka sai pronssinsa sarjassa
siellä mustassa murjaanikarjassa.

Oli keinoja kylliksi jenkeillä
kuten pullankinsyönti ja jolla
peri pisteet he kommervenkeillä,
joissa meill' oli saaliina nolla. —
Se ei kelpaa, ei käy tällä kurilla,
nyt on käytävä uusilla urilla!

Tosi on, että ellei jo herätä,
niin me huulia nuolemaan jäämme,
kun on tarkoitus pisteitä kerätä.
Ylös aika on nostaa jo päämme.
Aluks' ainakin koettamaan soutua
sekä pyöräilemään vähän joutua!

Mutta on niitä muitakin aloja,
johon kelpaa myös kaikkien kallo
ja voi tarjota voittoja jaloja
— esimerkiksi jalkapallo.
Nyt on siinäkin otteemme oikia
ja taas hirtimme Hamletin poikia.

Tytöt Suomen on olleet nyt liemessä.
kun on karsittu kauneusmissit
jo kai Sysmässäkin ja Tuusniemessä
eleet saatu on filmeistä vissit.
Täten ei pidä mieliä tärvellä
järin Jämsässä, Kuolemajärvellä.

Sitä varten nyt alleviivaamme:
— Ulos kentille käydä on syykin,
kisat vuottavat meidänkin »diivaamme»
mukaan tultava myöskin on plyykin,
ja niin tähtiä pian eri tavalla
olis vaikkapa myös Kivennavalla!

NAISTEN URHEILUKILPAILUISTA.

Yllä: Mildred (Babe) Didrickson, USA, joka suomalaisella keihäällä voitti keihäänheiton tuloksella 43,68, mikä on uusi olympialainen ennätys.

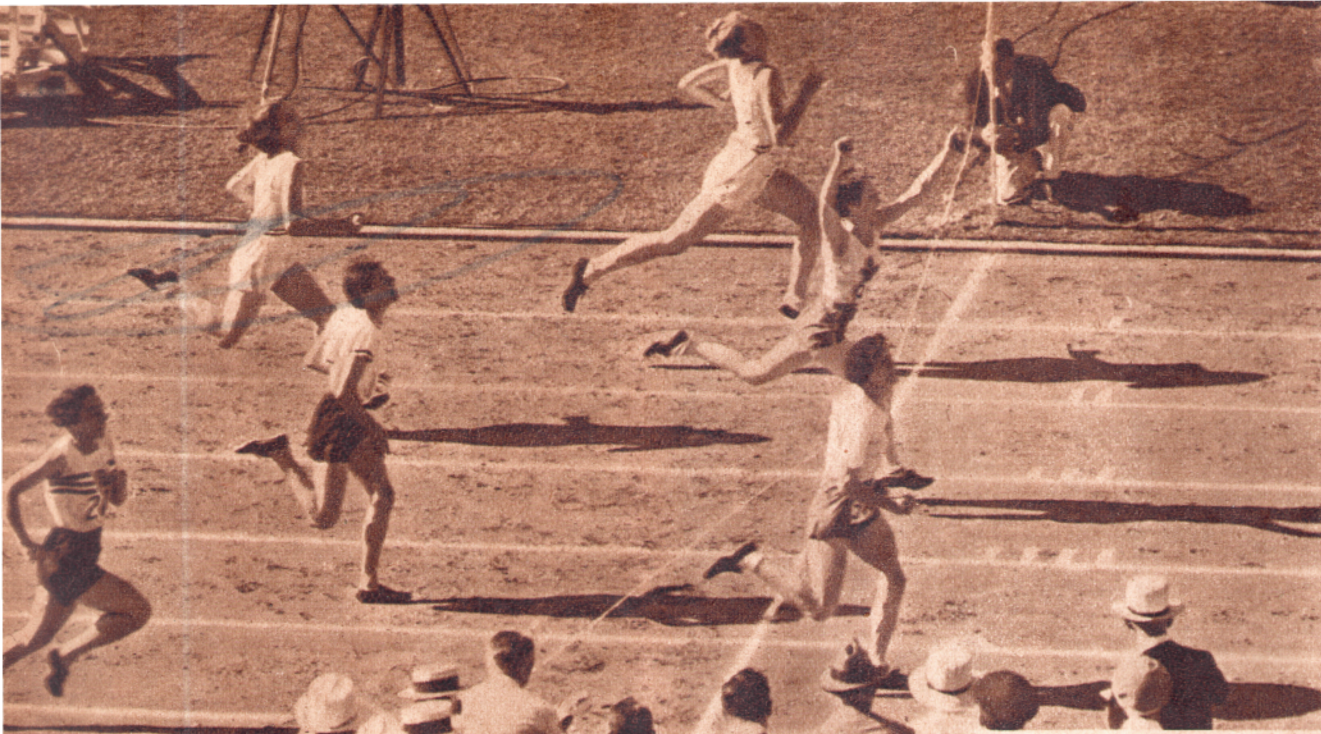
Ylh. oik.: Amerikan naisurheilijat avajaismarssissa. Komeita tyttöjä.

Alla: Amerikan urheilijatytöt voimisteluharjoituksissa.

Alh. oik.: Lilian Copeland, USA, kiekonheiton tukevavartaloinen voittaja, »tunnustelee sänkeä» leuastaan, Tahkon sanoja käyttääksemme. Hänen tuloksensa 40,58 on sekin uusi olympialainen ennätys.

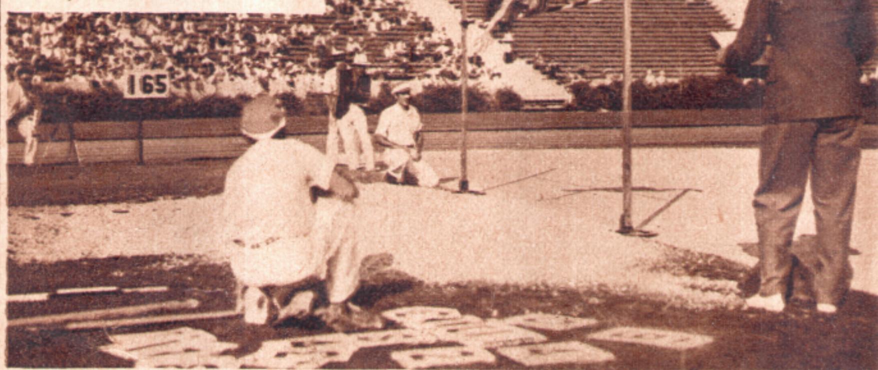

sten 100 m:n loppukilpailun voitti puolalainen
islava Walasiewicz maailmanennätysajassa
. Toisena Hilda Strike, Kanada ja kolmantena
Wilhelmina von Bremen, Saksa.

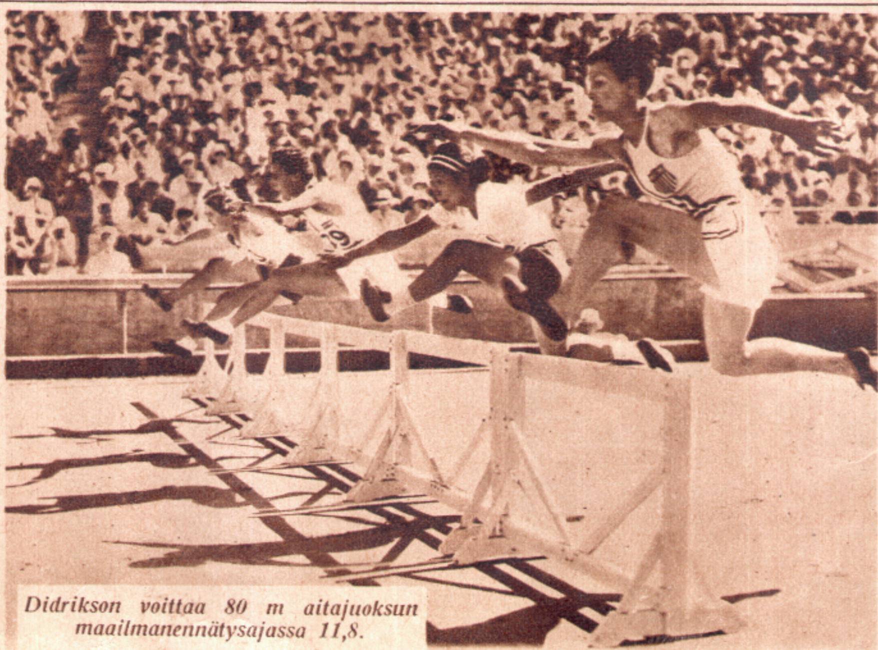
Poikamainen Ru
koilem

Moniottelija Babe Didriksonin korkeushyppyä seurataan »edestä ja takaa». Kilpailun voitti Shiley, USA, maailmanennätystuloksella 166 cm.

n Bremer harjoittelemas-
kon heittoa ja ihastutta-
katsojiaan komealla
vartalollaan.

Didrikson voittaa 80 m aitajuoksun maailmanennätysajassa 11,8.

...h Osborn kiek-...ssa.

Itämaat, Japani ja Intia kamppailevat keskenään maahockeyssä. Intia voitti 2—1.

...panilainen majuri Shunzo Kido, joka sijoittui ratsastus-...pailuissa yllättävän hyvin, istuu tässä amerikkalaisen Cow-...n puvussa Australian edustajan mr. Bakerin seurassa.

...k.: 100 km pyöräilyn maali Tyynen meren rannalla.

...n p y r ä s s ä: 100 km:n pyöräilyn voittaja, italialainen Paulsin kiiri maaliin.

LOS ANGELESIN kisain voimistelukilpailut.

URHEILIJALLE kirj. voimistelunopettaja
HEIKKI SAVOLAINEN.

Los Angelesin olympialaisten voimistelukilpailuihin ei osanotto ollut yhtä runsas kuin 4 vuotta sitten Amsterdamin vastaaviin kisoihin. Matkan pituus oli estänyt sveitsiläisiä ja ranskalaisia lähettämästä joukkuetta tuleen. Kummallista, että ranskalaiset selittivät tämän poisjääntinsä syyksi varojen vähyyden, eihän heiltä pitäisi rahaa puuttua. Ehkäpä esteenä olikin pakollisten liikkeitten vaikeus, ehkä ei löytynyt vaadittavaa 5-miehistä joukkoa, joka olisi läpäissyt ne tyydyttävästi. Sama lienee aiheuttanut Hollannin ja Belgian kotiin jäännin. Tšekkien ja jugoslaavien poissaolon ymmärtää, kun johdattaa mieleen Sokol-järjestön suuret Tyrs-juhlat, jotka tietenkin vaativat niin paljon valmistelutyötä, että vähän myöhemmin tapahtuneitten olympialaisten täytyi jäädä syrjään. Uusia tulokkaita olympialaisten voimistelukilpailuihin olivat japanilaiset ja meksikolaiset. Edellisillä oli täysi joukkue tulessa jälkimmäisten kokeillessa näin ensikertalaisina 3:lla miehellä. Kuulemma heilläkin oli täysi 5-miehinen sakki Losissa, mutta vähää ennen kilpailujen alkua ilmoittivat he luopuvansa joukkuekilpailusta. Yksi miehistä oli joutunut auto-onnettomuuden uhrikja niin ollen kilpailukyvyttömäksi. Meidän poikamme arvelivat tapauksen kuultuaan: »Ehkä hän oli Meksikon presidenttiehdokkaita. Niillehän sattuu usein tuollaisia haavereita.»

Nyt oli siis joukkuekilpailun kultamitalia tavoittelemassa vain 5 joukkuetta, huolimatta siitä, että joukkueen miesluku oli vähennetty 3:lla viimekertaisesta. Kokonaisosanottajamäärä oli kuitenkin verraten suuri 45 voimistelijaa. Tämän selittää se seikka, että erikoiskilpailuihin eri telineillä sai asettaa spesialisteja, jotka eivät olleet mukana joukkuekilpailussa. Niinpä Amerikalla olikin eri voimistelukilpailuissa tulessa yhteensä 21 miestä. Melkein jokaiselle erikoistelineelle asettivat he tuoreet kilpailijat. Kun nämä olivat valmistautuneet vain yhtä lajia silmälläpitäen, ymmärtää hyvin, kuinka Amerikka köydenkiipeämisessä, akrobaattiharjoituksissa ja keilavoimistelussa teki selvää jälkeä, vei kaikki palkinnot. Voidaan muuten olla eri mieltä siitä, kuuluvatko nämä mainitut lajit enää voimisteluun. Ainakaan eivät eurooppalaiset voimistelijat pidä niitä olympialaisten kultamitalikilpailujen arvoisina.

Näissä kisoissa ratkaistiin eri telinekilpailut erikseen. Aikaisemmin annettiin esim. nojapuitten palkinnot niille kolmelle, jotka yleiskilpailussa olivat k.o. telineellä ensimmäisinä. Kunkin telineen erikoiskilpailu käsitti siis ennen yhden pakollisen ja yhden vapaavalintaisen liikkeen. Nyt erikoiskilpailussa täytyi suorittaa 2 vapaa-

Heikki Savolainen, joukkueemme paras ja kilpailujen sitkein mies.

Voimistelijamme vierailulla vuoristossa.

Suomen joukkue stadionilla Kalifornian kirkkaassa auringossa. Vas. joukkueen johtaja, insinööri Peltonen, Savolainen, Noroma, Teräsvirta ja Uosikkinen.

Olen tässä kosketellut ehkä tarpeettomankin laajasti tuomariskandaalia, jonka takia me suomalaiset erikoisesti jouduimme kärsimään. Toivon, etten tässä asiassa joudu yksinäni olemaan huutavan äänenä korvessa, vaan että voimistelumme edustajat kansainvälisessä yhteistyössä ottavat asian pontevasti ajaakseen. Olen varma, että he herättävät vastakaikua monilla tahoilla ulkomailla.

Ohjelmakysymys on toinen arvostelua ja ruoskimista ansaitseva paikka, joka paljastui näissä kisoissa. Onko siinä mitään järkeä, että järjestävä maa saa lisätä olympialaisten kisojen ohjelmaan lajeja mielin määrin? Onko paikallaan, että voimistelukilpailujen ohjelmaan otetaan köydenkiipeämiset, keilanheilutukset ym. vain sen takia, että järjestävä maa niiden avulla voisi paisuttaa kultamitalitiliään? Kyllä kai voimistelukilpailuissa pitäisi päästä jonkinlaiseen pysyvään standardiohjelmaan, koska sellainen on olemassa yleisurheilussakin.

Voimistelukilpailut, kuten muutkin kisojen lajit, on jo selostettu päivä- ja urheilulehdissä, joten en puutu enää niiden kulkua kuvaamaan. Tekee kuitenkin mieleni tehdä suppea yhteenveto eri joukkueista ja niiden herättämistä vaikutelmista.

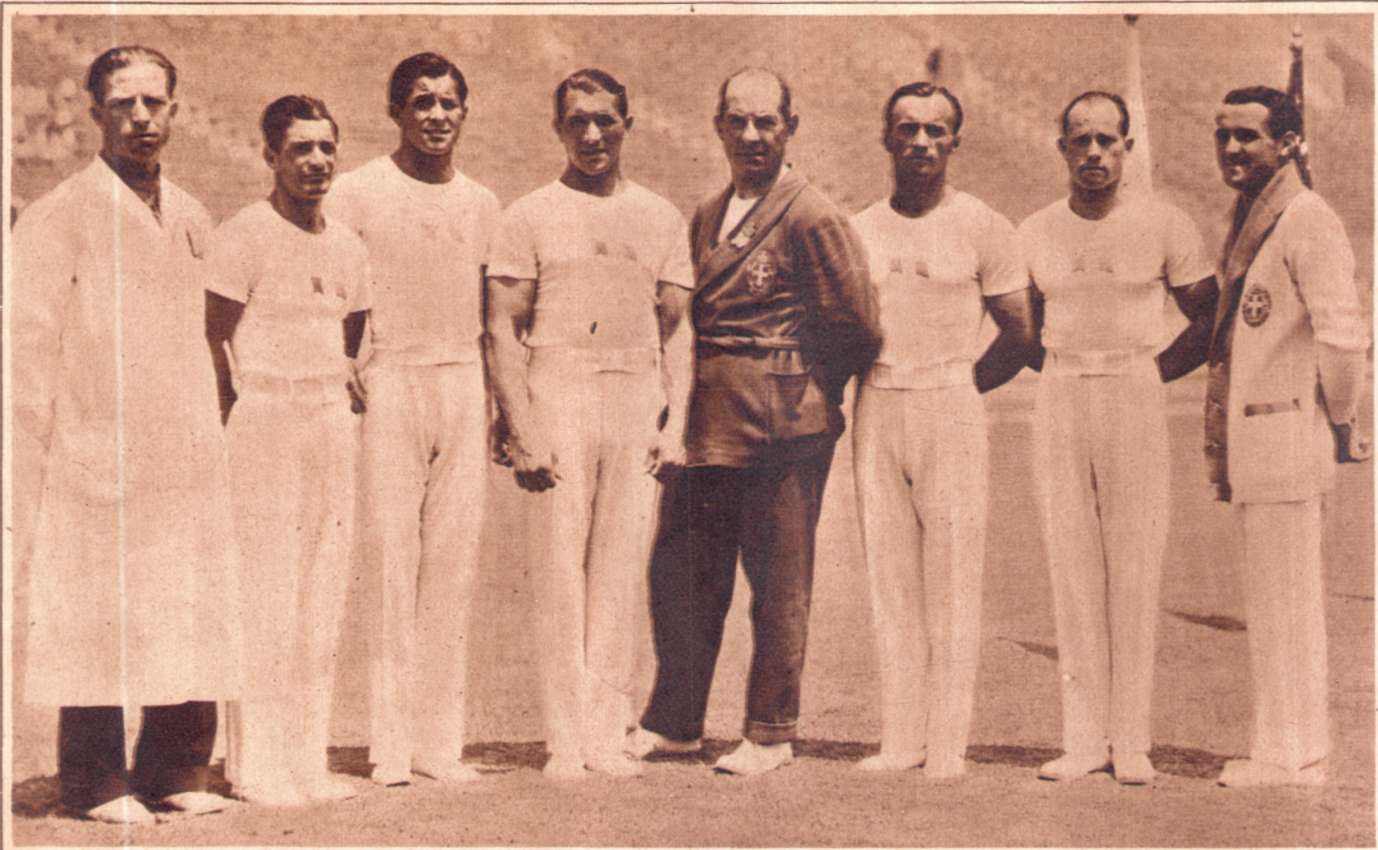
valintaista liikettä ja kilpailu suoritettiin aivan eri päivänä. Mielestäni ei kuitenkaan ollut paikallaan poistaa pakollista liikettä spesialistien kilpailusta. On aina todettu, että arvostelu sattuu paremmin paikalleen, kun tarvitsee arvostella vain suoritusta. Pakollinen liike olisi sen takia erikoiskilpailussa hyvinkin paikallaan, enkä käsitä minkä takia entistä systeemiä tässä suhteessa oli muutettu. Jos molemmat erik. kilpailun liikkeet ovat omia liikesarjoja, kuten nyt oli laita, joiden arvostelussa vaikeus, kokoonpano ja suoritus otetaan yht'aikaa huomioon, niin parhaan määrääminen tulee melko epävarmaksi. Jos palkintotuomaritkin olisivat »kansainvälistä huippuluokkaa», niin ehkei silloin erehdyksistä olisi vaaraa. Mutta todellisuudessa olympialaisten kisain palkintotuomarit voimistelulliselta sivistykseltään eivät vastanneet edes sitä, mihin meillä jo kansallisissa kilpailuissa on totuttu. N. 80 % heistä ei paljon muuta tietänyt kuin pistää omalle miehelle 9—10 ja muille, etenkin vaarallisina pidetyille, siitä alaspäin. Tosiaankin hämmästyimme sitä häikäilemättömyyttä, jota esim. italialainen ja amerikkalainen tuomari osoittivat joukkuekilpailun ja samalla mieskohtaisen yleiskilpailun hyppyjä arvostellessaan. Kun silloin poistuimme kilpailupaikalta, oli sappemme jotenkin täysi. Suomi oli kirjaimellisesti painettu Amerikan jälkeen kolmanneksi, vaikka se oli täysin ansainnut toisen tilan joukkuekilpailussa. Sattuuhan sitä ja täytyyhän siihen aina kerrakseen tottua, mutta siihen johtopäätökseen tulimme, että nykyinen palkintotuomarijärjestelmä ei anna *mitään* takeita arvostelun puolueettomana pysymisestä. Täytyy ruveta vakavasti vaatimaan kansainvälisiin voimistelukilpailuihin viittä arvostelevaa tuomaria, joitten antamista numeroista korkein ja alin jätetään huomioonottamatta. Tämä järjestelmä estäisi tuomareita tahallisesti painamasta vierasta ja nostamasta omaa miestä ja saattaisi arvostelun palkintotuomarien todellista kykyä vastaavaksi. Jos väärinkäytöksiä sittenkin sattuisi, johtuisivat ne arvostelijoitten asiantuntemattomuudesta, erilaisesta mausta. Tähän epäkohtaan olisi käytävä käsiksi mitä pikimmin, muuten taitovoimistelun asema kansainvälisenä kilpailumuotona, yhtenä olympialaisten lajina tulee vakavasti uhatuksi. Ei tosiaankaan toivoisi, että niin kaunis ja monipuolinen liikuntamuoto, kuin voimistelu, jäisi pois maailman arvokkaimpien kisojen ohjelmasta.

Italian joukkue oli minulle yllätys. Olin nähnyt italialaisia voimistelijoita parissa kilpailussa viime kesänä, enkä pitänyt heitä minään vaarallisina vastustajina joukkuekilpailussa. Nyt teki heidän esiintymisensä kautta linja hyvin tasaisen ja varman vaikutuksen. Joitakin epäonnistumisia kyllä sattui, mutta sittenpä niitä koetettiin muualla korvata. Yksi heidän miehistään repäisi nahkan kämmenestään, mutta jatkoi kilpailua sisukkaasti sormet paksuissa kääreissä. Rekillä, renkaissa ja hypyissä varmistivat Mussolinin pojat voittonsa. Hevonen ja nojapuut olivat heikompaa luokkaa. Varmaankin italialaisia kaiveli Amsterdamin kuudes tila ja häviö suomalaisille. Nyt näki kaikesta, että he olivat kauan ja määrätietoisesti valmentautuneet. Olipa heillä pätevä treenarikin, Lontoon ja Tukholman voittaja Braglia, joka itse rauhallisuuden perikuvana seurasi poikiensa voitokasta esiintymistä antaen heille tuon tuostakin kultaisia neuvojaan. Italia ansaitsi joukkuekilpailun voiton, siksi tasaisesti sen pojat työskentelivät. Ylivoimainen se ei kuitenkaan ollut mielestäni, Suomen piti olla siitä aivan »äänen kuuluvilla». Pisteet eivät anna oikeata kuvaa joukkueitten voimasuhteista, ne tekevät meille aika rumasti vääryyttä.

Amerikka on edistynyt suuresti neljän viime vuoden aikana. Tarkoitan tällä edistymistä telineliikkeissä enkä kajoa ollenkaan niihin kilpailulajeihin, joissa he olivat melkein yksin kukkoina tunkiolla. Ja hyviä, kirkaskiekuisia kukkoja olivatkin. Jenkkejä, täysiverisiä amerikkalaisia, USA:n joukkueessa ei ollut kuin yksi ainoa. Muut neljä olivat joko sveitsiläis- tai saksalaissyntyisiä, ja heidän voimistelunsa lähinnä vivahti tietenkin keski-eurooppalaiseen vuosikymmenentakaiseen tyyliin. Sanoin vuosikymmenen

Haubold, paras amerikkalainen harjoittelemassa nojapuilla.

Italian erinomaisesti valmennettu ja hyvää voimistelua esittänyt kultamitalijoukkue. Vas. lukien: joukkueen hieroja, voimistelijat Lertora, Guglielmetti, Neri, valmentaja Braglia, titten Tognini, Capuzzo ja Sasano.

takaiseen, sillä en havainnut amerikkalaisten liikehtimisessä sitä herkkää, löysän jännittämätöntä meininkiä, johon saksankieltä puhuvissa maissa ja meillä on viime aikoina pyritty ja päästy.

Tuon löysän menon puute teki useimpien amerikkalaisten voimistelun jollain tavoin kankealta ja raskaalta näyttäväksi. En tahdo sanoa, etteivätkö he olisi tehneet joskus kauniitakin heilauksia, mutta kyllä täytyy sanoa, että voimistelullinen maku ainakin toistaiseksi on Euroopassa hienostuneempi. Euroopan parhaissa maissa voimistelijat ovat taiteilijoita, amerikassa toistaiseksi lankkumaalareita, jos saa näin ontuvaa vertausta käyttää.

Nämä moitteet olen kohdistanut vain liikesuoritukseen. Liikevarasto oli jenkeillä tavattoman runsas, näin monta sellaista osaa hevosella ja rekissä, jotka olivat aivan uusia ja tuntemattomia. Varsinkin pisimmällä amerikkalaisella Cumiskeyllä oli hevosella koko joukko »hampaan koloon pantavia keikkoja».

Amerikka on kehittynyt ja tulee vielä paljon kehittymään voimistelussa, mutta kyllä sen toinen tila näissä kilpailuissa tuli vielä toistaiseksi ansaitsemattomana lahjana. Suomi oli sitä reilusti parempi, vieläpä lähempänä Italiaa kuin Amerikkaa. Luulen, että USA:n voimistelijat itsekin tämän keskuudessaan toisilleen tunnustavat.

Suomen joukkue, heistä iältään nuorin kaikista, sai lähtiessään kehoituksen tuoda kultaa kotiin. Emme siihen pystyneet. Vastus oli kovempi kuin Suomessa osattiin kuvitella. Niinhän se oli näissä olympialaisissa melkein joka lajissa ja melkein jokainen maa sai supistaa vaatimuksiaan. Olimme pitäneet Tšeckoslovakiaa ja Sveitsiä ennakolta pahimpina vastustajinamme. Ne jäivät nyt pois, mutta unohdettu, huolella kyntensä hionut Italia tulikin ja valtasi entisen paikkansa maailman parhaana voimistelumaana. Parhaansa teki Suomen joukkue, mutta ei mahtanut paremmalleen mitään. Paremman on aina voitettava, se on selvä. Että Amerikka nostettiin edellemme, sille me emme mitään voineet. — Pisteitä en varmasti muista enkä niihin oikein luotakaan, mutta mielestäni suomalaiset olivat joukkuekilpailun hevosella ylivetoja kaikista. Vaikea pakollinen liikekin meni kakistelematta kaikilta läpi. Rekillä pakollisessa liikkeessä toistui sama juttu, mutta pisteitä ei tahtonut saada vastaavasti. Omissa rekkiliikkeissä sattui parille miehellemme haavereita, joihin suurimpana syynä oli rekin outous. Sanoimme jo Suomesta lähtiessämme, että meidän pitäisi saada mukaan oma rekki, mutta pyyntöämme ei otettu silloin huomioon. Muistetaanpa tämä juttu, kun taas seuraavan kerran lähdetään samanlaiselle reissulle, niin ei tarvitse jäljestäpäin ajatella, mitä olisi pitänyt tehdä, mitä jättää tekemättä.

Suurin yllätys kisojen voimistelukilpailuissa oli japanilaisten osanotto. He olivat vielä alokkaita muitten rinnalla, mutta odotetaanpa vuotta neljä, niin heistä saa kilpailijan mikä maa tahansa. Luonnostaan jäntevinä, lyhytkasvuisina ja notkeina he ovat kuin luodut voimistelijoiksi. Useimmat »jäpsi»voimistelijoista olivat harjoitelleet vasta pari vuotta, mutta pistivät jo renkailla ja nojapuilla tyydyttävästi pakollisen liikkeen läpi. No eivät sentään aivan tyydyttävästi, mutta niin että kyllä sitä jo katseli. Hevosella he olivat aivan alokkaita, sehän onkin kauimmin harjoitusta vaativia telineitä. Harjoittelimme olympialaisessa kylässä usein yhdessä ja tarkasti nousevan auringon pojat ottivat auliit neuvomme huomioon. Telinehypyissä Kimuran ja Nambun kansalaiset olivat tietysti mainioita.

Unkari, joka tuli neljänneksi, ei joukkueena millään tavoin imponeerannut. Siinä oli yksi mies, Pelle, liian paljon muita parempi. Toiset kolme, heillä ei ollut varamiestä, olivat epävarmoja ja epätasaisia. Odotin heiltä paljon parempaa.

Kokonaisvaikutelma kymmenensien olympialaisten voimistelukilpailuista jäi hataraksi ja arkiseksi. Niissä ei ollut sitä juhlatuntua, mihin suurissa voimistelukilpailuissa on totuttu. Ehkäpä tämä johtui siitä, ettei sokolien tuttuja värikkäitä pukuja näkynyt stadionin vihreällä matolla. Ovathan sokolvoimistelijat tähänastisissa olympialaisissa olleet lukuisimmin ja myös tehokkaimmin edustettuja.

Osaltaan juhlalcimaa himmensi myös se tavattoman kehno järjestely, joka oli havaittavissa koko kilpailujen ajan. Jotkut nuorisoseuran jäsentenväliset kilpailut Suomen syrjäpitäjässä sujuvat yhtä hyvin kuin nämä, joitten kuitenkin piti olla maailman arvokkaimmat kisat.

Voimistelukilpailujen tulokset:

Joukkuekilpailu:

1) Italia (Neri, Lertora, Guglielmetti, Capuzzo) 1 083,7 pistettä.
2) Yhdysvallat, (Haubold, Meyer, Jochim, Cumiskey) 1 044,5 pistettä.
3) Suomi, (Savolainen 269,1, Noroma 259,5, Pakarinen 245,4, Teräsvirta 245,4, Uosikkinen 242,1), 1 019,5 pistettä.
4) Unkari (Pelle, Peter, Boros, Hegedus), 931,3 pistettä.
5) Japani 804,0 pistettä.

Mieskohtainen yleiskilpailu:

1) Neri, Italia, 281,2, 2) Pelle, Unkari, 269,8; 3) Savolainen, Suomi, 269,; 4) Lertora, Italia, 268,8; 5) Guglielmetti, Italia, 265,8. — Noroma oli 9., Pakarinen ja Teräsvirta 13. Uosikkinen 15.

Erikoiskilpailu rekillä:

1) Bixler, USA, 55,0,
2) Savolainen, Suomi, 54,2,
3) Teräsvirta, Suomi, 54,2, (sijaluku ratkaisi Savolaisen ja Teräsvirran sijoituksen), 4) Pakarinen, Suomi, ja Pelle, Unkari, 51,8, 6) Schüler, Unkari, 46,7, 7) Peter, Unkari, 45,4.
Neri ei ottanut osaa.

Erikoiskilpailu hevosella:

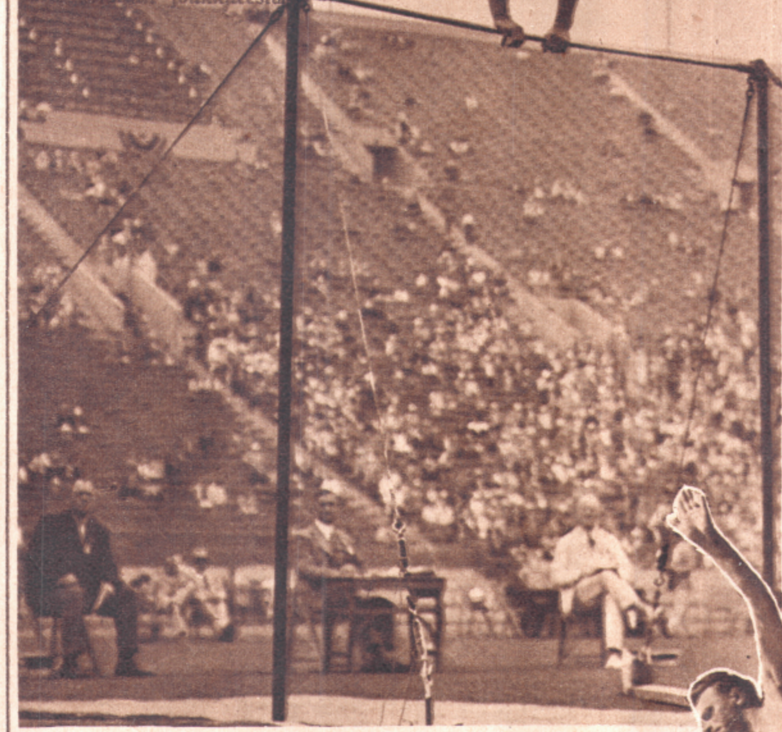
1) Pelle, Unkari, 57,2,
2) Bonoli, Italia, 56,6,
3) Haubold, USA, 55,7, 4) Cumiskey, USA, 54,7, Boros, Unkari, 52,7, 6) Jochim, USA, 51,2, 7) Savolainen, Suomi, 51,0, 8) Pakarinen, Suomi, 49,9, 9) Noroma, Suomi, 49,3.

Erikoiskilpailu nojapuilla:

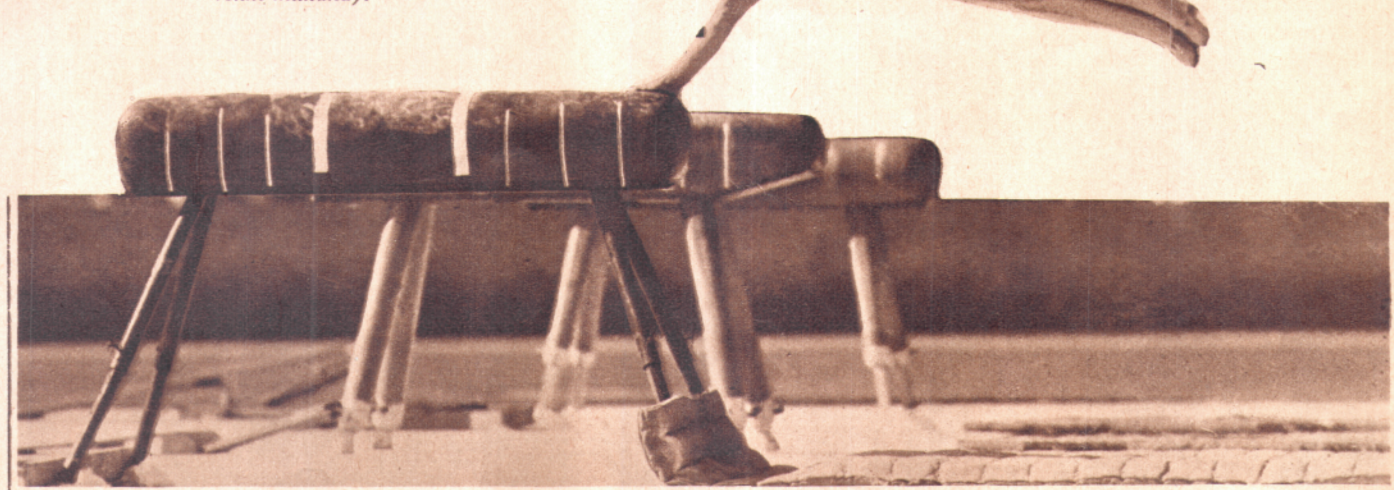
1 . Neri, Italia, 56,9,
2) Pelle, Unkari, 55,8,
3) Savolainen, Suomi, 54,8, 4) Noroma, Suomi, 53,8, 5) Lertora, Italia, 52,6, 6) Jochim, USA, 52,2, 7) Peter, Unkari, 51,8, 8) Hegedus, Unkari, 51,9, 9) Schüler, Unkari, 51,8, 10) Haubold, USA, 50,6.

Lertora, kilpailujen vanhin voimistelija, ja Guglielmetti, hyppyjen kultamitalimies. Molemmat [illegible] Italian joukkueesta.

Einari Teräsvirta, jonka yllättävän hyvä voimistelu herätti kummastusta kotimaassakin, suorittaa liikettään jäykällä amerikkalaisella rekillä. (Pojillamme olisi pitänyt olla oma rekki mukana).

Savolainen suorittamassa hyvin hallittua, pakollista hyppyä arkulla.

Erikoiskilpailu renkailla:

1) Gulack, USA, 56,9,
2) Denton, USA, 55,8,
3) Lattuada, Italia, 55,5, 4) Bishop, USA, 55,4, 5) Capuzzo, Italia, 54,8, 6) Tognini, Italia, 54,1, 7) H. Savolainen, Suomi, 53,1, 8) Sasano, Italia, 52,4, 9) Kondoal, Italia, 49,1, 10) Varez, Unkari, 48,4.

Erikoiskilpailu hypyissä:

1) Guglielmetti, Italia, 54,1,
2) Jochim, USA, 53,3,
3) Charmichel, USA, 52,6, 4) Teräsvirta, Suomi, 52,6, 5) Gleyre, USA, 52,4, 6) Pelle, Unkari, 51,4, 7) Peter, Unkari, 50,9, 8) Lertora, Italia, 49,2, 9) Boros, Unkari, 48,8, 10) Savolainen, Suomi, 46,6.

Charmichelin ja Teräsvirran välisessä uusinnassa sai C. 54,5 ja T. 52,7 pistettä.

Erikoiskilpailu vapaaliikkeissä:

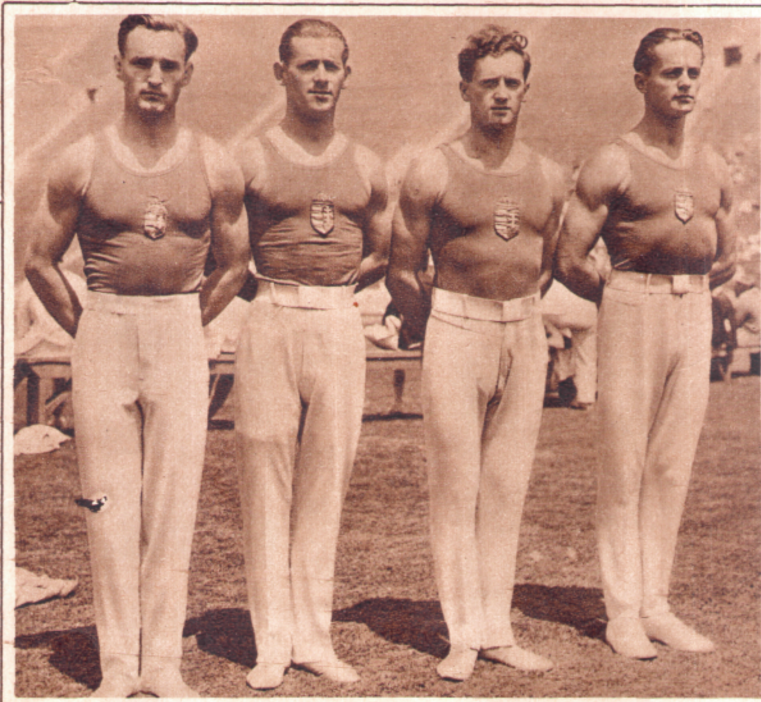
1) Pelle, Unkari, 28,8,
2) Miez, Sveitsi, 28,3,
3) Lertora, Italia, 27,7,
4) Neri, Italia, 27,0,
5) Haubold, USA, 27,0, 6) Savolainen, Suomi, 26,9, 7) Uosikkinen, Suomi, 26,4, 8) Jochim, USA, 26,4. Teräsvirralla oli 26,1, Noromalla 24,1 ja Pakarisella 22,6 pistettä.

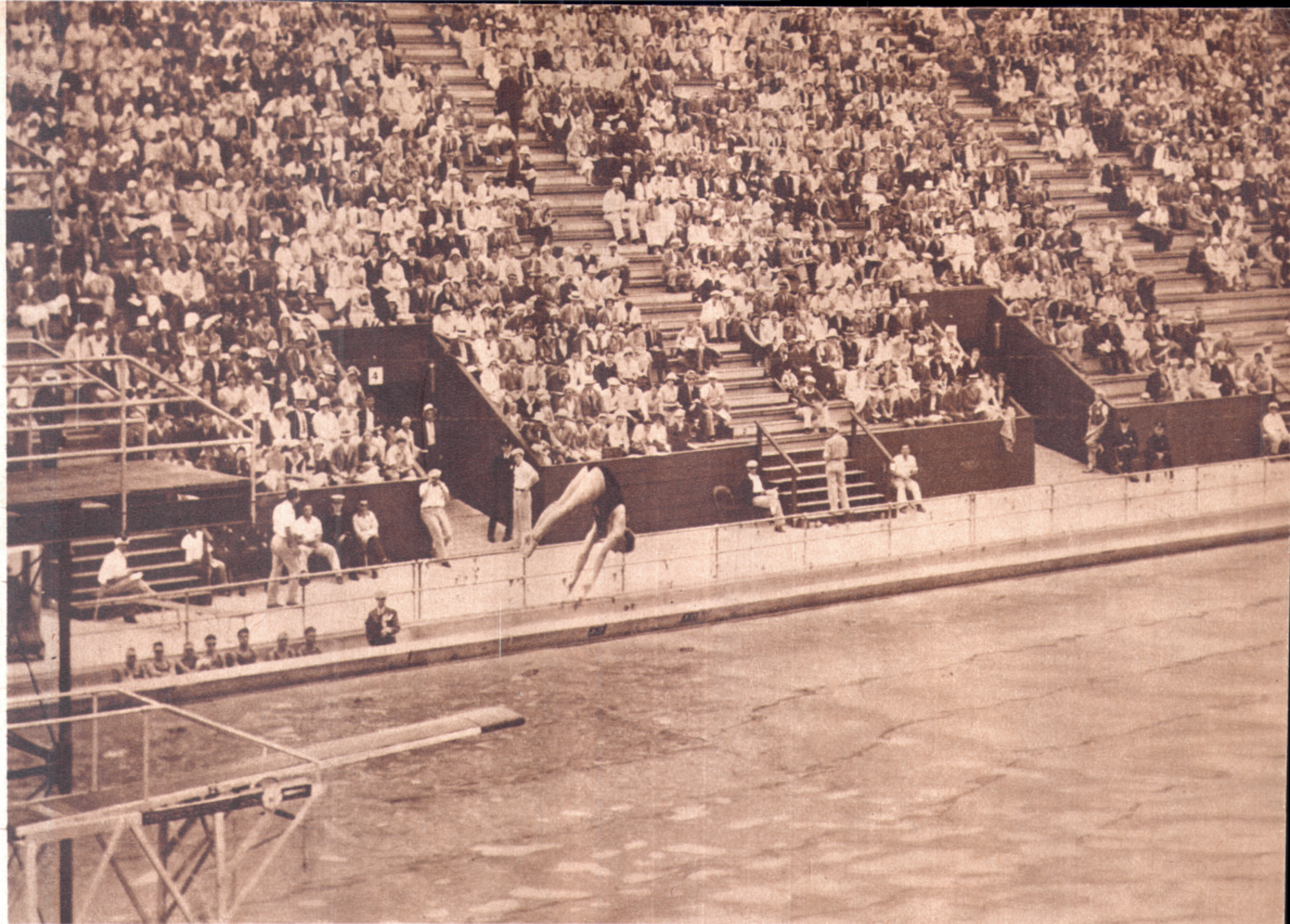

Yllä: Yleiskilpailun mitalimiehet, vas. lukien italialainen Neri, kultamitalin voittaja, unkarilainen Pelle, hopeamitalimies ja pronssille jätetty Heikki Savolaisemme.

Oik. ylh.: Pelle, vapaaliikkeiden erikoiskilpailun voittaja, yhden käden käsiseisonnassa. Huomaa harvalukuinen katsomo.

Oik.: Unkarin osittain epäonnistunut joukkue, josta vain Pelle voimisteli varmasti ja tasaisesti. Miehet vas. lukien: Pelle, Hegedus, Boros ja Peter.

Yleiskuva uimastadionilta. Ponnahduslautahyppyjen voittaja Mike Riley (Galitzin) hyppää.

Los Angelesin uinneissa ennätyksiä ja yllätyksiä.

URHEILIJALLE kirj. *TOPI REINGOLDT.*

Olympialaiskisat eivät kai koskaan ole menneet yllätyksittä tulossaavutuksineen ja voittoineen. Niistä nyt menneistä kisoista puhuttiin ja ennusteltiin paljon etukäteen, mutta harvat ennustukset kai pitivät paikkansa. Vaikka matka olikin usealle osaaottavalle maalle niin pitkä kuin se oli, nousivat tulossarjat kuitenkin niin korkeatasoisiksi, ettei koskaan aikaisemmin. Eikä tämä korkea taso ollut huomattavissa ainoastaan yleisurheilun alalla, mitä Suomessa eniten seurataan, vaan kaikilla aloilla. Uinnissa tehtiin tuloksia ja saavutuksia, joita ei moni odottanut. Onhan niitä maailmanennätyksiä tehty silloin tällöin, mutta tehdä ennätyksiä ja kilpailla kova kilpailu on aivan eri asia. Los Angelesissa nousi uinnin taso niin korkealle, että tuntuu aivan mahdottomalle, että se voisi lähivuosina maailman valioiden kamppailussa toistua.

Kun Amerikka otti järjestettäväkseen suurkisat, niin oli varmaa, että järjestelypuoli tulisi olemaan erinomainen. Ja niin olikin asianlaita. Sellainen loistava allas ja katsojaparvekkeet kun siellä oli, on nähtävyys itsessään. Auringon loistaessa täydellä terällään oli altaan reunalla vaikea pitää silmiään auki. Vesi näytti kristallilta.

Harjoitella saimme itse stadionilla, mutta oli kullekin maalle määrätty aika, milloin heidän edustajansa saivat treenata. Siellä olikin hyvä tilaisuus seurata, miten kukin maa harjoitteli. Eniten kiinnitti huomiota amerikkalaisten runsas lähtöharjoitus. Kunkin lajin edustajat pantiin yht'aikaa lavalle ja annettiin lähtömerkit. Itse lähetystapa oli sama, johon olemme tottuneet Euroopassa ja jota itsekin käytämme. Treenauksessa ei itsessään ole myöskään havaittavissa mitään erikoista enempää amerikkalaisten kuin japanilaistenkaan puolelta. Kuten tunnettua, pitivät nämä kaksi maata huolen voitoista ja sijoituksista. Japani osoittautui kuitenkin ylivoimaisemmaksi uintimaaksi.

Paljon on puhuttu keltaisesta vaarasta monessa mielessä, mutta näyttää todellakin siltä, kun olisi se nyt uinnin alalla tullut. Jos Japani menee saman verran eteenpäin nyt seuraavan neljän vuoden kuluessa, kuin mitä viimeiset neljä osoittivat, niin muitten maitten ei kannata lähettää uimareitaan mukaan, sillä Japani vie kaikki palkinnot. Eikä se paljon jättänyt muille nytkään.

Tietysti kansa haluaa kuulla minkälaisia itse uimarit olivat. Olenpa usein kuullut kysymyksen: Oliko siellä kauniita naisia? Ja tavallisesti on vastaus: Sekaisin on seurakunta. Naisten selkäuinnin voittajaa pidettiin kaunottarena. Hän on pienemmän puoleinen, mutta kyllä kädet kävivät vedessä kuin myllyn siivet. Helen Madison, 100 m ja 400 m vapaa-

Claire Dennis, Australia, voittaa naisten 200 m:n rintauinnin maailmanennätysajassa 3.06,3, japanittaren Mayhaton ja tanskattaren Jacobsenin pahasti uhatessa.

V a s.: Miss Dennis voittonsa jälkeen kukkineen.

A l l a: Japanilaiset rintauimarit Koike (vas.) ja Tsuruta, 200 m:n rintauinnin parhaat. Tsurutan aika oli 2.45,4.

uinnin voittaja on suuri sekä maineeltaan että kooltaan. Hänen pitäisi Amerikan lehtien mukaan antautua ammattilaiseksi ja tulisi hän esiintymään filmissä kuuluisa uimari Johnny Weismüller vastanäyttelijänään. Osat tulisivat tietysti olemaan jotakin Etelämeren elämää kuvailevia, joissa uinti olisi pääasiana.

Amerikan naishyppääjät olivat myöskin suuressa suosiossa. Ja sehän onkin luonnollista. Kun melkein miesten veroiset hyppääjät esittivät vaikeita suorituksiaan, niin eivät suosionosoitukset olleet vähäiset.

Mieshyppääjät ansaitsevat erikoisen maininnan. Sellaista varmuutta ei voi muuten saada kuin sillä amerikkalaisella tarmokkuudella, joka on todettu heidän hyppääjistään. Myöskin heidän erikoiset kuivallatreenaus-menetelmänsä ovat saavuttaneet tarkoituksensa. Se todettakoon tulosluettelosta. Eniten käyttivät hyppytelineitä juuri amerikkalaiset. Mainittakoon, että he voivat tehdä parin tunnin aikana 25—30 hyppyä näistä ainoankaan epäonnistumatta. Tavallisesti he tulivat kuin lukko veteen.

Japanin pojista myöskin sananen. Täytyy mainita pojista, sillä harvapa heistä vielä oli mieheksi kehittynyt. Heillä oli kaikilla ominaista hyvin nopea tahti. Käsi kroolissa menee verrattain matalalta, taitettuna veteen. Sitä ei viedä kauas kurkotettuna eteen, vaan tapahtuu käden veteenmeno verrattain läheltä. Jalkapotkut olivat hyvät kaikilla. Selkäkroolissa meni käsi myös taitettuna ja tahti oli nopea. Rintauinnissa on japanilaisten nopea tahti tunnettu. Filippiiniläinen Ildefansa oli poikkeus rintauintityylistä. Hän veti vedon sukeltamalla samalla.

Tuntuu siltä kuin alkaisivat uinnin tulokset olla jo huipussaan. Verrattaessa nykyisiä tuloksia aikaisempiin, tuntuvat ne aivan vaatimattomilta. Kuitenkin elää uinti vielä monessa maassa aivan alkuasteellaan, jossa vain muutamat kyvyt loistavat. Ehkäpä vielä vuosien kuluessa kansojen tasaväkisyys tulee paremmin näkyviin joukkojen, ei vain muutamien, ansiosta.

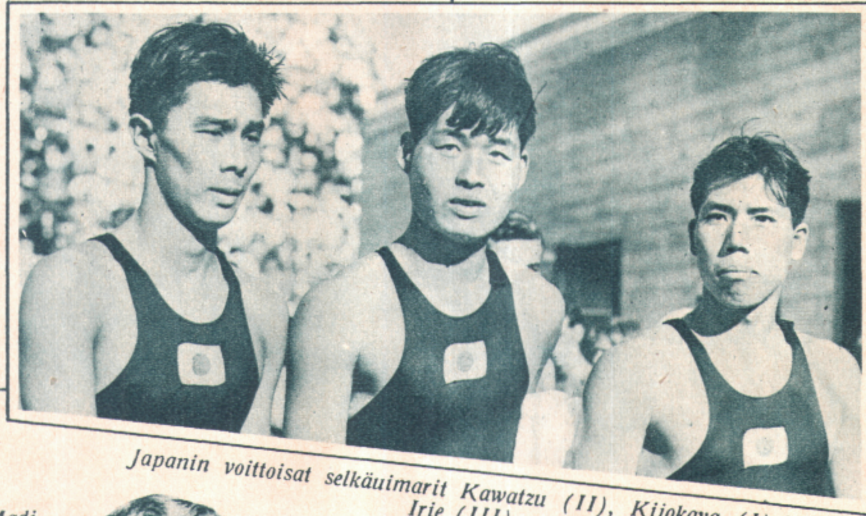
UINTIKILPAILUIDEN PARHAITA.

V a s.: Miss Poynton, naisten suorien kerroshyppyjen voittaja.

O i k.: Georgia Coleman, naisten ponnahduslautahyppyjen viehkeä ja reipas voittajatar.

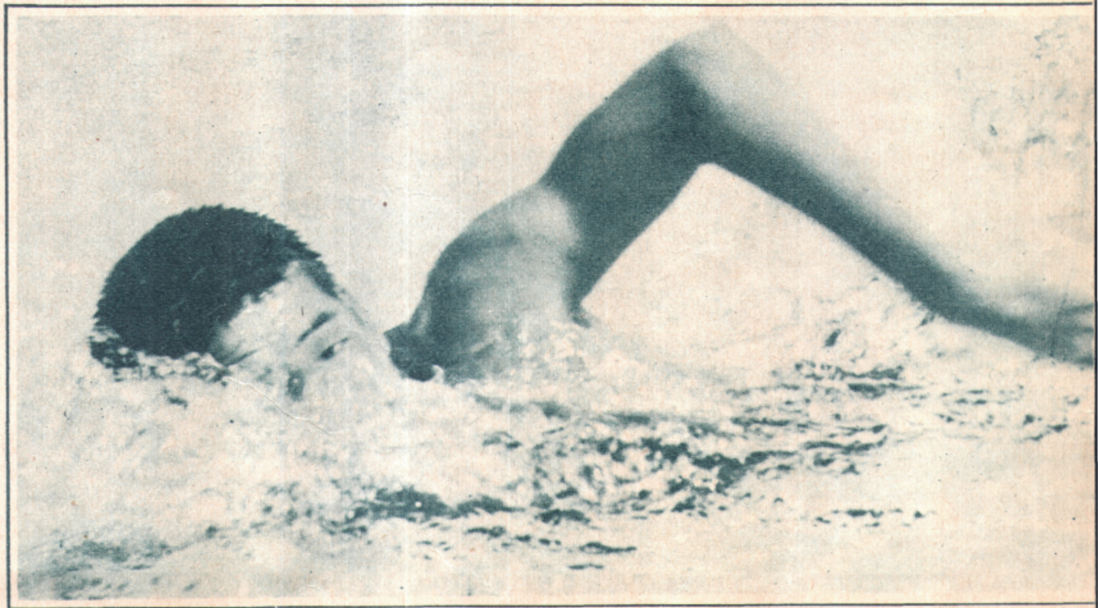

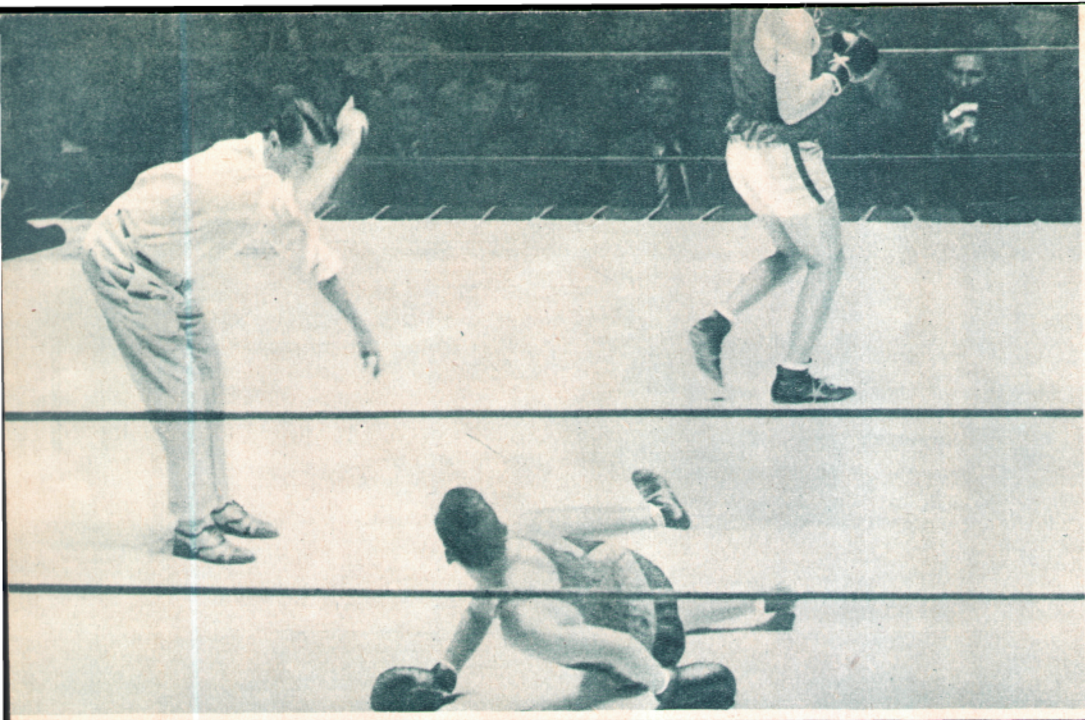
Japanin voittoisat selkäuimarit Kawatzu (II), Kijokava (I) ja Irie (III).

Kuulu naisuimari Helen Madison, joka voitti 100 m vapaauinnin meidän oloissamme miehillekin kunniallisessa ajassa 1.06,8, mikä on uusi maailmanennätys.

Miyazaki, 100 m vapaauinnin voittaja (58,2) silmäilee vauhdissa ympärilleen.

Mainiosti nyrkkeillyt Ahlbergimme on lyönyt italialaisen Fabrionin lattiaan.

KATSAUS LOS ANGELESIN NYRKKEILYOLYMPIALAISIIN.

URHEILIJALLE kirj. maisteri *VIKTOR SMEDS.*

Osanotto Los Angelesin nyrkkeilyihin oli verraten runsas: 18 kansallisuutta oli lähettänyt 85 parasta nyrkkimiestään tavoittelemaan Olympon laakeria. Runsaimmin olivat tietenkin Amerikan kansallisuudet edustettuina, jota vastoin Euroopan valtioiden oli suurten menojen vuoksi täytynyt supistaa edustuksensa mahdollisimman vähiin. »Ainoastaan — palkintomiehiä — olympialaisiin» oli nähtävästi ollut kaikkien osaaottaneiden Euroopan maiden edustajien valitsemisen ja lähettämisen mottona. Ainoan poikkeuksen tästä teki Saksa, joka lähetti tuleen täydellisen nyrkkeilyedustuksen. Kun kuitenkin palkintoja kahdeksassa sarjassa on ainoastaan 24, niin oli useiden asianomaisten katkerasti todettava, että »moni on kutsuttu, mutta harva valittu». Amerikan maat ottivat puolet palkintomäärästä ja muun maailman oli tyydyttävä jakamaan toinen puoli.

Tästä voimme heti vetää ten johtopäätöksen, että »fighting»-tyyli, kovuus, tappelukunto olivat Losissa korkeimmassa kurssissa. Onhan Amerikan nyrkkeilylle aina ollut ominaista juuri »fighting», jopa »slugging»kin, s.o. raju nyrkkeilytappelu. Kuvaavaa Amerikan yleisön, jopa urheiluyleisönkin käsitykselle nyrkkeilystä on se, että sitä yleisesti nimitetään fighting'iksi, s.o. tappeluksi eikä boxing'iksi, nyrkkeilyksi. Kaikki viittaa vain kovuuteen, rajuuteen. Eipä silloin ole kummallista, että tuomiotkin 15000 katsojan äänekkäästä painostuksesta tappelija-nyrkkeilijän puolesta verrattain usein joutuivat hyödyttämään tappelusuunnan edustajia. Jos parempi nyrkkeilijä kerrankin kävi lattiassa tappelijan iskusta kolmen erän aikana, niin voi melkein lyödä vetoa (Amerikassa on aina »betattava» s.o. lyötävä vetoa kilpailuissa, muuten ei oikeata »kilpailustemminkiä» synnykään), että tappelija voittaisi. Yleisö hurmaantui helposti sellaiseen poikaan, joka »kävi päälle» välittämättä vastaiskuista ja omasta tyylistään ja taktiikastaan.

Meidän Ahlbergimme oli tämän johdosta yleisön suuri suosikki. Hän saavutti jo ennen kilpailuja hyvän nimen ammattilaisten sparringpartnerien keskuudessa, ja joka välisarjan kilpailijan muistiin olivat sanomalehtien urheilu-uutiset pitkät ajat tankuttaneet »dark horse'n»[1] Bruno Ahlbergin nimeä. Siitä oli Ahlbergille sekä hyötyä että vahinkoa, hyötyä sen takia, että pelkkä nimi hermostutti vastustajaa, ja vahinkoa siksi, että kokenut nyrkkeilijä tiesi minkälaista taktiikkaa oli sovellettava Ahlbergiin. Niinpä Ahlbergin ensimmäinen vastustaja, kanadalainen Mancini, sovelsi alta-pois-taktiikkaa ja pelastui siten knock-outista. Seuraava vastustaja, italialainen Fabrioni taas meinasi nujertaa Brynkan hänen omilla aseillaan, mutta sai ennen pitkää tuta Ahlbergin purevien vasaraniskujen vaikutuksen leuoissaan heiluen taivaan ja maan välillä kahden erän aikana. Pitkä saksalainen nyrkkeilytaituri ja -taktikko Campe oli ottanut oppia Ahlbergin edellisistä esiintymisistä ja osasi säilyttää päänsä kylmänä suhtautuen ainoalla oikealla tavalla Ahlbergin lyhyiin koviin koukkuihin: pysytteli kauko-ottelussa suorittaen osuvia vasen- ja oikeasuoria Ahlbergin kasvoihin, sekä tehden klinsseissä takertumalla Ahlbergin kaikki yritykset turhiksi. Brynkka hävisi ottelun kaikilla tuomariäänillä, mutta yleisö oli hänen puolellaan, antaen tapansa mukaan tyytymättömyytensä ilmetä kauankestävillä buu-huudoilla.

Ahlbergin kolme ottelua ovat hyvin kuvaavat koko kilpailuille: kova tappelukunto ja hyökkäämishalu hurmasivat yleisön siinä määrin, että se ihastuksesta vihelsi (= amerikkalaista suosionosoitusta!) ja huusi kun omakin setä Samuelin poika oli kovan käsittelyn kohteena. Tämänlaisen mielialan alttiiksi joutuivat usein myöskin tuomarit seuraamuksin, että sarjojen loppuotteluissa ja semifinaaleissa oli »fighting spirit» vahvasti edustettuina.

Meidän toinen edustajamme Bärlund joutui ensimmäisessä ottelussaan sarjan voittajaa Lowellia vastaan ja hävisi, ei paljon mutta kuitenkin. Ottelu oli kilpailujen teknillisimpiä

[1] Dark horse (pimeä hevonen) on hevoskilpailuissa yleisölle ja ammattimiehillekin tuntematon hevonen, joka sijoittautuu palkinnolle, useimmiten ensimmäiselle tilalle. V. S.

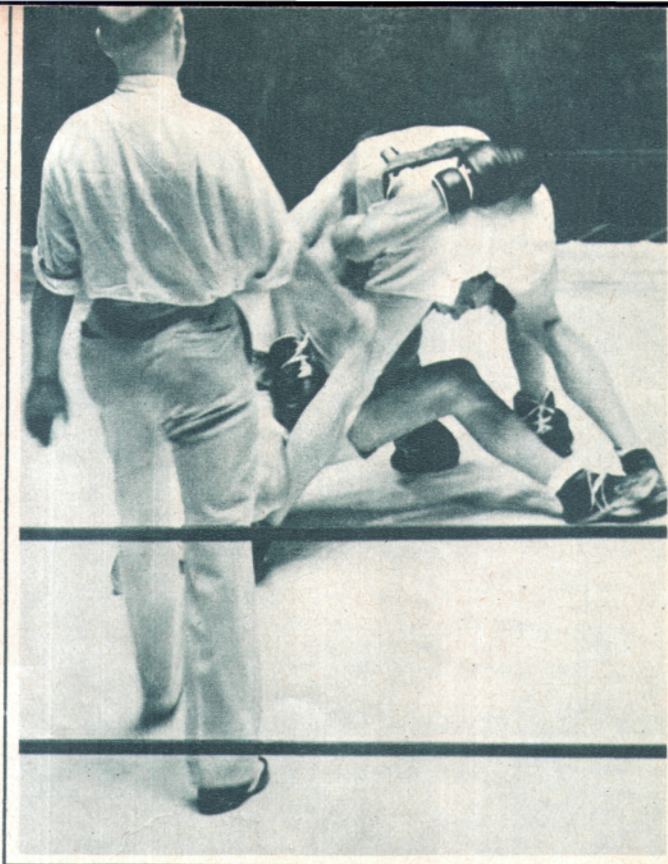

Nyrkkeilijämme Ahlberg ja Bärlund, raskaansarjan moraalinen hopeamitalimies, harjoittelevat Olympialaiskylässä.

kummaltakin puolen. Lowellin outo crouch-tyyli vaan sekoitti Bärlundin hyvät aikeet, eikä hän ennenkuin kolmannessa erässä, jolloin peli oli jo hävitty, päässyt siitä perille. Jos arpa olisi ollut toisellainen, olen varma siitä, että Bärlund olisi saavuttanut ainakin olympialaisten hopeamitalin, jollei ensimmäisenkin.

Tappelusuunnan vallitessa pääsivät tietenkin myös nyrkkeilylliset rikkaruohot, kielletyt iskut ja kiinnipiteleminen, rehoittamaan. Ammattilaisuuden välinpitämättömyys kiellettyyn ja sallittuun löi leimansa Los Angelesin kehään: kaikki oli sallittua vyötärön yläpuolella. Törkeät iskut vyötärön alle olivat ainoat »foul'it», joista seurasi rangaistus. Eikä »lellipojalla» ollut mitään asiaa Losin kehään. Hän olisi heti murtunut. Että nyrkkeilijät todellakin olivat tosivaliovákeä, parasta, mitä voi olla, todistaa se seikka, että 85 ottelusta päättyi yksi ainoa knock-outiin, yksi teknilliseen knock-outiin ja yksi foul-häviöön. Nyrkkeilytaito, kestävyys ja edesvastuu maansa puolesta olivat yläpuolella kaiken epäilyksen. On pantava merkille, että huolimatta tappelusuunnan palkitsemisesta, oli myös nyrkkeilytaito runsaasti edustettuna, sillä ilman sitä olisi tyrmäyksiä ollut enemmän kuin pistehäviöitä. Nykyajan tappelijan on myös oltava teknillisesti valmiutunut nyrkkeilijä. Se on nyrkkeilykehässä conditio sine qua non.

Tuomioita ei voida moittia räikeästä vääryydestä. Ainahan sattuu, että voidaan olla eri mieltä jonkin tuomion suhteen, mutta on annettava tunnustus Los Angelesin olympialaisten nyrkkeilytuomareille heidän tasapuolisuudestaan. Alinomainen kansainvälinen kilpailukosketus selvittää verkalleen urheilun hämärät kohdat, kansalliset eroavaisuudet sääntöjen tulkinnassa ja niitten käytännöllisessä soveltamisessa.

Saksalainen Campe, joka sai kyseenalaisen pistevoiton Ahlbergista, käsittelemässä tanskalaista Jenseniä.

NYRKKEILYN LOPPUTULOKSET.

KÄRPÄSSARJA:

1) Enekes, Unkari
2) Cabanas, Mexico
3) Salica, USA

KÄÄPIÖSARJA:

1) Gwyenne, Kanada
2) Ziglarski, Saksa
3) Villanueva, Filippiinit

HÖYHENSARJA:

1) Robiedo, Argentina
2) Schleinkofer, Saksa
3) Karlsson, Ruotsi

KEVYTSARJA:

1) Stevens, Etelä-Afrikka
2) Ahlquist, Ruotsi
3) Bor, USA

VÄLISARJA:

1) Flynn, USA
2(Campe, Saksa
3) Ahlberg, Suomi

KESKISARJA:

1) Barth, USA
2) Azar, Argentina
3) Pierce, Etelä-Afrikka

RASKASKESKISARJA:

1) Cartens, Etelä-Afrikka
2) Rossi, Italia
3) Jörgensen, Tanska

RASKASSARJA:

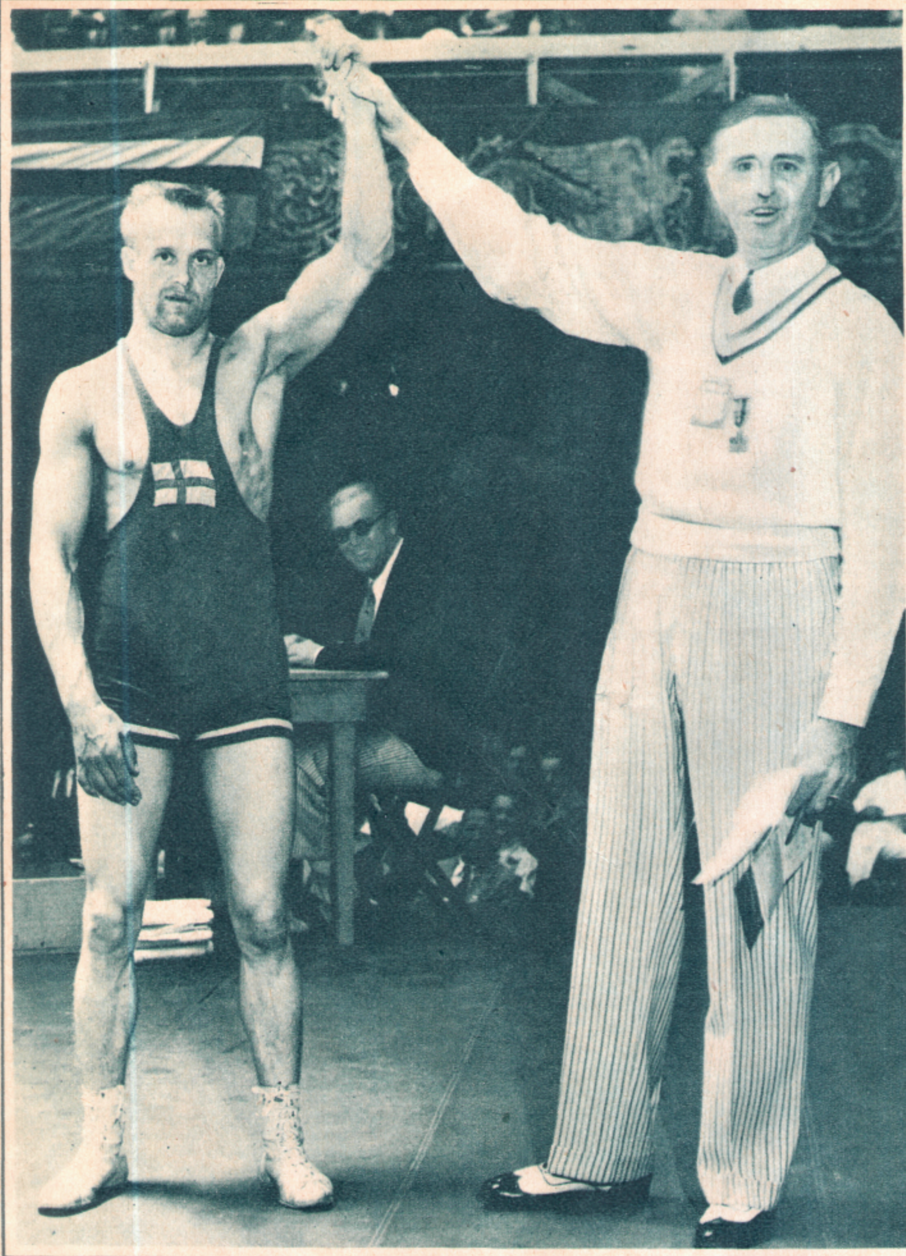
1) Lowell, Argentina
2) Rovati, Italia
3) Feary, USA

JOUKKUEPISTEET:

1) USA 9 pist.; 2) Argentina 8; 3) Etelä-Afrikka 7; 4) Saksa 6.

Amerikan nyrkkeilyjoukkue harjoituksissa.

Hermanni Pihlajamäki, kesäolympialaisten ensimmäinen kultamitalimiehemme, piti kutinsa lujien miestenkin leikissä.

ONNI PELLINEN:

MIELIPITEITÄ OLYMPIALAISTEN PAINIKILPAILUISTA.

Saatuani varmuuden siitä, että minut oli valittu edustamaan maatani kolmannen kerran olympialaisiin painikilpailuihin, jotka tällä kertaa järjestettiin Los Angelesissa, tuntui minusta hieman kummalta lähteä miehiä niin etäisen matkan taa lavoilleen asettamaan. Mutta koska matka ei ollut minun ensimmäiseni, niin se sujui siinä toisten lähtijöiden seurassa kuin itsestään. Tähän puoleen en siis kiinnitä tämän suurempaa huomiota, sillä siitä on jo toisten kynien välityksellä tarpeeksi selkoa tehty. Riennän siis selostamaan itse tapahtumia kilpailupaikalla Los Angelesin olympialaisessa Auditooriumissa.

Kilpailupaikka oli valtava laitos. Pinta-alaltaan oli kyllä Dortmundin suuri urheilumaneesi laajempi, mutta jos ottaa huomioon sen, että Los Angelesin kilpailuareena oli varta vasten tehty vain painia ja nyrkkeilyä varten, niin sanon, että sen paremmassa paikassa en milloinkaan ennen ole paininut. Auditooriumiin mahtui noin 10 000 ihmistä. Painimatto oli ensiluokkainen. Päällys oli tehty eräänlaisesta valkoisesta flanellikankaasta. Siinä ei tarvinnut pelätä sitä, että ruumiiseen sai palohaavoja, tai että se jollakin muulla tavalla olisi estänyt rohkeata painia.

Osanotto näihin kilpailuihin ei ollut mieslukuinen. Tämän käsittää, kun ottaa huomioon matkan pituuden. Kaikki maat eivät lähettäneet tämän johdosta täysilukuista joukkuetta. Etenkin raskaimmissa sarjoissa oli vähän osanottajia, mutta kevyimmissä sarjoissa oli kyllä riittävästi kilpailijoita. Paini on kehittynyt suuresti muissa maissa. On eletty jo ne ajat, jolloin saattoi lähettää esim. suomalaisen painijan ulkomaille siinä varmassa tiedossa, että hän selviytyy helposti vastustajistaan. Nyt osataan painia kaikkialla täysin arvostelun kestävällä tavalla. Teknillisesti ovat ulkomaalaiset suuresti kehittyneet.

Jos itse paini urheilullisessa suhteessa on kehittynyt, niin samaa ei voida sanoa painituomareista. Ikäväkseni täytyy minun sanoa, että heidän työskentelynsä jätti paljon toivomisen varaa. En pelkästään moiti muiden maiden painituomareita, vaan sanon suoraan ja peittelemättä, että meidänkin taholta oli tuomaritehtävät jätetty heikonlaisesti hoidetuksi. Matkalle olisi voitu lähettää pystyvämpi mies, kun kerran tuomari mukaan kustannettiin. Tuomarivirheet eivät rajoittuneet yhteen tai kahteen, vaan tehtiin niitä tukkukaupalla. Olivatko tuomarit työskentelynsä aikana piloille asti hermostuneita tai johtuiko moinen haparointi ja epäpätevyys kansalliskiihkosta, sitä en voi sanoa, mutta heikkoa meininkiä monesti matolla vain huomasi. Kun niinkin kokenut tuomari ja painiasioiden tuntija kuin kapteeni Einar Råberg Ruotsista, erehtyy katkaisemaan ottelun selkähäviöksi miehelle, joka on korkeassa sillassa — kuten hän teki Jaskarille — niin täytyy pakostakin uskoa, että tämä ei enää ole hävyttömyyttä, vaan pitkälle kehittynyttä kansalliskiihkoa, ja omaan pussiin pelaamista. Minun käsitykseni mukaan täytyy tuomarin painimatolla tehdä vain se, minkä silmä ehdottomasti näkee; olla tasapuolinen, eikä yrittää mielistellä jollakin erikoisella tavalla ja virheen tehtyään hyvittää jossakin toisessa ottelussa sen kansan edustajaa, jolle hän aikaisemmin on jossakin muodossa vastoinkäymisiä aiheuttanut. Epäröinti ei johda onnelliseen lopputulokseen painiottelua ratkaistaessa.

Kummallista muuten, että niin suurissa ja paljon tarkoittavissa kilpailuissa kuin olympialaiset ei pillituomarina saa olla kuin kolme miestä. Käsittää täytyy, että näiden hermot ennen pitkää herpaantuvat. Ei jakseta yhtämittaisesti seurata ottelua sillä valppaudella kuin pitäisi. Mielestäni olisi hyödyksi, että pillimiehiä vaihdettaisiin usein. Samoin voin kertoa, että eräänä kulmatuomarina oli koko ajan eräs amerikkalainen.

Havaintoja omista pojistamme.

Minun mielestäni *Aatos Jaskar*ille uskottiin liian luja tehtävä. Hän on hyvä painija, siitä ei päästä mihinkään, ehdottomasti yksi maailman parhaimmista pikkusarjan painijoista, mutta hänellä ei ole vielä sitä kokemusta, jota vaaditaan näin suurissa kilpailuissa. Olisi riittänyt, että hän oli ottanut osaa vain yhden painimuodon otteluihin.

Reini ja Kajander »leikkivät» laivan kannella Pellisen ja Kokkisen seuratessa ottelun kehittymistä.

Suomen painijoukkue johtajineen lähdössä pitkälle matkalleen.

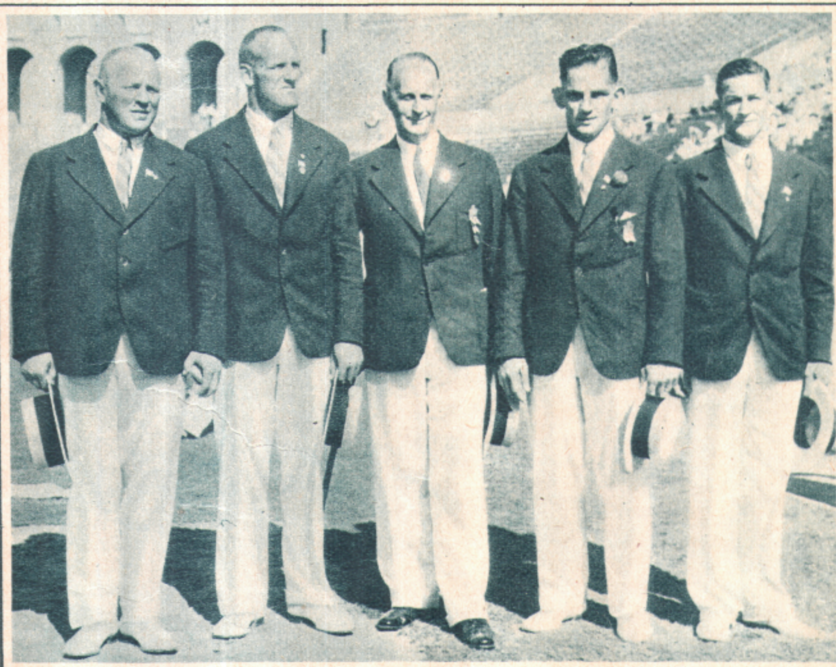
L a u r i K o s k e l a ja H e r m a n n i P i h l a j a m ä k i. Ensiksimainittua on meillä pidetty hyvänä siltamiehenä, mutta mitä mies ajatteli silloin, kun unohti sillan teon Italian Gossin heittäessä hänet takavyöotteesta mattoon. Hermanni taas paini suurenmoisesti, kun ottaa huomioon, että häneltä meni olkavarsi sijoiltaan harjoituksissa New-Yorkissa. Kevyensarjan edustajiltamme A a r n e R e i n i l t ä ja K u s t a a P i h l a j a m ä e l t ä menivät ottelut huonosti. Ennen kilpailuja osoitti Reini aivan ylivoimaista kuntoa, mutta itse kilpailuissa ei miestä samaksi tuntenut. Saamattomasti paini myös Kustaa. Ei ollut hänkään entisentapainen. Johtuiko tämä sitten huonosta tuurista tai mistä.

E i n o L e i n o paini alun hyvin, mutta kun ratkaisuottelut tulivat eteen, ei miehellä ollut tarmoa puristaa irti itsestään kaikkea. Luullakseni ikä jo tekee tehtävänsä hänen esityksissään. K a j a n d e r paini hyvin muiden vastustajiensa kanssa, mutta Ivar Johansson oli hänelle liikaa. Kajander satutti muuten päänsä painiessaan loppuottelupäivänä italialaisen vastustajansa kanssa. K o k k i n e n täytti tehtävänsä sillä tavalla kuin kotona odotettiin. Hän lähti ottelemaan Cadierin kanssa siinä mielessä, että nyt painitaan »elämästä ja kuolemasta». L u u k o l l a oli kultamitali jo »taskussa», mutta kadotti sen kohtalokkaasti painiessaan Amerikan edustajan kanssa, joka niskaheitolla heitti nurmolaisen harteilleen. Minun otteluni Svenssonin kanssa oli samantapainen kuin aikaisemmatkin yhteenottomme. Hänellä oli onni myötä sen verran, että sai tuomarien äänet.

Loppumielipiteenäni sanoisin, että ennen lähtöä olisi pitänyt antaa edustajiemme olla enemmän yhdessä. Tarkoitan sitä, että painileiri olisi sittenkin ollut paikallaan ennen lähtöä. Se olisi luonut yhtenäisyyttä joukkueeseen. Samoin saivat pojat perillä omin neuvoin hoitaa itsensä. He olivat ilman »isäntää», jota puutetta eivät muiden kansojen edustajat tunteneet.

Van Bebber pitelee Leinoa matossa.

Ruotsin kultamitalimiehet painissa: vas. Westergren, Richthoff, joukkueen johtaja kapteeni Råberg, Ivar Johansson, painikilpailuiden »suurin nimi», anasti kullan sarjassaan sekä vapaassa- että ranskalaisessa painissa, ja Malmberg.

VAPAAPAININ PALKINTOLUETTELO.

KÄRPÄSSARJA:

1) Bearce, USA
2) Zombori, Unkari
3) Jaskari, Suomi

HÖYHENSARJA:

1) H. Pihlajamäki, Suomi
2) Nemir, USA
3) E. Karlsson, Ruotsi

KEVYTSARJA:

1) Pacome, Ranska
2) Karpathy, Unkari
3) Klaren, Ruotsi

VÄLISARJA:

1) Van Bebber, USA
2) McDonald, Kanada
3) Eino Leino, Suomi

KESKISARJA:

1) Johansson, Ruotsi
2) Luukko, Suomi
3) Tunyoghi, Unkari

RASKAS KESKISARJA:

1) Mehringer, USA
2) Sjöstedt, Ruotsi
3) Scarf, Australia

RASKASSARJA:

1) Richthoff, Ruotsi
2) Riley, USA
3) Hirschl, Itävalta

PISTEET:

USA	13
Ruotsi	10
Suomi	7
Unkari	5
Ranska	3
Kanada	2
Australia	1
Itävalta	1

RANSKALAISEN PAININ TULOKSET.

KÄRPÄSSARJA:

1) Brendel, Saksa
2) Francois, Ranska
3) Nizzola, Italia

HÖYHENSARJA:

1) Gozzi, Italia
2) Ehrl, Saksa
3) Koskela, Suomi

KEVYTSARJA:

1) Malmberg, Ruotsi
2) Sperling, Saksa
3) Kurland, Tanska

VÄLISARJA:

1) Johansson, Ruosti
2) Kajander, Suomi
3) Gallegatti, Italia

KESKISARJA:

1) Kokkinen, Suomi
2) Földeak, Saksa
3) Cadier, Ruotsi

RASKASKESKISARJA:

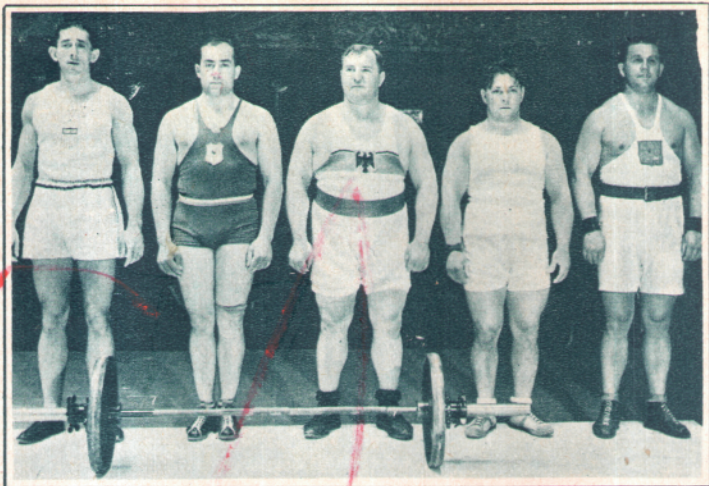
1) Svensson, Ruotsi
2) Pellinen, Suomi
3) Gruppioni, Italia

RASKASSARJA:

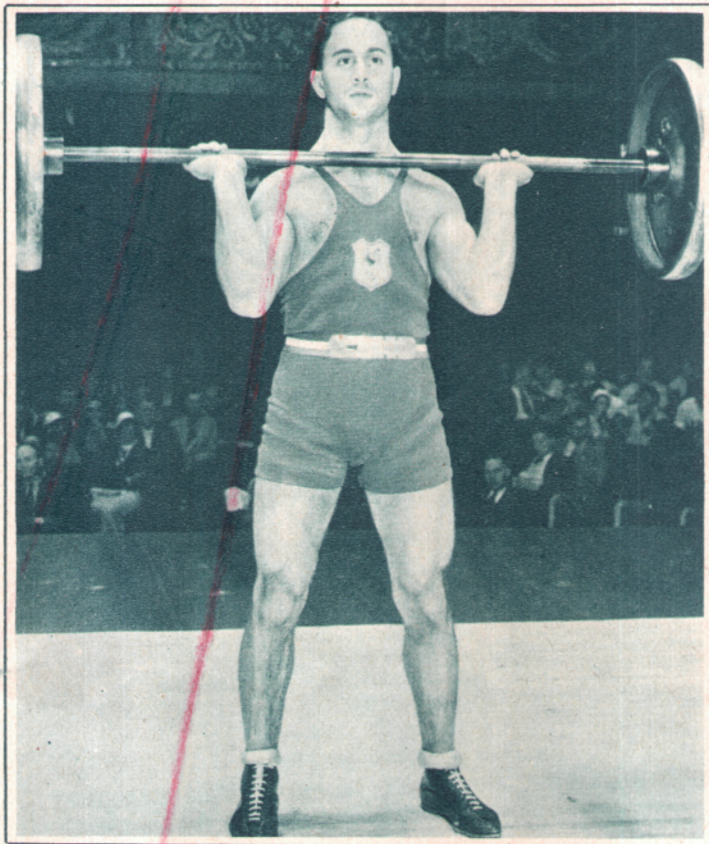
1) Westergren, Ruotsi
2) Urban, Tshekkosl.
3) Hirschl, Itävalta

PISTEET:

Ruotsi	13
Saksa	9
Suomi	8
Italia	6
Ranska	2
Tshekkoslovakia	2
Tanska	1
Itävalta	1

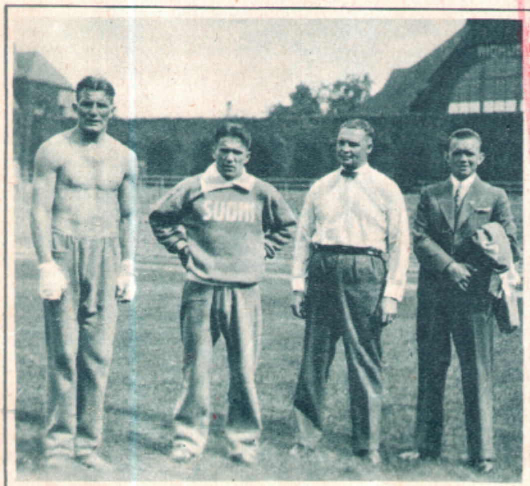

Raskaan sarjan painonnostajat, vas. oikealle: Skobla, Tshekkoslovakia (I), Psenicka, samoin (II), Strassberger, Saksa (III), Dumoulin, Ranska ja Mangen, USA.

Rene Duverger, Ranska, kevyen sarjan voittaja painonnostossa, joka sai Los Angelesin kisojen ensimmäisen voittajan arvonimen.

JÄLKIPOSTIN KUVIA.

Vas.: Suomen nyrkkeilyjoukkue harjoituksissa erään korkeakoulun kentällä, vas. lukien Bärlund, Ahlberg, johtaja, maisteri Smeds ja valmentaja Palm.

Oik.: Silmäys stadionin sanomalehtimiesten lehterille. Olkihattuinen herra on tohtori Jukola.

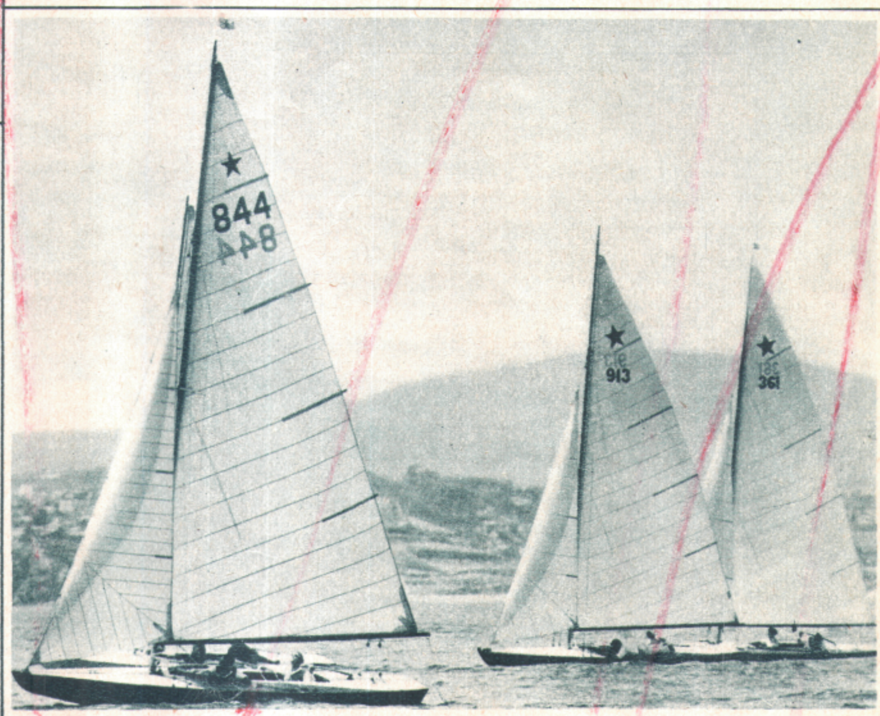
Joukkueemme johtaja, eversti Levälahti nauttii tyytyväisenä amerikkalaisen loistojunan mukavuuksista.

Suomen joukkue New Yorkissa.

Olympialaisten »uhritorni» ennen polttamista.

Purjehduskilpailujen erään erän startti. Kanada johtaa, Englanti ja USA vanavedessä. Taustalla häämöittää vuoristomaisema ja kaiken yllä siintää kirkas Kalifornian taivas.

MIESTEN YLEISURHEILUKILPAILUJEN PISTEET:

1)	USA	59	6)	Irlanti	6
2)	Suomi	21	7)	Italia	4
3)	Englanti	11	8)	Saksa	4
4)	Kanada	9	9)	Puola	3
5)	Japani	7	10)	Argentiina	3

KOKO KISOJEN EPÄVIRALLISET PISTEET:

1)	USA	795	6)	Japani	153
2)	Italia	257,5	7)	Suomi	143
3)	Ranska	213	8)	Englanti	139
4)	Ruotsi	168	9)	Unkari	117
5)	Saksa	165,5	10)	Kanada	96

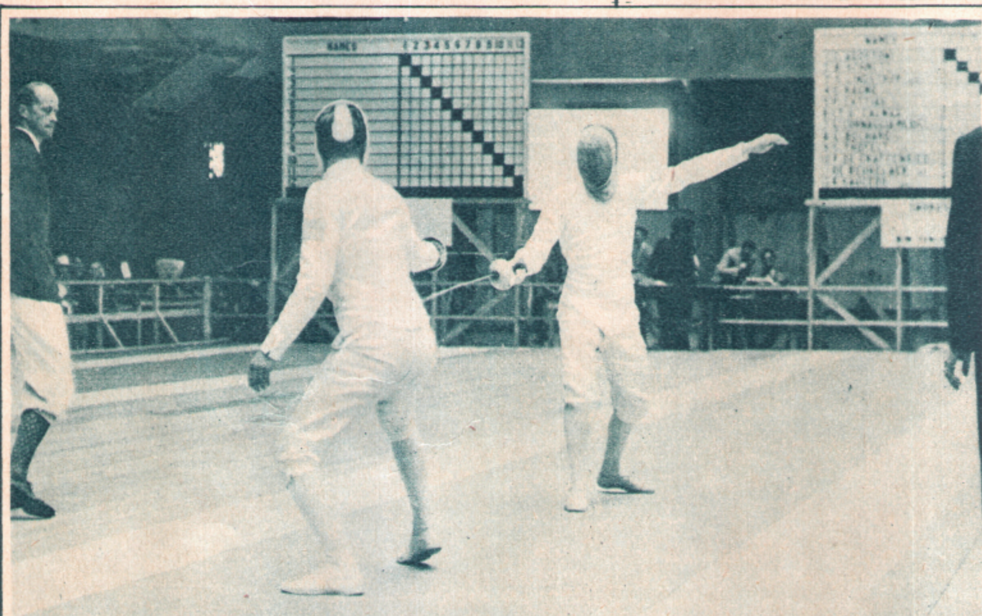

USA, jota soutukilpailussa edusti Kalifornian yliopiston venekunta, voittaa toisen alkuerän. Seuraavina ovat Kanada, Saksa ja Uusi Seelanti. — Huomaa täydet katsomot ja autojen valtava määrä.

Kreivi Bengt Oxenstjerna, Ruotsi, uudenaikaisen 5-ottelun voittaja, saapuu maaliin murtomaalta.

Oik.: Miekkailukilpailuista; ruotsalainen S. Lindström ja amerikkalainen G. Colman ottelevat.

Puolan kaikella kunnialla suoriutuneen olympialaisen joukkueen johtaja Witold Hulanicki.

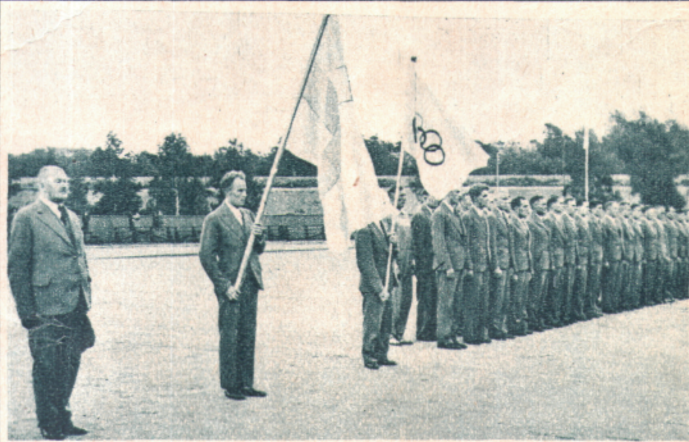

Oik.: Japanin huolella valmistettu ja yllättävän menestyksellä kilpaillut joukkue.

Olympialaisten kisojen taidekilpailujen palkintolautakunta. Valkopukuinen on professori Eliel Saarinen.

Taaja väkijoukko otti olympialaispoikamme vastaan Helsingin Rautatientorilla. Pojat lippuineen aloittavat juuri taivaltamisen hotelli Helsinkiin.

Olympialaisjoukkue rintamassa Eläintarhan kentällä pidetyssä vastaanottojuhlassa. Vas. joukkueen johtaja, everstiluutn. Levälahti ja lipunkantajana Paavo Yrjölä.

Neljä kultamitalimiestä. Hannes Kolehmainen ja Albin Stenroos antavat ruusuja Kokkiselle ja Lehtiselle.

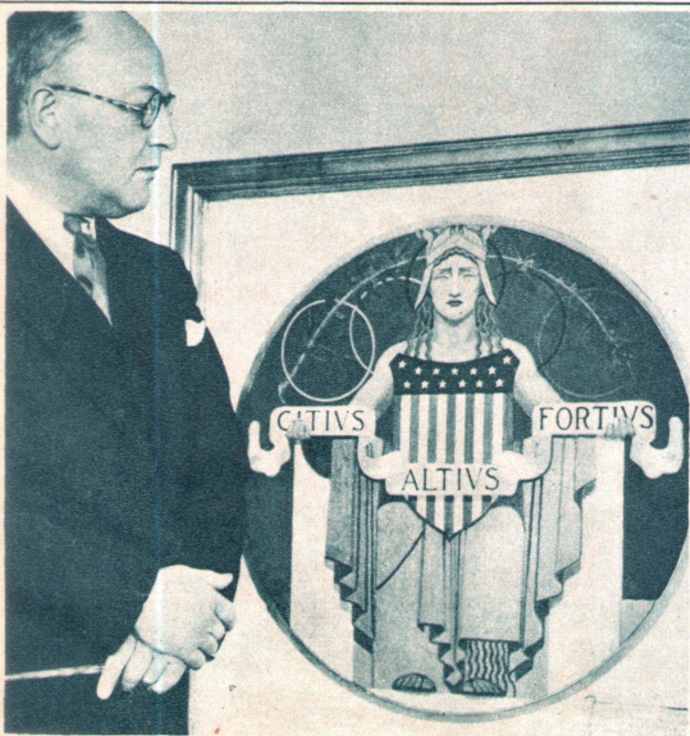
Juhlaillalliset hotelli Grandissa.

Muuallakin maailmassa ottivat suuret kansanjoukot kotiin palaavat olympialaismiehet juhlallisesti vastaan. Kuvamme on Münchenistä, Saksasta, missä vastaanottajia laskettiin olevan yli 100 000.

Vas.: Olympialainen mitali, jonka saavuttaminen oli Los Angelesissa useimmassa lajissa vaikeampaa kuin aikaisemmissa kisoissa.

Alla: Olympialainen tunnus »Citius, Altius, Fortius», nopeammin, korkeammalta, väkevämmin, joka 17 jalkaa korkeana koristi stadionin porttikäytävää.

OLYMPIALAIS-KISAT.

SVUL julkaisee uuden niteen tämän vuoden olympialaisista

LAKE PLACIDISSA ja LOS ANGELESISSA.

Niiden tuhansien toivomuksesta, jotka ovat hankkineet itselleen aikaisempien olympialaisten juhlajulkaisut, ovat suomalaisten urheilijain johtomiehet yhtyneet toimittamaan yhtä mahtavan niteen äsken Atlantin toisella puolen käydystä valtavasta kansojen kamppailusta. Julkaisuun sisältyvät seuraavat kirjoitukset:

Johdanto (maisteri Lauri Pihkala); **Olympialaisosanoton rahoittaminen** (olympialaiskeräyksen ylitoimitsija J. Tossavainen); **Olympialaisurheilijain valmennus ja valinta** (SVUL:n toimistopäällikkö Lauri Santala); **Olympialaisedustuksen alkuvalmistelut** (suomalaisjoukkueen ylijohtaja K. E. Levälahti); **Olympialaisurheilijain matkat ja oleskelu Los Angelesissa** (Lauri Pihkala, Suomen edustaja IAAF:ssä); **Olympialaisten kisojen avajaiset** (Lauri Pihkala); **Rata- ja kenttäurheilukilpailut: juoksu- ja kävely** (Lauri Pihkala), **hyppykilpailut** (rata- ja kenttäurheilijain johtaja Urho Kekkonen), **heittokilpailut** (virallinen palkintotuomari U. Peltonen), **naisten kilpailut** (Lauri Pihkala); **Voimistelukilpailut** (maailmanmestari H. Savolainen); **Painikilpailut** (painijoiden ja nyrkkeilijöiden johtaja V. Smeds); **Nyrkkeilykilpailut** (V. Smeds); **Muut kilpailut** (Lauri Pihkala); **Olympialaisurheilijain paluumatka ja loppuvaikutelmia** (Lauri Pihkala); **IAAF:n kongressi** (suomalaisjoukkueen apulaisjohtaja L. Miettinen); **Olympialaiset talvikisat** (talviolympialaisjoukkueen johtaja A. Palmros ja kaunoluistelun palkintotuomari W. Jakobsson).

Kuvitus (»Tahkon» ja muiden mukanaolleiden ottamia kuvia) tulee tässäkin osassa suurenmoinen, n. neljäsosa teoksen 320 suuresta sivusta ja kokonaan syväpainossa suoritettu. — Teos ilmestyy loka- ja marraskuun vaihteessa Werner Söderström Oy:n kustannuksella.

PARIISI—WIMBLEDON—DAVIS CUP.

URHEILIJALLE kirjoittanut *ILMARI MERENLINNA.*

Ei liene vailla mielenkiintoa meille kaukaisille suomalaisillekaan, »maallikoillekaan» tenniskärpäsen tartuttamista nyt puhumattakaan, yleispiirteittäinen katsahdus kuluneen kesän verkkopalloilun suurkatselmuksiin, joissa esitettyjen taidonnäytteiden ja kunnon perusteella tavallisesti sitten maailmanvalioiden rangilistat — epäviralliset tosin — laaditaan. Pariisi, Wimbledon, Davis Cup ovat tässä mielessä »valkoisen urheilun» mainehikkaimpia nimiä.

Monet vuodet on nähty ranskalaiset, maailman tennishegemonian omistajat, etusijoilla näillä listoilla. Mutta jo viime vuonna saatiin panna merkille Amerikan ja Englannin nuorison määrätietoinen, voimakas rynnäkkö, joka saattoi vakavasti horjumaan noiden voittamattomien aseman. Vain suuri Henri Cochet, Ranskan modernisoiduista muskettisotureita ensimmäinen, yksin kykeni säilyttämään arvosijansa, vieläkin yksinäisenä »in splendid isolation». Tänä vuonna on taistelu yhäkin kiristynyt, jopa niin, että mestarinkin valtaistuin jo järkkyy. Nuoret taistelevat, sääliä tuntematta. Hekin haluavat aurinkoon!

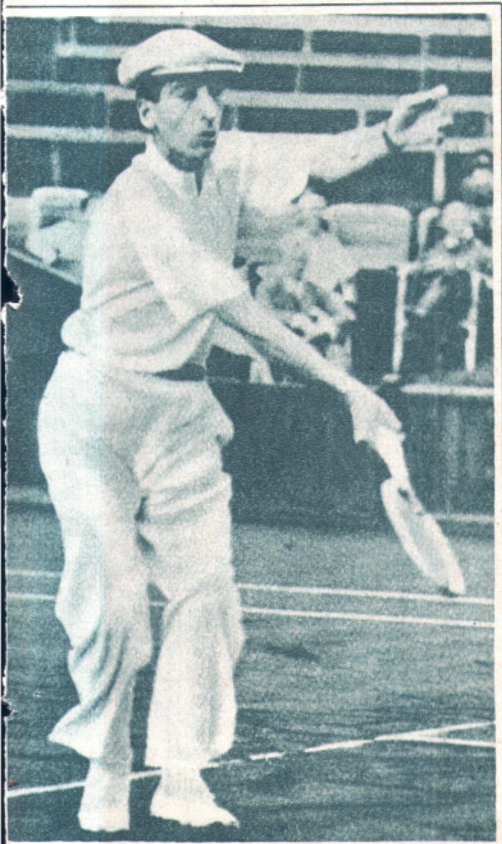

Englannitar mrs. Whittingstall, maailman parhaita verkkopalloilijattaria.

Pariisi.

Ranskan mestaruuskilpailut Roland-Garrosissa, lähellä Pariisia, ovat maailman huomatuimmat arvokilpailut tout cas-radoilla, kovilla ulkoradoilla. Nämä kilpailut avautuivat ulkomaalaisille vuonna 1925; kahta vuotta myöhemmin Ranska valtasi ensimmäisen kerran Davis Cupin ja samalla maailman ensimmäisen verkkopallomaan arvon, minkä se sitten siitä lähtien on pitänytkin. Ja siitä lähtien joka vuosi toukokuun lopulla maapallon tennisparhaimmisto on kokoontunut Pariisiin tavoittelemaan korkealle arvostettuja Ranskan mestaruuksia.

Niin tänäkin vuonna. Muutama atlantintakainen suurpelaaja ja englantilainen suurpelaaja Austin vain puuttui, jotta loistava joukko olisi ollut täydellinen. Viime vuonna, Cochet'n ollessa sairas, muskettisoturitoveri Borotra, maailman ehkä populäärein pelaaja, voitti mestaruuden. Nyt ei Cochet'n voittoa kukaan voinut uhata. Cochet on eittämättä verkkopalloilun historian suurin nimi, Tildenkin huomioon ottaen. Näiden kilpailujen jälkeen muuan urheilulehti kirjoitti hänestä:

René Lacosten esiintyminen kilparadalla oli kuluneen kesän sensatioita. — Kuvamme on hänen loistopäiviltään.

»Mainesanat, kun kyseessä on Henri Cochet, ovat jo aikoja sitten loppuun käytetyt. Hän on poppamies. Kun hän panee parhaansa — mitä hän ei suinkaan aina tee — on kentällä vain yksi mies. Nimitettäkööpä toisella puolen verkon olevaa sitten Tildeniksi, Lacosteksi taikkapa itse Paholaiseksi. Käytännöllisesti katsoen tuntuu mahdottomalta lyödä pallo ulottumattomiin tältä nenäkkäältä pieneltä energiakimpulta — paradoksi, mutta sellainen on tämä mies! — joka poimii mitä mielikuvituksellisimmatkin pallot mistä asennosta vain. Kerta kerran jälkeen saa yleisö osoittaa ihastustaan. Juuri kun se on ah-huudahduksin antanut tunnustuksensa vastustajan mestarilliselle pallolle, huomaa se pallon jälleen kiitävän toisella puolella, lähetettynä vastustajan maillan saavuttamattomiin. Eikä kukaan tiedä, mitenkä se on ollut mahdollista! Ehkä oli nähty valkoinen pyörretuuli, mutta mitään luonnollista selitystä ei käynyt antaminen. Jos Cochet olisi elänyt keskiajalla, olisi hänet poltettu roviolla!»

Borotra »putosi» jo koko alussa. Mutta hän onkin jo 34-vuotias ja, mikä pahempi, liiketoimiensa ankarasti kiinnittämä mies, jonka harjoittelu useinkin sattuu olemaan niin ja näin.

Kilpailujen suurin sensatio oli kuitenkin vanhan maailmanmestarin — ei tosin iältään — René Lacosten come back kolmen vuoden poissaolon jälkeen. L. meni muutamia vuosia sitten naimisiin, sai myötäjäisinä eräitä satoja miljoonia frangeja ja on työskennellyt niin tarmokkaasti isänsä, Hispano Suizan (tunnettu hieno automerkki) johtajan, apulaisena, että »ensimmäinen rakkaus», tennismaila, on melkein kokonaan unohtunut. Lacoste on aina ollut hyvin perusteellinen, kun oli kysymyksessä harjoittelu ja varsinkin kilpailu. Tämän tuntien ei asiantuntijain piireissä mahdottomasti ihmetelty, kun tuon pitkän tauon jälkeen kentällä saatiin nähdä Lacosten melkein entisessä maailmanmestarivireessä. Hän on metoodinen pelaaja, joka ei juuri milloinkaan jätä mitään sattuman varaan. Hän ei ole koskaan ollut »näkyvä» ja tempperamenttinen, kuten Borotra, ei yllätyksellisen nerokas, kuten Cochet. Hän on verraton tenniskone — on hänestä sanottu — joka »jauhaa rikki» vastustajansa. Suurin toivein odotettiin hänen esiintymistään, ja suureksi osaksi hän täyttikin nämä toiveet. Kaksi ensimmäistä ottelua oli hänelle vain harjoittelua ja kun hän sitten astui kentälle Sidney B. Woodia, viime vuoden amerikkalaista Wimbledon-voittajaa vastaan, oli hän melkein »valmis». Kaksi ja puoli tuntia kestäneen ottelun jälkeen jenkki pyörtyi pukuhuoneessa, mutta Lacoste oli kestänyt. Mutta sitten tuli reaktio. Ehkei harjoittelu vielä ollut ehtinyt parantaa pitkäaikaisen poissaolon seuraamuksia, ehkä vaikuttivat edellisessä ankarassa ottelussa saadut haavat jaloissa. Mestari hävisi seuraavassa, neljän erän ottelussa — vaikka voittokin oli lähellä — Leelle, hyvälle englantilaiselle, joka muutamia viikkoja aikaisemmin oli voittanut mm. Borotran. — Jokainen tenniksen ystävä toivoon Lacosten jälleen elpyneen »ensimmäisen rakkauden» elävä. Vaikka häntä ei sitten nähtykään Wimbledonissa, jossa jo odo-

Helen Wills Wills-Moody, kaunis tenniskuningatar.

tettiin saatavan nähdä ranskalainen finaali, eikä Davis Cupottelussa, voitaneen olla varmoja siitä, ettei hänen seuraava kilpailunsa suinkaan ole taas vasta kolmen vuoden perästä. Hänhän on vasta 28-vuotias!

Vielä, pysäksemme ranskalaisissa, mainitsen nuoren Marcel Bernardin, josta hänen kotimaansa toivoo Cochet'n manttelin perijää. Tämä hyvin lupaava, vasta 18-vuotias nuorukainen voitti mm. erinomaisen japanilaisen pelaajan Jiro Saton ja irlantilaisen Rogersin. Mutta jouduttuaan sitten ensimmäisen kerran elämässään jumaloimaansa mestaria vastaan, ei ollut mikään ihme, että hän hermostumisensa takia melkein »unohti» pelata. Mutta saatu opetus oli varmaankin nousevalle tähdelle vertojaan vailla. Suorastaan yllätyksellisen hyvä oli Bernardin suoritus nelinpelissä, jossa hän, Boussus parinaan, voitti sellaiset vastustajat kuin Miki—Sato, jenkit Mang—Wood ja Borotra—Gentien. Vasta maailman paras pari, Cochet ja neljäs musketööri Brugnon, lannistivat voitoista humaltuneen nuorukaisen, jolle kuitenkin yksi voitettu erä oli uusi, kunniakas lehvä maineen seppeleeseen.

Ulkomaalaisista mestaruuden tavoittelijoista pääsi pisimmälle Italian mestari de Stefani, joka osoittautui de Morpurgon arvokkaaksi seuraajaksi. Hän selviytyi loppuotteluun saakka, jossa Cochet hänet voitti. Stefani on varsin vaikeasti käsiteltävä herra sen takia, että hän pelaa molemmin käsin. Kun hänellä ei ole lainkaan rystylyöntiä, voittaa hän sillä puoli metriä ulottuvaisuutta lisää. Hän vaihtaa salamannopeasti mailan kädestä toiseen tarpeen mukaan. Hän on sangen hyvä taktikko, mutta omaa jonkin verran yksipuolisen lyöntiasteikon.

Wimbledon.

Borotra, Davis Cup-finaalin paras mies, saa tunnustuksen itseltään presidentti Lebrunilta.

Wimbledonin sametinpehmeät ruohokentät olivat kesäkuun pariksi loppuviikoksi koonneet vieläkin loistavamman seuran kuin Roland—Garrosin hiekkaradat maailman verkkopalloilun halutuimpien voittojen houkuttelemana. Kilpailut olivat ehkä loistavimmat tähän asti. Wimbledon - palkinnothan ovat, kuten tiedetään, epävirallisten maailmanmestaruuksien tunnuksia. Englannin mestaruuskilpailut ovat aina olleet toinen toistaan seuraavien sensatioiden kilpailuja, jotka ovat saattaneet parhaittenkin asiantuntijain ennustelutaidon häpeään. Ne ovat merkilliset jo siitäkin, ettei Englanti ole saanut niissä omaa miestä arvokkaimman kilpailun, miesten kaksinpelin, finaaliin sitten vuoden 1912 eikä mestaruutta jälkeen vuoden 1909.

Cochet'lle Wimbledon on ollut epäonnen paikka. Viime vuosina hänet on aina mainittu — tietysti — kaikkein varmimpana voittajaehdokkaana, mutta kolmena vuotena peräkkäin hän on hävinnyt, ja lisäksi pelaajille, joiden tasoa ei saata verratakaan hänen taitoonsa. Vuonna 1930 saattoi tällaisen odottamattoman voiton merkitä tililleen amerikkalainen Allison, ja viime vuonna verraten heikko englantilainen Nigel Sharpe teki kepposet maailmanmestarille jo paljoa ennen finaalia. Ja vielä tänäkin vuonna uudistui sama asia. Oman maansa mestaruuskilpailuissa triumfeerannut »Lyonin taikuri» hävisi jo ennenkuin kilpailut tuskin kunnolla ehtivät alkaakaan, Gregorylle, skottlantilaiselle, jonka nimi arvolistoilta on etusijalta hyvin kaukana. Cochet ei ole ruohokentällä sama kuin sannalla, mutta joka tapauksessa hänen häviönsä taas osoitti tennispelin melkein vertojaan vailla olevaksi yllätysurheiluksi.

Kunniakkaan mestaruuden voitti vakuuttavasti nuori, jäntevä ja energinen jenkki Ellsworth Vines, kalifornialainen ylioppilas, jonka viime vuoden bravaadit jo asettivat Cochet'n seuraavien miesten veroiseksi. Hän suoriutui yleensä otteluistaan melkoisen helposti. Austinin kanssa pelattu finaali kesti 45 minuuttia! Austin, tämä Suomessakin vieraillut nuorukainen, jolta maanmiehensä ovat odottaneet ja odottavat vielä paljon, oli siis v:n 1912 jälkeen ensimmäinen englantilainen finalisti maansa mestaruuskilpailuissa. Kolmansina ja neljänsinä järjestyksessä olivat tällä kertaa pieni japanilainen mestaripelaaja Jiro Sato, joka ottelussa semifinaaliin pääsystä voitti ed. vuoden Wimbledon-voittajan Woodin, sekä australialainen Crawford, teki saman tempun engl. Perrylle. Merkittäköön vielä Borotran, joka toipilaana pelasi lääkärin kiellosta huolimatta, häviö espanjalaiselle Maierille.

Ellsworth Vines, maailman menestykekkäin tennistaituri tänä v:na.

Naisten tennis ansaitsee kyllä myös kappaleensa. Helen Wills-Moody, kaunis tenniskuningatar, on yhä edelleen aivan omaa luokkaansa. Sekä Pariisissa että Wimbledonissa hän ei menettänyt ainoatakaan erää, ja tämän vuoden Wimbledon-mestaruus oli jo hänen viidentensä. Mrs Wills-Moody muistuttaa Lacostea konemaisessa varmuudessaan ja pelitavassaan. Susanne Lenglenin tasoa hän ei kuitenkaan milloinkaan tule saavuttamaan. On sanottu, että Lacoste ja Wills ovat tennistyöntekijöitä, Cochet ja Lenglen tennistaiteilijoita! »Aurinkoa» seuraavat »tähdet». Kalifornialainen — kuten Helen Willskin — miss Helen Jacobs oli Wimbledonissa toiseksi paras nainen, ranskattaren m:me Mathieun vallatessa saman sijan Pariisissa. Mainittakoon edelleen Wimbledonin kisojen muina parhaimpina englannittaret miss Nuthall ja mrs Wittingstall-Bennet. — Kerrotaan »jumalaisen» Susannen jälleen amatöörinä alkavan esiintyä kilparadoilla. Varokoon silloin kaunis Helen!

Davis Cup.

Kolmannen kerran tänä vuonna ovat samat miehet, joista edellä on puhuttu, kohdanneet toisensa kilpakentillä ankarassa kamppailussa maailman mainehikkaimmasta palkinnosta, Davis Cupista, tällä kertaa maansa verkkopallomaineen puolesta parhaansa antaen.

Tämän kilpailun eittämättä suurin yllätys oli Saksan odottamattoman voimakas panos. Vanhan, kokeneen huippupelaajan Prennin ja nuoren vapaaherra von Crammin voitot vahvan finalistiehdokkaan Englannin pelaajista Austinista ja Perrystä, sitten Italiasta ja edelleen niukin mahdollinen häviö (2—3) Amerikan vahvimmille mailanheiluttajille on varmasti antava mitä hedelmällisimmän sysäyksen »grosse Vaterlandin» valkoiselle urheilulle. Ranska kykeni vielä säilyttämään hegemoniansa, vanhat muskettisoturit kestivät vielä. Mutta tulos oli Pyrrhoksen voitto ja vakava memento siitä, että jo ensi vuonna tulos saattaa olla toinen. Kuudennesta Davis Cup-voitostaan saa maa kiittää »vanhaa» Borotraa, jonka luultiin jo olevan — ja syylläkin — parhaansa antanut. Cochet hävisi kaksi ottelua! Ensin yhdessä Brugnonin kanssa — maailman paras kombinatio — van Rynille ja Allisonille ja sitten vielä kilpailun viimeisen ottelun Vinesille.

Merkitsen tähän Davis Cup-finaalin pelit: Borotra—Vines 6—4, 6—2, 3—6, 6—4; Cochet—Allison 5—7, 7—5, 7—5, 6—2; van Ryn & Aallison—Cochet & Brugnon 6—3, 11—13, 7—5, 4—6, 6—4; Borotra—Allison 1—6, 3—6, 6—4, 6—2, 7—5, Vines—Cochet 4—6, 0—6, 7—5, 8—6, 6—2. — Numerot puhuvat selvää kieltä kilpailun ankaruudesta.

* * *

Campion of the world! Ellsworth Vinesko? Cochet'n musertavien Wimbledon- ja Davis Cup-häviöiden jälkeen on varmaankin moni jo antava ensimmäisen sijan hänelle. En ole vielä nähnyt yhtään näiden kolmen suurkilpailun jälkeen laadittua arvolistaa — tämä on kirjoitettu elokuussa — mutta arvelisin ainakin muutamissa niistä Cochet jätetyn toiseksi.

Sallittakoon minun kertoa kuuluisasta lyonilaisesta pieni, hänen luonnettaan erinomaisesti kuvaava anekdootti:

Cochet'lla on tapana silloin tällöin, kun vastustajana on heikompi mies, suorastaan »nukkua» kentällä. Näin tapahtui mm. Ranskan mestaruuskilpailuissa. Paussin aikana kysyi viimeisen erän menettäneeltä mestarilta muuan tennispiireissä hyvin tunnettu henkilö, paroni Salm:

— Oletteko nukkunut hyvin, monsieur Cochet?

Tämä juttu milestäni riittää selittämään Wimbledon-häviön. Toinen on pahempi. Cochet'lle niin loistokkaiden Ranskan mestaruuskilpailujen jälkeen on hän tuntunut olevan varsin kehnossa kunnossa ja, mikä pahempi, tavattoman haluton pelaamaan, jopa niin, että esim. Ranska—Australia maaotteluun hänet piti suorastaan pakottaa osallistumaan. Mitä häviöön Vinesille tulee, huomattakoon, että Cupin kohtalo jo oli ratkaistu. C. otti kaksi ensimmäistä erää, toisen 6—0! Epäilen jo voitosta varman championin vallanneen jälleen tuon hänelle pitkän kilpauransa aikana niin monesti kohtalokkaaksi käyneen ylimielisyyden paholaisen. Nämähän ovat vain arveluja, mutta varmuudella voidaan sanoa, ettei Vines, niin hyvä pelaaja kuin hän onkin, ainakaan vielä ole Cochet'n veroinen. Borotrahan voitti hänet koko kilpailujen helpoimmassa ottelussa. Kukaan taas ei sentään voine väittää, että Borotra — kaikki kunnia hänelle — on parempi Cochet'ta.

Saksan yllätyspelaajat, nuori vapaaherra von Cramm (etualalla) ja vanha mestaripelaaja Prenn.

Teräsranteinen ranskalainen on edelleenkin maailman paras tennispelaaja. Tähtilipun rynnistävä nuoriso ei vielä ole vanhaa mestaria saavuttanut. Ja päässeekö nykypolvi milloinkaan sille tasolle, jolla valkoisen urheilun ylpeys oli parhaina päivinään?

P. S.

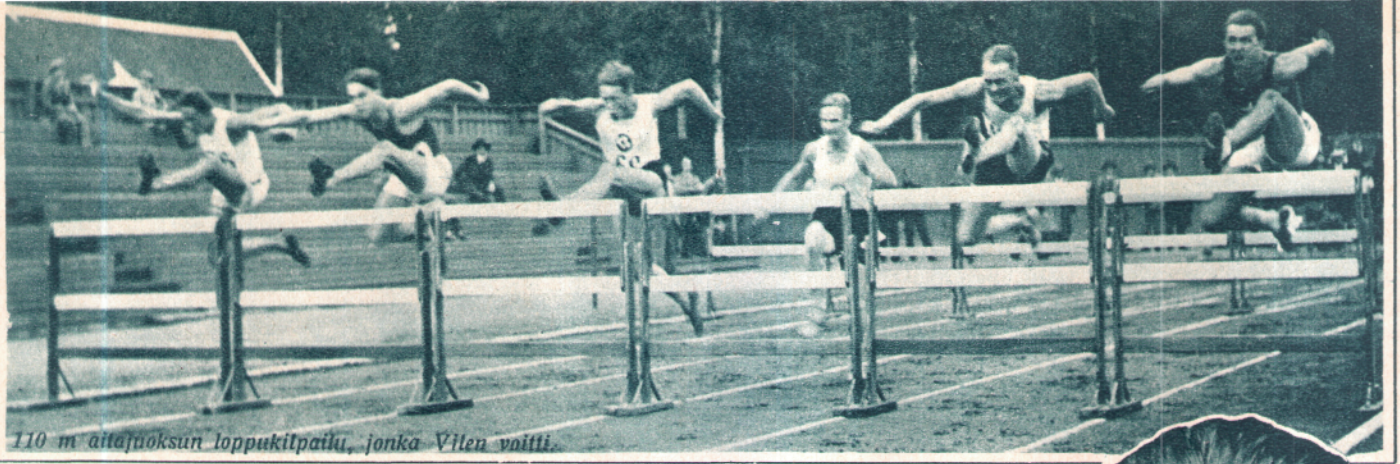
Syyskuun puolivälissä on Cochet hävinnyt Vinesille uudelleen. Kilpailu koski Amerikan mestaruutta. Tämän vuoden parhaan arvonimeä ei tämän jälkeen voine enää kieltää nuorelta amerikkalaiselta. Ehkä kuitenkin on vielä otettava »lieventävänä asianhaarana» huomioon, että Cochet sai aivan yksinään taistella voimakkaita, nuoria ja voitonjanoisia jenkkejä vastaan, sillä muut ulkomaalaiset lyötiin jo verraten alussa. *I. M.*

Tukholman juoksun parhaat: J. Östlund (4.), A. Toivonen (2.), Gunnar Johansson, voittaja ja A. Jonsson (3.).

Tämä hymyilevä uijatar on kotoisin Bochumista (Saksasta) ja nimeltään Lu Koch. Hänen nimissään on nyt naisten M. E. kestävyysuinnissa ajalla 50 t. 12 min.

110 m aitajuoksun loppukilpailu, jonka Vilen voitti.

KOTOISILTA KILPAKENTILTÄ.

Palle Virtanen oli pikamatkoilla omaa luokkaansa sekä Suomen että akateemisissa mestaruuskisoissa.

Aaro Häkkinen kokeili seivässpesialistina ja vei mestaruuden 390 cm tuloksella.

Erkka Vilen anastaa edelleen mestaruuksia.

Koutanen varmistuu vähitellen suurheittäjäksi, mutta ihmekös tuo, kun mies on ollut pappa Kruunun leivissä.

Loukola voittaa 10 km mestaruuden lujalla loppukirillään.

1500 m kireä mestaruuskamppaiiu. Kurkela voittaa Tuomisen, Sarkaman (Kurkelan takana) ja Michelssonin ahdistamana.

Olli Vaalamo on tänä kesänä ollut varmassa kiekkokunnossa. Mestaruuskilpailuissa lensi limppu 46.75.

Alla: Opetusministeri Kukkonen vihkii uimamaistereita HU:n promotiossa.

Alh. oik.: V. ja U:seura Reipas vietti 35-vuotismuistojuhlaansa Alppilassa viime kesäkuussa.

Tanskan huolella kokoonpantu jalkapallojoukkue, jonka Suomi voitti vakuuttavasti.

JA NIINHÄN SE KÄVI, ETTÄ . . . . .

Taiteilijamme hiljaisuudessa saamia vaikutelmia joukkueemme matkasta.

9 kertaa PÄÄVOITTONA

500,000 mk.

on valtion palkinto-obligatioarpajaisissa

KAASUARPAJAISTEN

PÄÄVOITTONA on

1500 PALKINTO-OBLIGATIOTA, arvoltaan

300,000 mk.

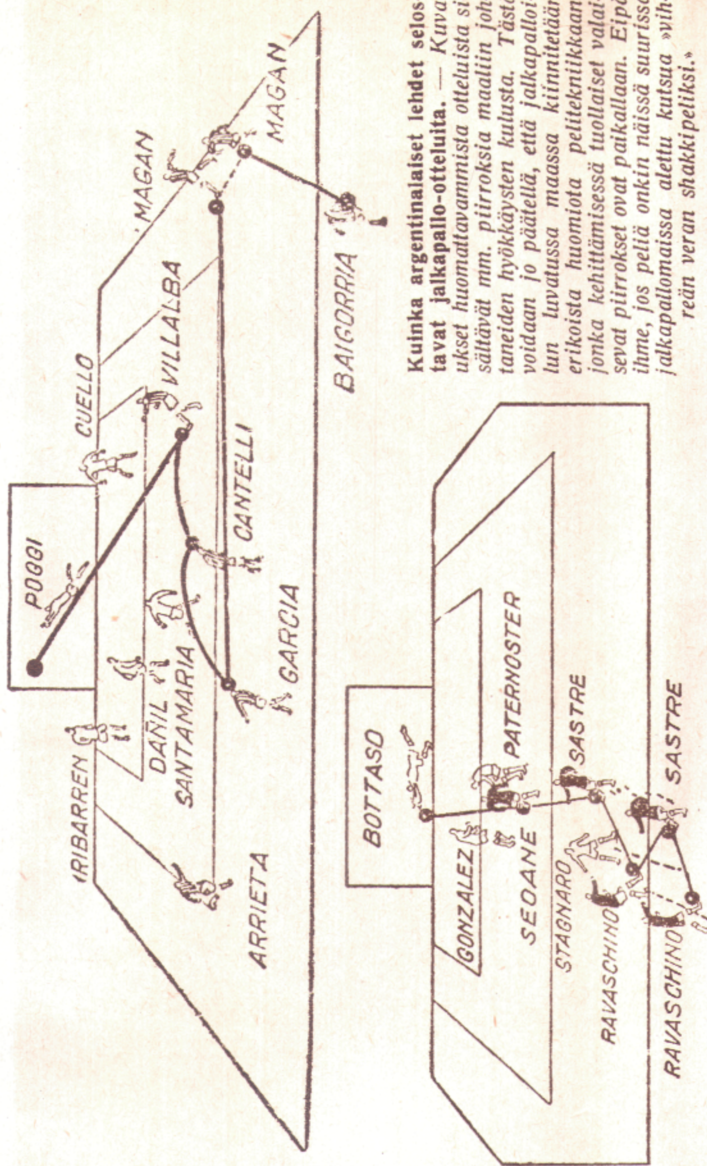
Lisäksi on kaasuarpajaisissa voittoina 100,000, 50,000, 25,000, 10,000 jne markan suuruisia palkinto-obligatiomääriä.

Voittoina on valtion palkinto-obligatioita yhteensä 2 miljoonan markan arvosta sekä lisäksi kaasunaamareita.

Joka neljäs arpa voittaa.

Kaasuarpajaisten veto 20 p:nä joulukuuta.
Valtion arvonta tammikuussa.

Kaasuarpoja myyvät: Useimmat S. O. K:n osuuskaupat, raha-arpojen myyjät, useat pankit, kirja- ja tupakkakaupat jne sekä Kaasuarpajaistoimisto (Helsinki, Kaisaniemenkatu 13).

Kuinka argentinalaiset lehdet selostavat jalkapallo-otteluita. — *Kuvaukset huomattavammista otteluista sisältävät mm. piirroksia maaliin johtaneiden hyökkäysten kulusta. Tästä voidaan jo päätellä, että jalkapalloilun luvatussa maassa kiinnitetään erikoista huomiota pelitekniikkaan, jonka kehittämisessä tuollaiset valaisevat piirrokset ovat paikallaan. Eipä ihme, jos peliä onkin näissä suurissa jalkapallomaissa alettu kutsua »vihreän veran shakkipeliksi.»*

ARVAUSKILPAILUMME,

joka koski 1500 meille niin kohtalokkaan kilpailun voittajaa Los Angelesissa, onnellinen voittaja oli tällä kertaa Pohjankurun asemapäällikkö *Sven Johanson.* Hän saa siis *300 markan* lahjakortin Hannes Kolehmaisen suositusta urheiluliikkeestä. Toisen palkinnon ja *200 markan* lahjakortin sai *Olavi Peltonen* Pakaan Niinikoskelta ja kolmannen palkinnon ynnä *100 markan* lahjakortin *Kaisa Nyyssönen* Suonenjoelta.

Osanotto arvauskilpailuumme oli tälläkin kertaa ilahduttavan vilkas, mutta valtavasti suurin osa arvaajista luotti omiin poikiimme, joista Purje sai ylivoimaisesti suurimman kannatuksen. Toisella sijalla vastaajien suosiossa oli Larva ja sitten seurasivat vasta ulkomaalaiset Thomas, Hallowell, Beccali ja Kusocinski. Mm. Beccalia oli ennustanut voittajaksi kuusi arvaajaa.

Onnittelemme onnellisia voittajia.

Kultamitalimiehet Volmari Iso-Hollo, Matti Järvinen, Lauri Lehtinen, Väinö Kokkinen ja Hermanni Pihlajamäki saivat Ovomaltine-tehtaitten puolesta ylläkuvatun maljan muistona hyvinsuoritetuista töistä tämän kesän olympialaisissa.

Tämän näköinen on ergometri, uusi koje aineenvaihdon mittaamiseksi työn aikana. Koneen on suunnitellut eräs amerikkalainen insinööri, ja voidaan sillä määrätä hapen kulutus ja sydämen toiminta sähkövirran avulla esim. urheilusuorituksien aikana.

Perin tärkeätä

urheilijan kunnossa pysymiselle on, ettei hänen ihonsa pääse ärtymään. Käyttämällä peseytyessään

Havin Palmusaippuaa

hän mitä miellyttävimmällä tavalla pitää hipiänsä terveenä ja raikkaana.

Onni Pellinen.

Tunnettu painijamme **Onni Pellinen** sanoo Palmusaippuasta näin:

»Käytettyäni kotimaista Havin Palmusaippuaa aina harjoituksien jälkeen, olen havainnut, että se on erittäin hienotuoksuista, hyvin kuohuvaa ja virkistävää, joten mieluisa velvollisuuteni on suositella sitä kaikille urheilijoille ja toisillekin, sillä se korvaa varmasti hienoimmatkin ulkolaiset vastineet.»

Viipurissa, maaliskuun 5 p:nä 1932.

Onni Pellinen.»

Virkistäytykää Tekin voimailujen jälkeen käyttämällä peseytyessänne Havin Palmusaippuaa!

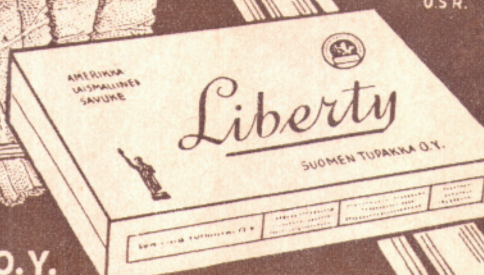
Havin Osake Yhtiö
Viipuri

Kuumuus KYPSYTTÄÄ JA PUHDISTAA

LIBERTY-savukkeiden mieto, puhdas maku ja miellyttävä aroomi johtuvat niiden valmistuksessa käytetystä erikoislaatuisesta kuumentamismenetelmästä, joka poistaa tupakasta kaikenlaiset ärryttävät ainekset, joten savuke terveydellisessäkin suhteessa on edullinen.

U.S.R.

SUOMEN TUPAKKA O.Y.

KUMITEOLLISUUS O.Y.
TAMPERE

Varastot: Helsingissä, Viipurissa, Turussa, Oulussa ja Seinäjoella.

Ne ovat »plussaa» pesäpalloilijalle

Välineet saattavat ratkaista pelin. Jos aurinko häikäisee niin, että Teidän on vaikea nähdä palloa tai pallo lentää niin kiukkuisesti, että siihen on paha tarttua paljain käsin, voitte aiheuttaa »miinuksia» joukkueellenne. Tarvitsette oikeat välineet. Niitä ovat erikoislipalla varustettu

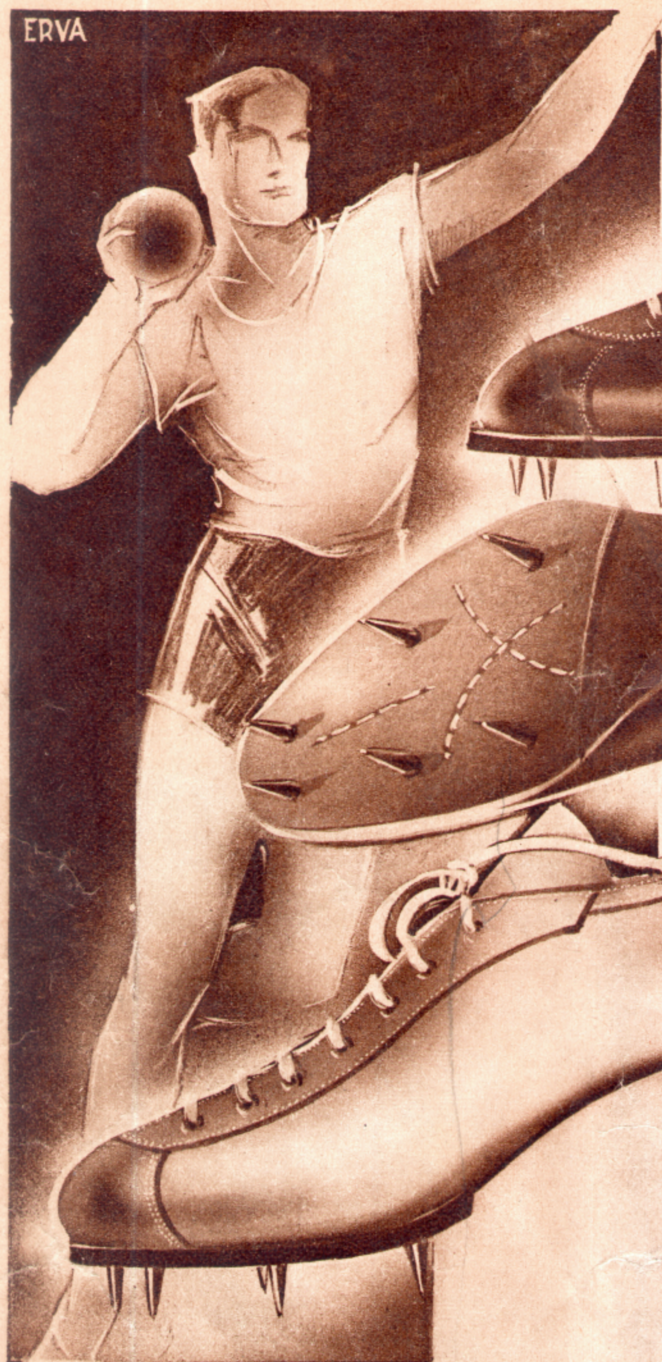
SLOY pesäpallolakki ja **SLOY** pesäpallokäsine

Stadion-tuotteita — laatutuotteita.

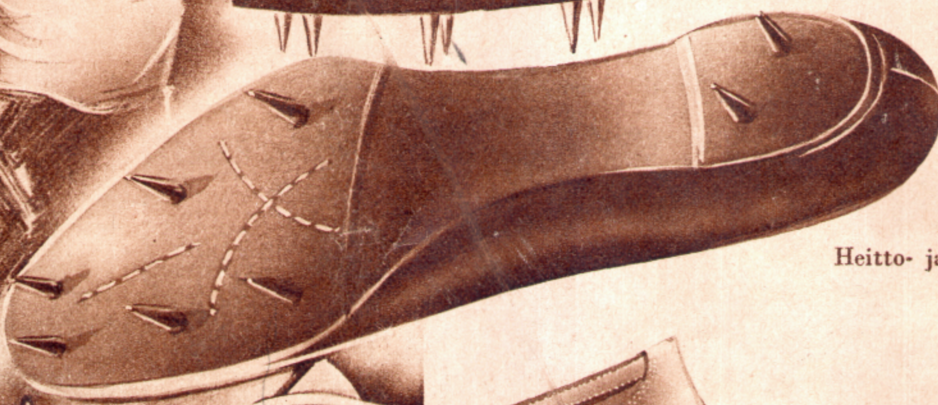

Uusin muotikin on usein ikivanha. Niinpä ei ole uusia urheilumuotojakaan. — Alla: Preria-indiaanit ampuvat maaliin kylänsä laidassa. — Vas.: Nykypäivien amatsoni kokeilee kästensä jäntevyyttä ja silmänsä tarkkuutta.

Keskimatkojen juoksukenkä.

Heitto- ja hyppykenkä.

Pikajuoksukenkä.

Parempiin tuloksiin näillä TÄYDELLISILLÄ PIIKKIKENGILLÄ!

Ellei kauppiaallanne ole Attilan piikkikenkiä pyytäkää tilaamaan!

Jokainen rata- ja kenttäurheilun harrastaja tietää, miten suuri merkitys ensiluokkaisilla piikkikengillä on hyviä tuloksia tavoiteltaessa! Miten paljon suuremman arvon antavatkaan »pistemiehet» näille tärkeille urheiluvarusteille!

Attilan piikkikengät ovat monivuotisten, uutterien kokeilujen tulos. Mutta niinpä ne ovatkin sanalla sanoen täydelliset. Tarkastelkaa niitä! Käytettyänne jonkun aikaa Attilan piikkikenkiä toteatte helposti niiden mukavuuden. Jalka on niissä kuin »kotonaan». Ei puristusta tai hankausta aiheuttavaa väljyyttä missään.

Suurena, monipuolisena tehtaana Attila voi valita päällisnahan paremmin; käyttää piikkikenkiin päällisnahasta vain sen osan, joka tähän tarkoitukseen on sopivinta: **pehmeää, joustavaa,** venymätöntä.

Kaksinkertainen, tukeva kantavahvike. Kestävät, tanakat piikit parasta hopeaterästä!

Laatumerkki Suomen urheilun hyväksi.

ATTILA